P. G. Wodehouse

Un pelican la castelul Blandings

Pelham Grenville Wodehouse s-a născut în 1881 la Guildford. A studiat la Dulwich College. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca funcţionar de bancă în cadrul Hong Kong and Shanghai Bank, se dedică în totalitate carierei de jurnalist şi scriitor, vînzîndu-şi povestirile diverselor publicaţii. Se căsătoreşte în 1914; în 1955 devine cetăţean american. În cele peste o sută de cărţi ale sale a descris ca nimeni altul viaţa idilică de provincie a englezilor din epoca edwardiană. Celebre printre scrierile sale sînt cele două serii: seria Castelului Blandings, proprietatea lordului Emsworth, înconjurată de grădini feerice, unde sosesc mereu impostori şi mai tot timpul se fură cîte ceva, şi seria majordomului Jeeves, personaj mult mai inteligent decît stăpînul său, Bertie Wooster, care rezolvă în moduri extrem de ingenioase şi de ilare problemele celor din jurul său. Adevărate capodopere umoristice, romanele lui Wodehouse au fost traduse în peste treizeci de limbi (inclusiv în japoneză şi în arabă), în anul 1944, tirajele operelor sale depăşiseră deja cinci milioane de exemplare, moment după care nimeni nu a mai putut să le numere. în Statele Unite, în Rusia şi în multe ţări europene există chiar cluburi pentru studierea operei lui P.G. Wodehouse. A scris şi versuri pentru mai multe comedii muzicale de succes, pe muzica lui George Gershwin, Cole Porter şi Irving Berlin. În 1975, cu cîteva săptămîni înainte de a muri, Wodehouse a primit titlul de Cavaler pentru serviciile aduse Imperiului Britanic.
În **Un pelican la Castelul Blandings**, îl redescoperim pe mai vechea noastră cunoştinţă, aiuritul lord Emsworth. În mijlocul verii, tihna acestuia e făcută harcea-parcea de sosirea neaşteptată a surorii lui, fioroasa lady Constance Schoonmaker, care îl instalează şi pe ducele Alaric cel cîrcotaş în apartamentul dinspre grădină. Despre tabloul adus de duce, care înfăţişează un nud culcat, lordul spune că seamănă ca două picături de apă cu purceaua sa premiată. Castelul Blandings se preschimbă cît ai zice peşte într-un adevărat viespar unde mişună hoţi, şarlatani şi inimi înamorate despărţite. Din fericire, onorabilul Galahad, membru ilustru al Clubului Pelican, vine la faţa locului, în urma strigătului de ajutor al lordului, pentru a rezolva lucrurile.

Ziua de vară se apropia de sfîrşit şi amurgul se aşternuse peste Castelul Blandings, ascunzînd privirii crenelurile străvechi, întunecînd suprafaţa argintie a lacului şi făcînd-o pe purceaua suverană de Berkshire a lordului Emsworth, împărăteasa din Blandings, să părăsească zona descoperită a cocinei sale şi să se retragă în şopronul acoperit, unde dormea de obicei. Crezînd cu evlavie în dictonul cine se scoală de dimineaţă departe ajunge, întotdeauna se ducea la culcare cam pe la ora asta. Numai dormind opt ore pe noapte, reuşeşte o purcea să se ţină la înălţime şi să-şi menţină tenul acela de şcolăriţă.
Privat de compania ei, cu care se delectase încă de după masa de prînz, Clarence, al nouălea conte de Emsworth, stăpînul acestui ţinut privilegiat, merse agale şi visător înapoi în casă, merse agale şi visător în biblioteca cea mare, care era una dintre trăsăturile caracteristice ale clădirii, şi tocmai mergea agale şi visător spre scaunul lui favorit, cînd Beach, majordomul, intră ducînd o tavă încărcată. îi aruncă privirea aceea confuză care atît de des atrăgea critica „Of, pentru numele lui Dumnezeu, Clarence, nu mai sta acolo holbîndu-te ca un peşte" din partea surorilor sale, Constance, Dora, Charlotte, Julia şi Hermione.
— Hă? făcu el. Ce-i? adăugă mai apoi.
— Cina, înălţimea voastră.
Chipul lordului Emsworth se însenină. îşi spunea în sinea lui că ar fi trebuit să-şi dea seama că exista o explicaţie simplă pentru tava aceea. Puteai să te bizui pe Beach că ţine totul sub control.
— Bineînţeles, da. Cina. Categoric. întotdeauna mi-o iau la ora asta, nu-i aşa? Şi de curînd mi-o iau aici, deşi nu-mi aduc aminte din ce motiv. De ce îmi iau cina în bibliotecă, Beach?
— Am înţeles că înălţimea voastră preferă să nu mănînce în sufragerie cu domnul Chesney.
— Care domn?
— Domnul Howard Chesney, înălţimea voastră, prietenul din America al domnului Frederick.
încruntătura buimacă ce începuse să se întindă pe fruntea lordului Emsworth se evaporă ca aburii respiraţiei de pe o lamă de ras. încă o dată, Beach, cu acea minte lucidă a sa, risipise ceaţa misterului care ameninţa să rămînă nedescifrat.
— A, da, domnul Howard Chesney. Domnul Howard Chesney, sigur, prietenul din America al domnului Frederick. îl hrăneşte cineva, ai idee ?
— Da, înălţimea voastră.
— N-aş vrea să moară de foame.
— Nu, înălţimea voastră.
— Îşi ia cina?

— Domnul Chesney a plecat la Londra cu trenul de după-amiază, înălţimea voastră, plănuind, din cîte am înţeles, să se întoarcă mîine.
— Aha. Pesemne o să-şi ia cina acolo. La restaurant sau aşa ceva.
— Probabil, înălţimea voastră.
— Ultima oară cînd mi-am luat cina în Londra am fost cu domnul Galahad într-un loc de pe una dintre străzile alea de pe lîngă Leicester Square.
Zicea că îi stîrneşte o nostalgie sentimentală pentru că în tinereţe a fost atît de des dat afară de acolo. Se chema într-un fel sau altul, parcă, dar am uitat cum. Chestia asta miroase bine, Beach. Ce e?
— Pulpă de miel, înălţimea voastră, cu cartofi fierţi.
Lordul Emsworth primi informaţia cu o înclinare satisfăcută a capului. Mîncare englezească bună şi simplă. Ce diferenţă, se gîndea el, faţă de vremurile crîncene din trecut, cînd sora lui, Constance, fusese Fiihrer la Castelul Blandings. Sub oblăduirea ei, la cină trebuia să te îmbraci elegant, să te aşezi la masă, probabil, alături de o droaie de oaspeţi înfiorători, să ai parte de un şir de feluri hidoase de mîncare cu nume franţuzeşti şi să te agiţi incredibil de mult dacă ţi se întîmpla să-ţi înghiţi butonul pentru plastronul cămăşii şi îl înlocuiai cu o agrafă de hîrtie din alamă.
— Şi, adăugă Beach, căci era un bărbat căruia îi plăcea să fie scrupulos de exact, spanac.
— Capital, capital. Şi după aia?
— Budincă cu dulceaţă, înălţimea voastră.
— Excelent. Cu mult gem, sper.
— Da, înălţimea voastră. I-am dat instrucţiuni doamnei Willoughby...
— Cine e doamna Willoughby?
— Bucătăreasa, înălţimea voastră.
— Credeam că o cheamă Perkins.
— Nu, înălţimea voastră, Willoughby. I-am dat instrucţiuni să aibă grijă şi să nu se zgîrcească la gem.
— Mulţumesc, Beach. îţi place budinca cu dulceaţă?
— Da, înălţimea voastră.
— Cu gem din belşug?
— Da, înălţimea voastră.
— E esenţial, asta cred. Dacă nu are mult gem, nu merită să mănînci budincă cu dulceaţă. În regulă, să mi-o aduci cînd sun, bine?
— Prea bine, înălţimea voastră.
Rămas singur, lordul Emsworth se înfipse plin de entuziasm în mîncarea englezească bună şi simplă, meditînd în acelaşi timp la uluitoarea îmbunătăţire a condiţiilor din castel de cînd sora lui, Constance, se căsătorise cu tipul ăla american, James Schoonmaker, şi plecase să locuiască în New York. Mai mult, Providenţa, niciodată meschină cînd se ocupa de bunăstarea unui bărbat merituos, avusese grijă să nu-l pîndească pericolul ca vreuna dintre celelalte surori să-i ia locul. Cînd se întîlniseră ultima oară, o jignise atît de profund pe Hermione, încît nici nu-şi mai vorbeau, iar în ce le priveşte pe Dora, Charlotte şi Julia, ele nu părăseau niciodată Londra decît pentru a se duce în staţiuni mondene de pe Riviera sau din Spania. Pericolul unei vizite din partea vreuneia dintre ele era atît de neînsemnat, încît putea fi scos din discuţie şi nu trebuie să

ne surprindă aproape deloc că, atunci cînd Beach a adus budinca cu dulceaţă, el era într-o dispoziţie atît de euforică, încît probabil nici n-ar fi observat dacă gemul care o însoţea n-ar fi fost într-o cantitate suficientă. Fratele lui, Galahad, spusese odată că i se părea o tîmpenie să aibă surori şi că ar fi trebuit să pună încă de la început piciorul în prag, dar era aproape la fel de bine şi să ai surori care se ţin la distanţă.
Mai exista doar o mică frunză mototolită de trandafir. Fiul lui cel mic, Frederick, acum angajat al unei firme din Long Island City, care producea biscuiţi pentru cîini, îl trimisese aiurea la castel pe individul ăsta, Chesney, cu o scrisoare de recomandare, iar el fusese nevoit să-l invite să rămînă la Blandings, însă anihilase această ameninţare a tipului într-un mod ager, luîndu-şi toate mesele în bibliotecă şi între mese ţinîndu-se departe de el. O gazdă poate întotdeauna să rezolve problema unui musafir nepoftit dacă dispune de o anumită şiretenie animalică şi n-are nici un dram de conştiinţă socială.
îşi termină budinca cu dulceaţă şi ultima picătură de gem, apoi se duse să-şi bea cafeaua în fotoliul unde se destindea întotdeauna cînd era în bibliotecă. Se afla la mică distanţă de raftul cu cărţi despre porci, care reprezentau principala lui sursă de înviorare mintală. Alegîndu-şi una dintre ele, se cufundă în lectură şi, abia după o perioadă măricică de timp, atenţia i-a fost abătută de la paginile fermecate. I-o atrăsese sunetul care se auzea limpede prin fereastra deschisă, scos de o maşină care trăgea la uşa din faţă. Se alarmă, iar, cînd puţin mai tîrziu, Beach îşi făcu apariţia, i se adresă cu o voce care tremura de o îngrijorare justificată. De la plecarea lui Connie, la castel veniseră puţini oaspeţi, dar ştia că stăteau în continuare la pîndă prin vizuinele de prin preajmă şi că era posibil ca, în ciuda eforturilor sale, să nu fi reuşit să le zdrobească total spiritul de bună vecinătate care îl scandaliza atît de tare.
— Aia a fost cumva o maşină, Beach?
— Da, înălţimea voastră.
— Dacă mă caută cineva, spune-i că sînt în pat.
— E înălţimea sa, înălţimea voastră.
— Hă? Ce? Care înălţime a sa?
— Lady Constance, înălţimea voastră. Pentru o clipă teribilă, lordul Emsworth crezu
că celălalt zisese „lady Constance". în clipa care i-a urmat, îşi dădu seama că aşa se şi întîmplase, şi începu să dîrdîie cuprins de o mînie firească. În numeroşii ani de cînd Beach îi fusese mai degrabă prieten la cataramă decît majordom, nu descoperise niciodată la el vreo înclinaţie de a încerca să fie glumeţ, dar acum i se părea clar că individul era pus pe şotii, aşa încît clocotea plin de o indignare îndreptăţită. Urît din partea lui să dea buzna aşa peste el şi să spună lucruri de genul ăsta ca un soi de farsă crudă. I-ar fi putut provoca un atac de cord.
Apoi ceaţa din faţa ochilor se risipi şi văzu expresia din ochii celuilalt, cînd îi întîlniră pe ai lui. Era o privire în care tristeţea, înţelegerea şi mila se împleteau; privirea cuiva care ştia cît de grav era anunţul pe care îl făcuse; care aprecia la justa valoare felul cum se simţea probabil stăpînul lui şi care, dacă relaţiile sociale i-ar fi permis-o, l-ar fi bătut uşurel pe cap

şi l-ar fi îndemnat să se poarte ca un bărbat, căci lucrurile astea ne sînt trimise pentru a ne pune la încercare şi a ne face mai înţelepţi.
Îl convinse pe lordul Emsworth. Nu se mai simţea distribuit în rolul unui bărbat cinstit pus în ipostaza să-l asiste pe un majordom care se ţine de poante. Oricît de hidos ar fi fost adevărul, nu putea fi ocolit.
— Unde e ?
— În sufrageria de chihlimbar, înălţimea voastră, înălţimea sa este însoţită de o domnişoară pe nume Polk după felul cum vorbeşte, cred, de origine americană.
Cartea despre porci căzuse de mult din mîinile inerte ale lordului Emsworth, la fel ca şi pincenez-ul de pe nas. îl balansa pe cel din urmă la capătul firului.
— Cred că ar fi mai bine să cobor, spuse el pe o voce joasă şi inexpresivă, pornind-o spre uşă cu paşi şovăitori.
Lui Beach, care citea uneori romane istorice, deşi îi prefera pe Rex Stout[1] şi pe Agatha Christie, îi amintea de un aristocrat înfricoşat de pe vremea Revoluţiei Franceze în drum spre căruţa care urma să-l ducă la ghilotină.

2

Conform celor de mai sus, lady Constance se găsea în sufrageria de chihlimbar, sorbind sherry şi arătînd la fel de înspăimîntătoare şi de distinsă ca întotdeauna. Toate surorile lordului Emsworth erau construite pe calapodul unor zeiţe greceşti necruţătoare, cu excepţia Hermionei, care arăta ca o bucătăreasă, iar Connie, în particular, se putea remarca prin aroganţa ei aristocratică şi prin impetuozitatea privirii. Văzînd-o, îţi dădeai seama imediat că este fiica a o sută de conţi, tot aşa cum, confruntat cu lordul Emsworth, căpătai impresia că ai dat peste fiul a o sută de ciclişti vagabonzi. În acest moment, el purta o pereche de pantaloni peticiţi din flanelă, o cămaşă zdrenţuită, o haină de vînătoare cu găuri la coate şi avea papuci în picioare. Asta, bineînţeles, pe lîngă expresia temătoare pe care o adopta întotdeauna cînd se trezea în prezenţa acestei femei înspăimîntătoare. încă din copilărie îl dominase permanent, tot aşa cum i-ar fi dominat şi pe Napoleon, pe Attila, hunul, şi pe un campion de lupte în ring.
— A, ai venit, Clarence, zise ea şi privirea îi transmise mai limpede decît ar fi putut s-o facă vorbele că nu reuşise să-i satisfacă gusturile pretenţioase în materie de îmbrăcăminte. Fă
cunoştinţă cu prietena mea, Vanessa Polk, care a fost atît de amabilă cu mine pe vas. Acesta este fratele meu, Clarence, Vanessa, spuse lady Constance cu acea undă de scuză care i se strecura mereu în voce cînd îl prezenta musafirilor. Nu mă învinovăţi pe mine, părea ea să zică, nu-i vina mea.
Văzînd-o pe Vanessa Polk, ai fi putut să-ţi închipui cu uşurinţă că se poartă amabil cu oamenii, fie că sînt pe transatlantice, fie că nu, întrucît căldura şi blîndeţea ei se puteau remarca dintr-o privire. Dacă lady Constance se crispase la vederea lordului Emsworth, aidoma unei zeiţe greceşti care găseşte o omidă în salată, ea îi zîmbi de parcă ar fi aşteptat cu nerăbdare de ani de zile să îl întîlnească. Era un zîmbet larg şi

[1] Scriitor american de literatură poliţistă (1886-1975)

fermecător, care îi ridică simţitor moralul. Avea senzaţia, aidoma multor oameni cărora le zîmbea Vanessa Polk, că îşi găsise o prietenă.
— Îmi pare bine, spuse el cu o cordialitate de care n-ar fi fost în stare puţin mai devreme. Apoi, aducîndu-şi aminte una bună, adăugă: Bine aţi venit la Castelul Blandings. Mîine, zise el, trebuie să vă arăt purceaua mea. Nu era o invitaţie pe care o făcea prea des oaspeţilor de sex feminin, căci experienţa îl învăţase că împărăteasa n-avea însemnătate pentru minţile superficiale, dar în faţa lui, credea el, se afla cineva care merita acest privilegiu. Vă plac porcii?
Domnişoara Polk zise că nu cunoscuse prea mulţi, dar se înţelesese bine cu aceia care îi ieşiseră în cale, nu schimbaseră niciodată vreo remarcă plină de furie. E acesta, întrebă ea, vreun porc deosebit, iar lordul Emsworth răspunse cu înflăcărare că da.
— Împărăteasa din Blandings, spuse el cu mîndrie în voce, a cîştigat medalia de argint trei ani
la rînd la concursul de Porci Graşi de la Expoziţia Agricolă din Shropshire.
— Nu se poate!
— Vă pot arăta medaliile. A fost o performanţă de neegalat.
— Şi cum de a reuşit o asemenea performanţă ?
— A fost hrănită cu grijă.
— Aşa m-am gîndit şi eu.
— Unii proprietari de porci urmează instrucţiunile altor experţi şi, din cîte ştiu, spuse cu îngăduinţă lordul Emsworth, obţin rezultate bunicele, dar eu întotdeauna am avut încredere în Wolff-Lehman. Conform standardelor de nutriţie ale lui Wolff-Lehman, un porc trebuie să consume zilnic o cantitate de hrană care să conţină cincizeci şi şapte de mii de calorii, două kilograme şi jumătate de proteine şi douăsprezece kilograme de carbohidraţi.
— În afară, bineînţeles, de ultima raită nocturnă la răcitor?
— Caloriile astea sînt în făină de orz, mălai, făină de in şi zer. Din cînd în cînd, eu mai adaug din proprie iniţiativă cîte un cartof, cîte o banană...
O tuse din aceea scurtă, stridentă şi metalică, venită dinspre lady Constance, îl paraliză pe lordul Emsworth precum un glonţ. Nu era un bărbat prea sensibil, dar înţelegea că se aştepta de la el să schimbe subiectul. Plin de regrete, dar cu docilitatea unui frate bine dresat, procedă întocmai.
— Doamne sfinte, Connie, zise el cu cît de multă căldură izbuti să adune pe nepregătite, asta e cu siguranţă o surpriză. Adică faptul că eşti aici. Ce surpriză, o adevărată surpriză.
De această dată, sunetul emis de sora lui n-a mai fost asemenea celui dinainte, bronhial, ci semăna mai degrabă cu unul scos prin trecerea
degetului mare ud peste capacul unui cuptor încins.
— Nu înţeleg de ce-ar fi aşa, zise ea acru. Ai primit scrisoarea mea în care îţi spuneam că sînt pe vapor.
Lordul Emsworth nu înghiţise în sec de cînd intrase în cameră, dar acum o făcu, şi pe bună dreptate. Avea senzaţia bizară că fusese plesnit peste faţă cu un peşte jilav. Se simţea vinovat, conştient fiind că misiva la care se referise ea zăcea de cîteva săptămîni, sigilată, într-un sertar al biroului

din cabinetul său. Acum, că era singur, fără un secretar care să-l bată la cap şi să-l oblige să observe lucrurile de bun-simţ ale vieţii, arareori mai deschidea scrisorile dacă nu erau trimise de Asociaţia Crescătorilor de Porci din Shropshire, Herefordshire şi South Wales.
— O, a, da, bineînţeles, sigur, scrisoarea de la tine în care spuneai că eşti pe vapor, da, aşa e.
— Să-ţi împrospătez memoria, spuneam în ea că vin să-mi petrec vara la Blandings...
Speranţa firavă a lordului Emsworth că poate era doar în trecere, în drum spre Dora, Charlotte sau Julia, la una dintre staţiunile acelea ale lor de pe continent, se sufocă şi-şi dădu obştescul sfîrşit.
— ...şi că James o să vină în curînd aici. A fost reţinut la New York din pricina unui important contract de afaceri.
Cuvintele „Cine-i James?" începură să se formeze pe buzele lordului Emsworth, dar, din fericire, înainte să le poată emite, ea trecu la alt subiect de discuţie.
— A cui e pălăria aia?
Lordul Emsworth nu izbuti s-o înţeleagă. Avea impresia că-l întrebase a cui e pălăria aia, iar lui întrebarea i se părea enigmatică.
— Pălăria? spuse el năuc. Pălăria? Cînd te referi la pălărie, vrei să spui pălărie ? Ce pălărie ?
— Am remarcat o pălărie în hol, mult prea frumoasă ca să fie a ta. Mai stă cineva aici?
— O, a, da, zise lordul Emsworth, lămurindu-se. Un tip... nu-mi amintesc numele lui... Gooch, parcă. Cooper? Finsbury? Bateman? Merryweather?... Nu, am uitat. Frederick l-a trimis încoace cu o scrisoare de recomandare. E aici de cîteva zile. Are mai multe pălării.
— O, înţeleg. O clipă am crezut că e vorba de Alaric. Ducele de Dunstable, un vechi prieten de-al meu, îi explică lady Constance domnişoarei Polk. Nu mă văd cu el pe cît aş vrea de mult, căci locuieşte în Wiltshire, dar vine pe aici cît de des poate. încă puţin sherry, Vanessa? Nu? Atunci o să-ţi arăt camera ta. E sus lîngă galeria cu portrete, pe care trebuie neapărat s-o vezi de îndată ce te instalezi. Ai grijă pe scări. Lemnul de stejar lustruit e cam alunecos.
Lordul Emsworth se înapoie în bibliotecă. Ar fi trebuit să fie bine dispus, căci, fără îndoială, avusese noroc în privinţa acelei scrisori. Connie ar fi putut foarte bine să-l chestioneze şi să-l interogheze pînă cînd îngrozitorul adevăr ar fi ieşit la iveală, iar gîndul la consecinţele acestui fapt îi îngheţa sîngele-n vine. Pentru ofense mult mai puţin grave, fusese deseori cicălit zile întregi. Comentariile ei pe marginea acelei agrafe de prins hîrtia de pe plastronul cămăşii lui ajunseseră la mai multe mii de cuvinte şi chiar şi aşa, aparent, fusese de părere că atinsese doar în treacăt subiectul.
Însă ce spusese ea, că avea impresia că ducele de Dunstable ar putea sta la castel, îl zguduise. I se părea ceva de rău augur. Ceasului rău care o adusese pe ea, credea el, i-ar putea intra în cap să pună capac la toate, aducîndu-l şi pe duce. Cobe ? Poate, dar era o posibilitate care nu trebuia exclusă. Ştia că ea simte o afecţiune inexplicabilă pentru acest individ şi n-aveai cum să-ţi dai seama unde s-ar fi putut ajunge din cauza asta.

Mulţi oameni se dau în vînt după duci şi nu se opun deloc cînd aceştia vor să fraternizeze cu ei, dar puţini dintre cei care îl cunoşteau pe
Alaric, ducele de Dunstable, căutau să fie în compania lui, iar lordul Emsworth, cel mai puţin dintre toţi. Era un bărbat autoritar, convenţional şi încăpăţînat, cu o voce neplăcut de stridentă, ochi bulbucaţi şi o mustaţă ca de morsă, în care sufla mereu, făcînd-o să zvîcnească precum un fazan ţîşnind în zbor şi izbutise întotdeauna să-l afecteze negativ pe lordul Emsworth. Galahad, cu talentul lui de a găsi expresii adecvate, se referea în general la duce spunîndu-i „împuţitul ăla" şi în mintea lordului Emsworth nu exista nici o îndoială că o nimerise de minune. Aşadar, pe cînd şedea în bibliotecă, cu cartea lui despre porci, se simţea cam neliniştit. Pentru prima dată în viaţă, proza ei perfectă nu reuşea să-l captiveze.
Se prea poate ca singurătatea şi încă o abordare a cărţii despre porci să fi izbutit pînă la urmă să-l liniştească, dar în acest moment, solitudinea i-a fost invadată, iar cartea îi zbură din mîini, fîlfîind spre podea. Lady Constance stătea în pragul uşii, iar el, dintr-o singură privire, îşi dădu seama că nenorocirea era pe cale să-şi arate chipul pocit.
— Păi, zău aşa, Clarence !
Se chirci sub privirea ei sfidătoare. Galahad, pus într-o situaţie similară, ar fi întîmpinat-o cu un insolent „Păi, zău aşa, adică ce?", însă lui îi lipsea dîrzenia măreţului bărbat.
— Pantalonii ăştia! Haina asta! Papucii ăştia! Nici nu-mi pot închipui ce-o fi crezut despre tine Vanessa Polk. Presupun că s-a întrebat ce caută un vagabond în sufragerie, iar eu a trebuit să spun „El e fratele meu, Clarence". Niciodată nu m-am mai simţit atît de jenată.
Cîteodată, în crize de genul acesta, lordul Emsworth descoperise că era posibil să-i abaţi
gîndurile de la chestiunea aflată în fruntea ordinii de zi, deviind conversaţia înspre alte subiecte, încercă şi acum să facă la fel.
— Polk, spuse el. Este un nume foarte deosebit, nu-i aşa ? îmi aduc aminte că am observat cînd am fost în America, la nunta ta, ce nume ciudate au oamenii ăştia. Neptune e unul dintre ele. Tot aşa şi Stottlemeyer. Iar pe un coleg de-al lui Frederick din concernul ăla al lui de biscuiţi pentru cîini îl chema Bream Rockmetteller. Curios, mi se pare mie.
— Clarence!
— Nu că noi n-am avea pe aici unele nume remarcabile. Citeam zilele trecute catalogul Debrett şi am dat de un tip pe nume lord Orrery and Cork. Mă întreb cum i te-ai adresa cînd ai face cunoştinţă cu el. Impulsul natural ar fi să spui „îmi pare bine, lord Orrery", dar, dacă ai face aşa, n-ar putea să-şi îndrepte umerii cam băţos şi să zică „lord Cork" ? Ar trebui să-ţi ceri scuze.
— Clarence!
— Apropo, individul ăla, Neptune, era şeful unei companii care produce chipsuri de cartofi, chestiile alea micuţe şi cu margini curbe pe care le mănînci la recepţii. L-am cunoscut la o recepţie unde m-a dus Frederick, am intrat în vorbă cu el şi întîmplător mi-a spus că firma lui a făcut chiar chipsurile pe care le mîncam. Am zis că ce mică e lumea, iar el a fost de

acord cu mine. „Sigur", a spus el. „E o lume foarte mică, nu încape nici o îndoială", şi am mai mîncat nişte chipsuri. A zis că partea cea mai bună atunci cînd lucrezi în domeniul chipsurilor de cartofi este că nimeni nu poate mînca numai un chips de cartof, iar asta bineînţeles că prinde foarte bine la vînzare. Voia să spună că, odată ce te-ai pus pe mîncat, nu mai ai tăria să te opreşti; trebuie
să continui, la început un chips de cartof, apoi încă un chips de cartof, apoi...
— Clarence, spuse lady Constance, nu mai bate cîmpii!
El făcu precum i se poruncise şi urmă o tăcere în timpul căreia ea îşi luă un răgaz să aleagă una dintre cele trei remarce ucigătoare care îi veniseră simultan în minte pentru a i-o spune. Pe cînd încă ezita între ele, telefonul sună.
Dacă ar fi fost singur, lordul Emsworth l-ar fi lăsat să sune pînă cînd nu mai putea, căci părerea lui despre răspunsul la telefon era identică cu aceea despre cititul scrisorilor care nu erau trimise de Asociaţia Crescătorilor de Porci din Shropshire, Herefordshire şi South Wales, dar lady Constance, aidoma oricărei femei, era incapabilă de o asemenea atitudine plină de demnitate. Se repezi la instrument, iar el se văzu liber să-şi dedice gîndurile numelor şi chipsurilor de cartofi. însă tocmai cînd se pregătea de asta, un cuvînt rostit cu voce tare îl smulse din meditaţie.
Era cuvîntul „Alaric!" şi îl înţepeni din creştetul capului său chel pînă-n tălpile papucilor lui de casă, pe seama cărora lady Constance voise să comenteze cu o clipă înainte ca telefonul să sune. Se temea de ce-i mai rău.
Şi aşa se şi întîmplă. Cinci minute mai tîrziu, lady Constance plecă de lîngă telefon.
— Era Alaric, zise ea. A avut un incendiu la el acasă şi o să stea aici pînă cînd totul revine la normal. Spune că vrea apartamentul dinspre grădină, aşa încît mai bine mă duc să mă îngrijesc ca totul să fie aranjat aşa cum îi place lui. Vine mîine cu un tren de dimineaţă împreună cu nepoata sa.
Părăsi camera, iar lordul Emsworth se lăsă pe spate în scaun arătând ca personajul cel bătrîn
şi bun dintr-o melodramă din epoca victoriană pe care răufăcătorul tocmai îl privase de dreptul de achitare a ipotecii. Nu mai simţea nici urmă din entuziasmul blînd pe care era obişnuit să-l simtă cînd vreuna dintre surorile sale pleca de lîngă el. Gîndul la un Castel Blandings în care mişună nu numai Connie, ci şi ducele de Dunstable şi nepoata lui... probabil, dacă semăna vreun pic cu unchiul ei, una dintre fetele alea cu voce metalică, voluntare, care îl băgau atît de straşnic în sperieţi... îl lăsa la fel de jupuit ca peştele plat cu care se delectase la micul dejun.
Preţ de cîteva minute, zăcu acolo împietrit. Dar, deşi membrele îi erau ţepene, creierul său funcţiona cu viteza care atît de des însoţeşte iminenţa unui pericol. îşi dădu seama că se confrunta cu o situaţie în care nu se putea descurca de unul singur. Avea nevoie de un aliat care să-i sprijine moralul şi nu trecu mult timp pînă cînd îşi dădu seama că doar un singur om putea să ocupe acest post. Se duse la telefon şi formă un număr din Londra, iar după ceea ce lui i se păru o eternitate, un glas bine dispus vorbi de cealaltă parte a firului.

— Alo?
— Of, Galahad, behăi lordul Emsworth. Aici e Clarence, Galahad. S-a petrecut un lucru teribil, Galahad. S-a întors Connie.
Cam pe cînd lady Constance urca scara ce ducea la biblioteca din Castelul Blandings, arzînd de nerăbdare să-l înfrunte pe fratele ei, Clarence, şi să-i aducă la cunoştinţă ce credea ea despre scoarţa lui externă, un gentleman scund şi spilcuit, avînd la ochiul stîng un monoclu cu ramă neagră, plăti taxiul care îl adusese din Piccadilly, intră cu paşi mărunţi şi rapizi pe uşa din faţă a clădirii Berkeley Mansions, Londra Wl, şi urcă pînă la etajul al patrulea, unde îşi avea domiciliul. Se simţea într-o formă fizică excelentă după o cină agreabilă în compania cîtorva dintre numeroşii săi prieteni, iar, pe cînd îşi începea ascensiunea, fredona o melodie desprinsă din music-hall-urile de altădată.
Cu treizeci de ani în urmă, ar fi fost un lucru foarte ieşit din comun pentru Galahad Threepwood să se întoarcă acasă atît de devreme, căci în tinereţea lui boemă îi stătuse în obicei ca aproape în fiecare seară să participe la întrunirile de la Clubul Pelicanilor, care rareori luau sfîrşit înainte ca lăptarul să intre în tură o deprindere căreia, aşa cum afirmase dintotdeauna, i se datora sănătatea perfectă de care se bucura acum, la vîrsta mijlocie.
— E într-adevăr o chestie extraordinară, zisese odată o nepoată de-a lui, discutînd despre el cu un prieten, ca un om care s-a distrat atît de bine, aşa cum a făcut-o Gally, să fie atît de înspăimîntător de viguros. Pretutindeni dai de bărbaţi care au trăit exemplar şi apoi o mierlesc cu miile, în vreme ce bătrînul Gally, care veacuri întregi a fost omul de bază la Haig and Haig şi, din cîte înţeleg, nu s-a dus niciodată la culcare înainte să împlinească cincizeci de ani, se fîţîie de colo-colo, la fel de rozaliu şi de plin de zvîc ca totdeauna.
Dar oamenii tind să o ia mai uşurel odată cu scurgerea anilor şi acum nu mai avea nimic împotrivă să petreacă din cînd în cînd cîte o seară liniştită la el acasă. Astă-seară abia aştepta s-o facă. Clubul Pelicanilor era inert de o veşnicie şi, odată cu dispariţia lui, îi pierise mare parte din entuziasmul pentru formele mai agitate de viaţă de noapte.
Deschizînd uşa apartamentului şi trecînd prin micul hol înspre salon, a fost surprins să vadă acolo o siluetă umană care măsura camera în lung şi-n lat. Fireşte că aceasta îl sperie, dar nu-i mai dădu sentimentul năprasnic că îl paşte o nenorocire iminentă, aşa cum s-ar fi întîmplat în tinereţe, cînd o siluetă umană la el acasă ar fi fost aproape sigur un creditor sau un aprod. O clipă mai tîrziu îşi recunoscu musafirul.
— Ei, bună, Johnny, băiete. O clipă am crezut că eşti o stafie pe care a angajat-o cineva să bîntuie pe-aici. Cum ai intrat?
— Portarul mi-a deschis cu cheia lui. Gally nu-şi putu reţine o uşoară încruntătură.
Bineînţeles că nu mai conta acum, cînd devenise o persoană respectabilă şi solvabilă, dar era o chestiune de principiu. Portarii, credea el, n-ar trebui să lase oamenii să intre. Asta submina întregul edificiu al societăţii civilizate. Aidoma cuiva care se crispează de durere din cauza unui junghi dat de o rană veche, îşi aminti de împrejurarea cînd, cu mulţi ani în urmă, o proprietăreasă îl lăsase să intre în cuibuşorul său pe un agent

de pariuri cunoscut sub numele de Jerry Judson cel Cinstit, căruia fusese nevoit, din cauza unei lipse de fonduri, să-i rămînă dator cu zece lire de la ultima întrunire de Primăvară din Newmarket.
— I-am zis că sînt finul tău.
— Înţeleg. Totuşi... Cu toate astea... Of, bine, nu contează. Sînt întotdeauna încîntat să te văd.
Gally avea o mulţime de fini, odrasle ale vechilor sale cunoştinţe din Clubul Pelicanilor. Aproape toţi erau practic orfani, căci puţini Pelicani fuseseră suficient de rezistenţi încît să-şi permită să ducă viaţa caracteristică acestei instituţii şi să le mai şi priască. John Halliday, tînărul care trecuse pe la el în seara asta, era fiul răposatului J.D. („Băţosul") Halliday, unul dintre cei mulţi pentru care ritmul vieţii de la club se dovedise a fi prea accelerat. îşi semnase ultima declaraţie de credit la patruzeci şi ceva de ani şi fusese o surpriză pentru cercul lui de prieteni apropiaţi că izbutise să o ducă pînă atunci.
Scrutîndu-l pe John prin monoclu, la fel ca de fiecare dată cînd se întîlneau, Gally rămase impresionat de cît de puţin semăna finul lui cu bietul Băţos. Ultimul un tip minunat, dar, fie vorba-ntre noi, nu pe placul tuturor arăta, de obicei, aidoma multor alţi Pelicani, ca un bărbat foarte mahmur, care dormise îmbrăcat şi nu avusese timp să se bărbierească. Primul era îngrijit, dichisit, într-o formă fizică bună şi cu o siluetă atletică. Exista în el ceva ce sugera că ar fi un tânăr avocat în plină ascensiune, care în timpul liber joacă multicel golf şi squash şi care, într-un mod bizar, chiar aşa şi era în realitate. Handicapul
său la golf era şase, talentul lui la tenis, formidabil, fusese admis în Barou de vreo cinci ani şi, deşi încă departe de a fi unul dintre acei titani înfăşuraţi în robe de mătase care primesc onorarii de patru cifre pentru pledoariile lor, cîştiga binişor.
În timpul acestui scurt schimb de replici, el continuase să măsoare camera în lung şi-n lat. Trecînd pe lîngă fereastra deschisă, se opri şi privi afară, trăgînd emoţionat aer în piept.
— Ce noapte! spuse el. Ce noapte !
Lui Gally i se părea o noapte londoneză obişnuită. Putea spune că nu plouă, dar nu se simţea pregătit să meargă mai departe cu constatările.
— Mie mi se pare o noapte normală.
— Luna!
— Nu e nici o lună. Probabil ai fost indus în eroare de luminile cîrciumii din colţ.
— Păi, oricum, e o noapte superbă, şi la naiba cu toţi care spun că nu-i aşa.
Pentru prima oară, Gally deveni conştient de ceva ieşit din comun în atitudinea finului său, un soi de fîsîit şi clocot ca ale unui filtru de cafea pe punctul de a ajunge la apogeul fierbinţelii lui. în zilele de odinioară, la Pelicani, ar fi pus automat o asemenea exuberanţă a unui coleg de club pe seama faptului că depăşise cu unul, dacă nu cu mai multe, numărul de opt pahare consacrate, dar ştia că John era abstinent, aşa cum îi şade bine unui tînăr avocat, şi îşi spuse în sinea lui că era necesar să sape mai adînc după o explicaţie.

— Ce-i cu tine? zise el. Pari foarte încîntat de ceva. Ai cîştigat cumva la curse azi?
— Ba bine că nu.
— La ce cotă?
— O mie la unu.
— Despre ce dracu' vorbeşti?
— O mie la unu am estimat eu că aş avea şanse. Gally, am venit aici să-ţi zic că m-am logodit.
— Ce?
— Da, poţi începe să te gîndeşti la cadourile de nuntă. A fost pusă la cale o nuntă care va avea loc în curînd.
Te-ai fi putut aştepta de la un burlac în vîrstă, cu o experienţă ca a lui Gally, să primească o asemenea veste de la un fin, căruia îi dorea din tot sufletul numai binele, cu buzele ţuguiate şi o clătinare a capului, căci nimic nu-l întristează mai dihai pe un senior binevoitor decît să afle că un junior la care ţine se gîndeşte să facă un pas care poate duce numai la dezastru şi la suferinţă. Însă Gally, deşi surorile lui, Constance, Dora, Charlotte, Julia şi Hermione, ar fi contestat cu înflăcărare o asemenea descriere, era un bărbat sentimental. Demult şi el iubise, obiectul afecţiunii sale fiind o fată pe nume Dolly Henderson, care interpreta cîntece îmbrăcată în colanţi roz la vechile cabarete Oxford şi Tivoli. Refrenul unuia dintre ele îl fredonase astă-seară urcînd spre apartament.
Ei bine, nu ieşise nimic din asta, bineînţeles. Un tată din epoca victoriană, cu o forţă motrice demnă de doi taţi, îl expediase cu vaporul în Africa de Sud, iar Dolly se măritase cu un tip pe nume Cotterleigh din Gărzile Irlandeze, iar el n-o mai văzuse niciodată, dar amintirea ei încă îi mai dăinuia în memorie şi aceasta îl făcea să asculte plin de înţelegere poveştile de dragoste ale tinerilor. Prin urmare, în loc să-şi îndemne finul să nu se facă de rîsul curcilor sau să întrebe neliniştit dacă mai poate să scape din asta, el manifestă un interes profund şi spuse :
— Bravo, Johnny. Mai povesteşte-mi. Cînd s-a întîmplat asta?
— Astă-seară. Chiar înainte să vin aici.
— Eşti înamorat, nu-i aşa?
— Ştiu că-i greu de crezut, dar aşa e.
— Cine e ?
— O cheamă Linda Gilpin. Gally se încruntă gînditor.
— Gilpin. Cunosc un tînăr pe nume Ricky Gilpin. Nepotul ducelui de Dunstable. E rudă cu el?
— E sora lui.
— Deci este nepoata lui Dunstable?
— Da.
— L-ai cunoscut pe Dunstable?
— Nu. Presupun că o să-l cunosc în curînd. Cum e?
— E un împuţit.
— Zău?
— Şi dintotdeauna a fost aşa. Îl cunosc de treizeci de ani. Odată a încercat să se înscrie la Pelicani, dar n-a avut nici o şansă. Jobenul pe care îl foloseam la şedinţele comitetului a fost burduşit cu bile negre,

cîteva mîini bune dintre ele fiind contribuţia tatălui tău. Eram foarte fermi în ce priveşte admiterea împuţiţilor la Pelicani.
— De ce e un împuţit ?
— Nu mă întreba pe mine. Nu sînt psihiatru.
— Adică ce-i în neregulă cu el? Ce face?
— Nu face nimic deosebit. Există pur şi simplu, în primul rînd, e prea înnebunit după bani. Prima oară cînd l-am cunoscut, era membru în Gardă şi avea o leafă mare cît carul, de care se crampona cu ambele mîini. Apoi s-a căsătorit cu o fată care avea bani cu ghiotura, fiica unui tip din ăla, din nord, care face căni, străchini şi alte chestii, iar ea a murit, lăsîndu-i moştenire o avere. Apoi a primit titlul nobiliar, împreună cu
tot pămîntul şi bănetul corespunzător, iar acum e multimilionar. Însă, deşi este atît de bogat, e mereu în priză să cîştige şi mai mult. Nu ratează niciodată vreo oportunitate. Dacă se iveşte ocazia să alerge un kilometru şi jumătate încălţat cu pantofi strimţi pentru a uşura pe cineva de doi pence, se repede să preia sarcina. Nu pot să înţeleg ce văd indivizii ăştia atît de minunat la bani, încît să transpire încercînd să-i obţină.
— Banii îţi prind întotdeauna bine.
— Dar nu merită să te agiţi atîta şi să te deranjezi să capeţi mai mulţi, dacă deja ţi-ai luat porţia. Dunstable mă scîrbeşte. încep să am îndoieli în privinţa pasului pe care vrei să-l faci, Johnny. Mă întreb dacă e un lucru înţelept.
John îi aminti de faptul, pe care pare-se îl trecuse cu vederea, că nu plănuia să se căsătorească cu ducele de Dunstable, ci doar cu o rudă a sa, iar Gally admise că aici avea dreptate. Deşi nu era deloc plăcut să te gîndeşti că John va trebui să-şi ducă viaţa spunîndu-i ducelui „unchiule Alaric", iar John zise că iubirea îl va face capabil să îndure cu dîrzenie chiar şi această perspectivă.
— Nu că m-aş aştepta să-l văd atît de des încît să-i spun în vreun fel.
— O să-l vezi la nuntă.
— La nuntă o să fiu într-un soi de transă şi n-o să-l bag în seamă.
— Ai ceva dreptate, căzu de acord Gally. Mirii sînt rareori într-o stare de spirit propice să se uite calmi în jur pe măsură ce situaţia se derulează. Cît de limpede îmi aduc aminte de tatăl tău în timpul ceremoniei. Alb ca varul şi tremurînd din toate mădularele. Eu eram cavalerul de onoare şi sînt încredinţat că, dacă n-aş fi stat suficient de aproape de el încît să-l înşfac de
coada fracului, ar fi luat-o la sănătoasa „ca un iepure.
— Eu n-o să fac aşa. O să tremur bine-mersi, dar o să stau pe loc.
— Sper, căci nimic nu conferă un iz mai acru ceremoniei nupţiale decît subita dispariţie a mirelui într-un nor de praf. Povesteşte-mi despre fata asta a ta.
— Nu mă tenta. Aş putea să vorbesc ore întregi.
— E drăguţă, nu?
— Asta o descrie perfect.
— Mare? Mică?
— Numai bună.
— Subţire? Zveltă?

— Da.
— Ochii?
— Albaştri.
— Părul?
— Şaten. Oarecum arămiu. Castaniu.
— Hotărăşte-te.
— Bine, castaniu, atunci, naiba să te ia.
— Nu-i nevoie să te înfurii aşa. Normal că mă interesează. Te ştiu de cînd erai atîtica.
— Presupun că m-ai legănat pe genunchi cînd eram bebeluş.
— N-aş fi făcut-o nici să mă plăteşti. Erai un bebeluş revoltător. Mai degrabă ca un ou fiert moale. Păi, din cîte-mi spui, ea pare în regulă. Primeşti binecuvîntarea naşului, dacă ai chef de ea. Unde plecaţi în luna de miere?
— Ne gîndeam să mergem în Jamaica.
— Cam scump.
— Aşa am auzit.
— Asta-mi aminteşte de un subiect despre care aş vrea să-ţi vorbesc. Cum stai cu finanţele? Ştiu că te descurci binişor în Barou, dar îţi dă mîna să te căsătoreşti?
— Sînt în regulă în ceea ce priveşte banii. Am o rezervă. Ai auzit de Galeria Bender?
— Poligonul de tir?
— Galeria de artă.
— N-am auzit de ea.
— E pe Bond Street. Nu-i dintre cele mai mari, dar îi merge bine, iar eu sînt un fel de asociat inactiv. Joe Bender o conduce. E un tip pe care l-am cunoscut la Oxford şi care a preluat galeria de la tatăl lui. Avea nevoie de capital, iar mie tocmai îmi lăsase o mătuşă o porţie bunicică, aşa că i-am investit.
— Tot ce-ai avut?
— Aproape.
— O mişcare pripită.
— Deloc pripită. Joe e un şmecher foarte isteţ, tot numai ochelari cu ramă de baga şi avînt. O să ne îmbogăţim.
— Cine ţi-a zis?
— Am citit într-un glob de cristal. Joe tocmai a obţinut un contract gras. Ai auzit vreodată de Robichaux ?
— Nu.
— Un pictor francez. Face parte din şcoala de la Barbizon.
— Ce-i cu el?
— A început brusc să aibă succes. Joe mi-a zis că aşa se întîmplă mereu cu artiştii ăştia francezi bătrîni. Trăiesc toată viaţa rareori izbutind să vîndă cîte un tablou, apoi mor şi dintr-odată le urcă ameţitor valoarea. Era o vreme cînd puteai cumpăra un Renoir cu cîţiva franci, iar acum uită-te la el. Dacă vrei un Renoir azi, trebuie să-ţi vinzi bijuteriile de familie. O să fie la fel şi cu tipul ăsta, Robichaux. Acum un an sau doi nimeni nu se atingea de el, dar zilele astea a fost o adevărată explozie şi ce-aveam de gînd să spun

e că, cu cîteva zile în urmă, Joe a vîndut un Robichaux pentru o sumă care m-a lăsat cu gura căscată. N-aş fi crezut că e posibil.
— Orice e posibil într-o lume ca asta atît de plină de gogomani. Cine a fost cumpărătorul ăsta cu cîlţi în cap?
— Pe asta o păstram ca mare surpriză la sfîrşit. Nimeni altul decît viitorul meu unchi prin alianţă.
Gally fornăi neîncrezător.
— Dunstable?
— Da, unchiul Alaric.
— Nu te cred.
— De ce nu?
— Dunstable n-a cumpărat nici o pictură în viaţa lui. O carte poştală comică de pe litoral poate ar fi mai în stilul lui.
— Poate că a confundat-o cu o carte poştală comică de pe litoral. Oricum, a cumpărat-o. Poţi să-l întrebi şi pe Joe.
— Uimitor. S-a zgîrcit la bani ?
— Cum n-am fost cînd s-a semnat contractul, n-aş putea să-ţi spun. Dacă vrei, mă interesez.
— Nu te deranja. Haide să luăm de la sine-nţeles că aşa trebuie să fi fost. Preţurile lucrărilor ăstora ale lui Robichaux, zici tu, au explodat?
— Cresc în continuare, cred. Gally clătină din cap.
— Şi totuşi nu explică de ce s-a abătut Dunstable de la litera cărţii. Dac-ar fi un om de rînd, ai putea presupune că a cumpărat drăcovenia ca să speculeze, sperînd s-o vîndă cu profit, dar nu şi unchi-tău Alaric. N-ar risca un gologan nici pe cea mai sigură chestie. Nu, ajungem înapoi la teoria iniţială, că probabil era beat criţă. Acum cine-o mai fi? zise Gally, când telefonul sună.
Ieşi pe hol, unde se afla aparatul, lăsîndu-l pe John liber să-şi dedice gîndurile fetei pe care o iubea.
Îi făcuse curte multă vreme şi cu prudenţă, culminînd pe neaşteptate cu o neprevăzută cerere în căsătorie trîntită brusc într-un taxi cu care o conducea acasă de la o recepţie, iar bucuria lui la deznodămîntul fericit al acestei propuneri fusese umbrită de faptul că nu mai avusese timp de ceva în genul unei conversaţii mai lungi. Abia aştepta să abordeze chestiunile mai cum s-ar zice profunde la următoarea lor întîlnire.
Tocmai se gîndea la cît de enorm de superioară era Linda Gilpin tuturor pipiţelor din ultimii cîţiva ani, de care în mod greşit se crezuse înamorat, şi îi mulţumea îngerului său păzitor pentru munca lui excelentă care îl susţinuse, nepermiţîndu-i să se combine serios cu nici una dintre ele, cînd Gally se înapoie.
Părea amuzat.
— Ce coincidenţă ciudată, spuse el, că tot vorbeam despre Dunstable. La telefon era fratele meu, Clarence, care şi el vorbea despre duce. Se pare că iadul a dat năvală la Blandings. Sora mea, Connie, a apărut din senin din America, împreună cu o prietenă, o chestie care ar fi fost îndeajuns să-l zdruncine din temelii pe Clarence, şi hodoronc-tronc, Dunstable ăsta soseşte împreună cu nepoata lui mîine dimineaţă cu trenul. Nu-i de mirare că se simte precum Nebuna din Shalott, cînd blestemul s-a abătut asupra ei. I-ar fi ajuns cu vîrf şi îndesat Connie şi prietena ei. Mai pune-i

pe Dunstable şi pe nepoată-sa şi o să simtă pe bună dreptate că amestecul e prea de tot. Nepoata, spuse Gally, este cumva iubiţica ta, sau are mai multe nepoate?
Cuvintele lui îl buimăciseră pe John. Ştia că ducele are numai o singură rudă care corespundea acestei descrieri. Zise că nu poate să înţeleagă.
— Ce te miră?
— Linda n-a pomenit nimic că ar pleca la Blandings.
— Cînd asta?
— În taxi, cînd am rugat-o să se mărite cu mine.
— Probabil că nu ştia atunci. Presupun că Dunstable i-a dat vestea după ce a ajuns acasă.
— Trebuia să luăm prînzul împreună mîine.
— N-aveai de gînd să te vezi mai devreme cu ea? O dimineaţă întreagă pierdută?
— Trebuie să fiu la tribunal toată dimineaţa. Un afurisit de caz de accident rutier.
— O? Păi, îmi pare rău, dar mi-e teamă că prînzul e contramandat. Şi eu plec. Chemarea unui frate nu se ignoră, spuse Gally. Mîine dimineaţă mă duc la Castelul Blandings.

1
Ca să ajungă de la Londra la Market Blandings, locul unde trebuie să coboare din tren pentru Castelul Blandings, călătorul pleacă din Gara Paddington, iar la 11.12 în dimineaţa următoare, Gally, fumînd o ţigară pe peronul din faţa compartimentului său şi aşteptînd ca trenul de 11.18 să-şi înceapă voiajul, privea în jurul lui aprobator, căci aşa se simţea de fiecare dată cînd se afla în această gară cap de linie.
îi plăcea liniştea ei rafinată, atît de diferită de îmbulzeala şi forfota din unele gări precum Liverpool Street şi Waterloo. Aici domnea o pace monahală. Trenurile pufăiau în surdină scoţînd aburi. Hamalii îşi vedeau de treburile lor cu rezerva unor miniştri asociaţi. Conductorii, cînd erau nevoiţi să fluiere, fluierau încetişor. Şi chiar ocazionalul cocker spaniel, pe drumul de întoarcere acasă în Worcestershire sau Shropshire, îşi amîna lătratul pentru momente mai potrivite, ştiind instinctiv că un ton mai ridicat într-o asemenea ambianţă ar fi fost ceva absolut mizerabil.
însă foarte curînd i-a fost dat să-şi amintească de faptul că şerpii pot uneori să se infiltreze în această Grădină onorabilă a Edenului. Unul dintre ei venea în acest moment pe peron, un bărbat rotofei, voinic şi cu o mustaţă ca de morsă,
ţinînd sub braţ un pachet înfăşurat în hîrtie maro. Dădea la o parte ca pe nişte muşte grupuleţe de bărbaţi cultivaţi, deprinşi să se învîrtească printre cîini basset şi femei îmbrăcate în taioare, care semănau cu nişte cai, iar, la vederea lui, Gally dispăru cu iuţeală în compartimentul său, încercînd să se ascundă în spatele ziarului de dimineaţă.
S-a chinuit de pomană. Era imposibil să scapi atît de uşor de Alaric, duce de Dunstable.
— M-am gîndit eu că tu eşti, Threepwood, zise ducele aşezîndu-se. Cred că au trecut doi ani de cînd nu ne-am mai văzut.
— Doi ani minunaţi.

— Hă?
— Spuneam ce minunat e că ne revedem.
— Aha.
— Clarence mi-a zis că a avut loc un incendiu la tine acasă.
— Da. Un scurt circuit.
— Deci vii la Blandings.
— Niciodată n-am putut să suport Londra.
— Un incendiu mare, nu?
— Acum miroase urît înăuntru. Am şters-o de acolo.
— Iar Connie s-a oferit să-l salveze pe boul rămas fără adăpost.
— Hă?
— Te-a invitat la Blandings.
Ducele fornăi niţeluş, de parcă ar fi fost rănit în orgoliu.
— Doamne sfinte, nu m-a invitat ea. Eu am sunat aseară şi i-am spus că vin.
— Înţeleg.
— M-am mirat cînd am aflat că e acolo. M-aş fi aşteptat ca Emsworth să răspundă la telefon. Ce a făcut-o să plece din America, ai idee?
— Habar n-am.
— Vreun impuls de moment, presupun. Peste vreo săptămînă o s-o mai podidească unul şi o să fugă înapoi. Toate femeile sînt ţăcănite. Niciodată n-au idee ce fac de pe o zi pe alta. Ce te aduce la Blandings?
— Clarence e nerăbdător să mă vadă.
— De ce?
— Cine poate şti? Vreun impuls de moment, nu crezi ?
— Posibil. încă mai visează la purceaua aia a lui?
— Se gudură multicel pe lîngă ea, cred.
— Mult prea grasă purceaua aia.
— Clarence n-are aceeaşi părere.
— Nu, pentru că e la fel de ţicnit ca şi Connie. Mai ţicnit. De fapt, toată lumea e ţicnită zilele astea. Uită-te la Connie, s-a dus să stea în America cu un individ care are un cap ca o ceapă spaniolă. Uită-te la cei doi nepoţi ai mei, amîndoi căsătoriţi cu nişte fete după care nu i-aş fi lăsat nici să fluiere, dacă i-aş fi putut opri. Şi uită-te la nepoata mea. Aseară s-a întors la hotel chicotind şi fredonînd şi n-a vrut să-mi spună de ce. Categoric ţicnită.
Fără îndoială, Gally ar fi putut să clarifice misterul fetei cîntăreţe, dar credea că, dacă ea, personal, fusese atît de reticentă, nu se făcea ca el să vorbească. Lăsă pata de instabilitate mintală să persiste în jurul ei.
— Unde e nepoata asta dezechilibrată ? Clarence mi-a spus că vine cu tine. Sper că nu-i bolnavă?
— Nu, se simte bine, în afară de tot fredonatul şi chicotitul ăla. Trebuie să participe în calitate de martor la un proces care se judecă în dimineaţa asta. Vine mai tîrziu. Ai cunoştinţe de
pictură ? întrebă ducele, epuizînd subiectul nepoatelor şi schimbîndu-l cu obişnuita-i bruscheţe.
— Nu prea multe. Am auzit că ai cumpărat un tablou.
— Cine ţi-a zis asta ?
— O sursă în general de încredere.

— Ei bine, e adevărat. Este ceea ce se cheamă nud culcat. Ştii cum sînt astea. O fată dezbrăcată, întinsă pe un mal acoperit de muşchi. De un franţuz oarecare. Am cumpărat-o de la o galerie din aia de artă.
— Presupun că ţi-au zis că e o operă de artă dedicată realizărilor irealizabile ale omului şi opera unui maestru cu penelul înmuiat în nemurire, nu?
— Hă?
— Lasă. Mă gîndeam doar că aşa vorbesc cei dintr-o galerie de artă cînd intră un gogoman în magazin.
Mustaţa ducelui ţîşni în sus. Atitudinea lui vădea indignare.
— Crezi că sînt un gogoman, nu-i aşa? Ei bine, te înşeli. Ştiam foarte bine ce fac. Vrei să-ţi spun de ce am cumpărat nudul ăla culcat ? Cunoşti un tip pe nume Trout? Wilbur J. Trout?
— N-am avut plăcerea. Ce-i cu el ?
— E american. Ceea ce yankeii ar numi un playboy. Stă în Londra şi l-am cunoscut la club. Avea o legitimaţie de vizitator. Am intrat în vorbă şi mi-a zis că-şi iubeşte soţia. Bineînţeles, cherchelit.
— Ce te face să crezi asta ?
— Păi, ar spune vreun tip că-şi iubeşte soţia dacă n-ar fi?
— Poate că da, dacă celălalt tip ar avea şarmul tău.
— Aşa e. Da, ai ceva dreptate.
— Ai o fire fermecătoare. îndemni la confidenţe.
— Presupun că aşa e. Da, înţeleg ce vrei să zici. Păi, oricum, după cum spuneam, mi-a zis că-şi iubeşte soţia. E a treia lui nevastă. Sau spunea că-i a patra? Nu contează, tot aia. Chestia e că ea a divorţat recent de el, dar el încă o mai iubeşte. Zicea că încă mai suspină după ea, mi s-a părut o expresie ciudată, dar aşa a spus. Plîngea cu nasul în cocteilul lui în timp ce vorbea şi asta mi s-a părut bizar, pentru că era un cogeamite tip vînjos, despre care ai fi zis că e incapabil de un asemenea lucru. Mi-a spus că a fost un fotbalist strălucit, a jucat pentru Harvard, Yale sau aşa ceva. Părul roşcat, nasul spart, pe care bănuiesc că l-a căpătat jucînd fotbal, asta dacă nu i l-a căpăcit vreuna dintre soţii; a moştenit milioane de la tatăl lui, un important om de afaceri acolo în California.
Gally se foi stînjenit pe scaun. Dintotdeauna se pricepuse mai bine să povestească decît să asculte, iar acum i se părea că interlocutorului său îi lua mult timp pînă să ajungă la poantă, presupunînd că exista vreo poantă la care să ajungă.
— Toate astea, zise el, ţi-ar fi de mare folos dacă ai plănui să scrii o biografie a lui Wilbur Trout sau să compui Povestea lui Trout pentru un film, dar ce legătură au cu nudurile culcate şi cu tine în ipostaza de colecţionar de tablouri ?
— Ajung imediat la asta.
— Bine. Cît de repede poţi.
— Unde-am rămas?
— Ţi-a spus că-şi iubeşte soţia.
— Aşa e. Şi apoi a zis ceva care m-a lăsat mască.
— Ca şi pe mine. Abia aştept să se desfăşoare intriga. Pun pariu că o să reiasă că majordomul a făcut-o.

— Cum adică majordomul? Ce majordom? N-am pomenit de nici un majordom.
— Nu te mai gîndi la asta. Ce-a spus de ţi-a stîrnit interesul într-o asemenea măsură?
— A zis că a văzut un tablou în vitrina unei galerii de pictură şi al naibii să fie dacă nu era imaginea vie a celei de-a treia soţii a lui, cea după care suspină. Iar cînd mi-a spus că are de gînd să-l cumpere fiindcă trebuie să fie al lui doar pentru a-i aminti de ea, indiferent cît ar costa, normal că mi-am zis în sinea mea „Hopa!".
— De ce ţi-ai spus asta în sinea ta ?
— Pentru că mi-am dat seama că pe chestia asta aş putea să scot şi eu cîţiva gologani. Zece minute mai tîrziu eram în galerie şi cumpăram tabloul, încredinţat fiind că o să pot să i-l vînd cu un preţ dublu faţă de preţul plătit de mine, şi dă-mi voie să-ţi zic că şi ăla a fost exagerat. E o adevărată hoţie cît îţi cer galeriile astea. Însă o să-mi recuperez banii şi ceva pe deasupra.
— Ai considerat-o o investiţie ?
— Întocmai. Profitul ar trebui să fie considerabil. Aşa că să nu mai aud nici o vorbă despre gogomanii care intră în magazine. Vrei să vezi drăcovenia? E la mine, în pachetul ăsta. Dacă mă gîndesc, mai bine nu, zise ducele, răzgîndindu-se. Prea mare bătaia de cap să-i desfac sfoara şi apoi s-o leg la loc, mi-e cam somn. N-am putut să închid ochii azi-noapte, tot gîndindu-mă la nepoata aia a mea. Să chicotească aşa şi toată numai ochi scînteietori. Nu mi-a plăcut cum arăta.

2

Călătoriile cu trenul îl plictiseau pe Gally doar dacă presupuneau discuţii prelungi cu un însoţitor antipatic, aşa încît îşi petrecu timpul într-un mod agreabil în compania propriilor lui gînduri. Cu toate acestea, se simţi bucuros cînd putu să-l trezească pe duce, care intrase într-o nouă comă după prînz, şi să-l anunţe că peste cinci minute vor ajunge la Market Blandings.
Prima persoană pe care o văzu pe peron a fost fratele său, Clarence, iar a doua, sora lui, Constance. Zîmbetul cu care ea îl întîmpină pe duce, cînd acesta se dădu jos din tren, îi pieri de pe chip, de parcă ar fi fost şters cu buretele, cînd a văzut cine coboară din tren în spatele lui. Atitudinea ei faţă de Gally fusese întotdeauna severă. Indiferent cît de popular ar fi fost el în cercurile unde se învârtea, pentru ea, ca şi pentru surorile ei, el era o pată pe blazonul unei familii mîndre, o chestie pe care preferau s-o muşamalizeze şi să încerce s-o uite. De ani de zile o obseda teama că îşi va scrie Memoriile şi, deşi ameninţarea trecuse, încă mai avea tendinţa să tremure cînd îl vedea. Îi displăceau monoclul şi prezenţa lui sau discuţiile cu el. Uneori se gîndea că aproape ar fi putut să-l suporte, dacă n-ar fi purtat monoclu.
Prin urmare, o anumită răceală îşi puse amprenta pe mica adunare de pe peronul gării Market Blandings, iar lordul Emsworth, care pe moment se temea ca nu cumva să se afle că este responsabil pentru sosirea lui Gaily, se simţi uşurat cînd ducele plecă împreună cu ea să se ocupe de bagajele

lui, care erau într-o cantitate însemnată cînd venea în vizite de genul acesta.
— Foarte frumos din partea ta că ai venit atît de repede, Galahad, zise el. Mi-a fost teamă că ai alte obligaţii.
— Dragul meu Clarence! De parcă vreo obligaţie, oricare-ar fi ea, m-ar putea împiedica să răspund la un ţipăt de ajutor ca al tău. Ai făcut o chestie înţeleaptă aducîndu-mă aici. Probabil că pînă şi un bărbat puternic ca tine a fost zguduit cînd Connie a ţîşnit brusc de sub trapă, precum Regele Demonilor într-o pantomimă.
— Într-adevăr, aşa e.
— Iar şocul pe care l-ai avut la auzul veştii că vine Dunstable probabil a fost şi mai oribil. însă ar trebui ca, umăr la umăr, să fim în stare să-i facem faţă lui Dunstable. E nevoie numai de o mînă fermă. Cum e prietena aia a lui Connie?
— O, e fermecătoare. îmi place foarte mult de
ea.
— Ei bine, asta e ceva.
— Are opinii foarte sănătoase despre porci. N-a spus nimic concret, dar mi-am putut da seama că are o atitudine adecvată cînd i-am povestit despre planul de nutriţie a împărătesei.
— Cum o cheamă?
— Am uitat.
— Ei bine, cu siguranţă că o să aflu la momentul potrivit. Spuneai ceva despre un individ pe care ţi l-a trimis tînărul Freddie cu o scrisoare de recomandare. Pe el cum îl cheamă?
— Nu-mi aduc aminte.
— Tu n-ai nevoie să te înrolezi în Legiunea Străină, unde oamenii intră ca să uite, Clarence. Poţi s-o faci într-un mod plăcut, fără să te urneşti la nici un metru distanţă de Castelul Blandings. Cum e? Un tip cumsecade?
— Nu, n-aş spune asta. A tot încercat să-mi vîndă acţiuni la o companie petrolieră. Presupun că e doar înclinaţia către afaceri a americanilor, dar mi-era jenă să-l tot refuz, aşa că i-am spus lui Beach că o să-mi iau toate mesele în bibliotecă şi, bineînţeles, a fost o treabă uşoară să-l evit între mese.
— O joacă de copii pentru cineva care şi-a petrecut ani întregi evitînd-o pe Connie.
— Beach mi-a zis că a plecat ieri la Londra.
— Dar se poate întoarce.
— De asta mă tem şi eu.
— De fapt, nu m-ar surprinde să fie chiar el cel pe care-l văd că se apropie de noi. Nu, nu de acolo, din cealaltă direcţie, puţin mai la stînga ta.
— Da, acesta este domnul... domnul... domnul...
— Spune-i X, zise Gally.
Howard Chesney era un tînăr zvelt, de înălţime medie, cu o înfăţişare vizibil decorativă, costum de flanel bine croit şi pălăria la fel de frumoasă ca aceea pe care o admirase lady Constance cu o seară în urmă. Singura critică pe care i-ar fi putut-o aduce un purist ar fi fost că avea ochii puţin prea vicleni şi puţin prea apropiaţi unul de altul.

Ştiind în ce situaţie dezavantajoasă s-ar fi găsit lordul Emsworth dacă i s-ar fi cerut să prezinte un bărbat căruia îi uitase numele, Gally luă asupra sa sarcina de a începe o conversaţie.
— Bună ziua, spuse el. Sînt fratele lordului Emsworth. Mă cheamă Threepwood. Am auzit
că sînteţi prieten cu nepotul meu, Freddie. Ce mai făcea cînd aţi plecat?
— O, bine.
— Vindea o mulţime de biscuiţi pentru cîini?
— O, desigur.
— Minunat. Aşa-l vreau. Fratele meu mi-a zis că voi doi şi cu el aţi chiuit împreună în ultimele zile.
Nu aşa ar fi descris Howard Chesney tovărăşia lordului Emsworth, dar trecu peste această expresie şi vorbi laudativ despre Castelul Blandings şi numeroasele atracţii pe care le avea de oferit. Mai avu o vorbă bună de spus şi despre splendoarea rustică a comitatului Shropshire. Ieri mersese pe jos pînă la gară, a spus el, şi acum se pregătea să se întoarcă tot pe jos.
— Asta o să satisfacă toate părţile implicate, zise aprobator Gally, căci Clarence, eu, sora mea, Constance, şi ducele... aia de acolo e soră-mea, iar grăsanul ăla care e cu ea este ducele de Dunstable... ne-am cam înghesui dacă ne-am sui cu toţii în maşină. Ducele ocupă un loc măricel, iar Clarence are obiceiul să-şi întindă picioarele precum tentaculele unei caracatiţe. O să fii mai fericit fredonînd cîntece ţigăneşti pe şosea. Cîtă dreptate ai avut, Clarence, spuse Gally pe cînd Howard se îndepărta de ei, să nu investeşti în acţiuni petroliere garantate de tînărul nostru amic. Nu-i fac o vină din faptul că are ochii atît de apropiaţi unul de altul... cîţiva dintre prietenii mei cei mai buni au ochii apropiaţi unul de altul... dar dacă am văzut vreodată un escroc, şi bineînţeles că în decursul vieţii mele lunguţe am văzut o grămadă, atunci el e ăla. De unde naiba crezi că l-a pescuit Freddie?
La castel, Beach se afla în cămăruţa lui, sorbind, ca în fiecare seară, din paharul de porto şi, dacă cineva l-ar fi văzut, ar fi spus că aici şedea un majordom cu inima împăcată şi fără nici un gînd care să-l tulbure.
Acel cineva ar fi greşit. Nu avea inima împăcată. Probabil ar fi prea mult dacă am afirma că vulturii îi rodeau pieptul masiv, dar fără îndoială că era departe de a fi lipsit de orice grijă. Sensibil fiind la atmosfera care domnea în jurul lui, i se părea că aceea care predomina acum la Blandings îi pune la grea încercare sistemul nervos. Avea senzaţia că, odată cu revenirea lady-ei Constance, o umbră se pogorîse peste căminul lui iubit. Nu-i scăpase din vedere modul cum reacţionase înălţimea sa la vestea sosirii ei şi prevedea vremuri grele. Măcar dacă, se gîndea el, domnul Galahad ar fi fost aici pentru a-i oferi sprijin şi ajutor stăpînului său lovit de soartă. Şi exact cînd se gîndea la aceasta, uşa se deschise şi Gally intră.
Am exagera dacă am spune că a zvîcnit de pe scaun. Bărbaţii cu conformaţia lui Beach nu zvîcnesc de pe scaun. Totuşi s-a ridicat alene, aidoma unui hipopotam care iese din apă pe malul unui rîu, cu emoţiile asemănîndu-i-se întru cîtva cu

acelea ale unei garnizoane asediate cînd soseşte infanteria marină a Statelor Unite.
— Domnul Galahad!
— De ce nu? Cineva trebuie să fie. Beach, ai în faţa ta un bizon care se îndreaptă spre baltă cu limba înnegrită scoasă de-un cot.
— Peste puţin timp voi duce ceaiul în sufragerie, domnule Galahad.
— Ceaiul nu-i bun pentru mine. Vreau porto. Şi în orice caz nu m-aş duce în sufragerie. O să fie doldora de scursorile cele mai abjecte ale Societăţii. De fapt, unul dintre motivele pentru care am venit în camera ta este să discut cu tine despre scursorile astea şi să aflu ce părere ai despre ele.
Beach îşi ţuguie niţeluş buzele pe cînd scotea un al doilea pahar şi se pregătea să facă pe gazda. Oaspetele său, sesiză el, era pe punctul de a vorbi cu sinceritate despre personalul de la castel şi ştia că trebuie să dezaprobe acest lucru. Dar, deşi avea buzele ţuguiate, în ochii lui exista o licărire. În calitate de majordom, se simţea scandalizat de obiceiul domnului Galahad de a bîrfi cu ajutoarele domestice, dar ca fiinţă umană pur şi simplu îl adora.
— Cum crezi că e, pentru început, tipul ăsta, Chesney? zise Gally.
Despre acest subiect, Beach avea opinii ferme. Replica lui a fost aspră.
— Nu am prea întîlnit oameni ca el, domnule Galahad.
— Şi ai văzut specimene foarte ciudate la viaţa ta.
— Într-adevăr, domnule.
— Îţi aminteşti de individul ăla care voia să mănînce peşte cu gem?
— Foarte limpede, domnule.
— Dar de cel care-şi punea apă în bordo?
— Vă rog, domnule Galahad. încerc să uit de el.
— Trebuie să-l mai observ pe Chesney la cină, dar cred că nu-i departe de extremele astea îngrozitoare. Totuşi ştiu ce vrei să spui cînd zici că n-ai prea întîlnit inşi ca el. E evident un şarlatan.
— Chiar aşa, domnule Galahad?
— Nu încape nici o îndoială. îmi pot da seama de la o poştă.
— Mi se pare ciudat că este prieten cu domnul Frederick.
— Presupun că nu e. Probabil e doar o cunoştinţă întîmplătoare pe care a agăţat-o într-un bar. Freddie n-ar remarca nimic dubios la el şi i-ar da o scrisoare de recomandare oricui l-ar ruga.
— Dar ce...
— ...mă face să cred că e un şarlatan? A încercat să-i vîndă lui Clarence acţiuni petroliere. Şi, deşi ai putea spune că exact asta făcea şi John D. Rockefeller cînd se întîlnea cu cineva, mie mi se pare o faptă condamnabilă. Fii cu mare băgare de seamă ce afaceri faci cu Chesney, Beach.
— Fără îndoială, domnule.
— Şi acum ajungem la Măria sa, ducele de Dunstable, şi aici ne-apucă de-a binelea tremuriciul. O să fii de acord cu mine, cred, că prezenţa lui o să scadă caracterul moral al locului pînă la nivelul unui picnic social al unor agenţi de pariuri dintr-un ring de box de categoria a doua?

Deşi cuvintele îi răsunară în urechi ca o adevărată muzică, căci ducele nu se număra printre favoriţii săi, ordinea stabilită îi cerea să protesteze cumva.
— Nu prea pot, domnule Galahad, să-mi exprim vreo opinie depreciativă despre oaspeţii
pe care înălţimii sale i se pare recomandabil să-i invite...
— Bine, îţi înţeleg punctul de vedere. Dar, oricît de mult ţi-ai purta masca, în sufletul tău ştii că e total lipsit de orice instinct mai fin care îl ridică pe Om deasupra lighioanelor muritoare. E şnapanul şnapanilor.
— Domnule?
— Păi, uită-te la ce-i face nefericitului de Trout.
— Teamă mi-e că nu vă înţeleg, domnule Galahad.
— Asta doar pentru că nu erai de faţă cînd mi-a povestit în tren. Se pare că există un american nevinovat şi inofensiv pe nume Wilbur Trout, al cărui singur defect este că se însoară cam prea des, adică genul de lucru care i se poate întîmpla oricui. Regele Solomon, dacă-ţi aduci aminte, avea aceeaşi pornire. Ei bine, Trout a văzut un tablou în vitrina unei galerii de artă, care semăna leit cu ultima lui soţie. Ea a divorţat recent de el, dar, în pofida acestui lucru, încă o mai iubeşte. Plănuia să cumpere tabloul, ca să-i amintească de ea, şi a fost îndeajuns de dobitoc încît să-i spună asta lui Dunstable, cu consecinţa, bineînţeles, că Dunstable s-a repezit înaintea lui să-l cumpere, aşa încît să i-l poată vinde la un preţ exorbitant. Ştie că Trout şi-l doreşte atît de mult încît o să scuipe oricît i s-ar cere, chiar şi jumătate din împărăţie. Ce crezi despre toată şarlatania şi neruşinarea asta, Beach?
— Poţi foarte bine să zici „Ţţ, ţţ". Nu te-aş condamna nici dacă ai spune Ei, drăcia dracului. Aşa că ai acum o scurtă caracterizare a Măriei sale Dunstable şi nu-i o plăcere cînd te gîndeşti că o să stea cu noi zile întregi, probabil săptămîni întregi. Te întrebi cum o să reziste Clarence, mai
ales că înălţimea sa o să-l oblige să se îmbrace pentru cină în fiecare seară. Aşa o să facă, nu?
— Teamă mi-e că da, domnule Galahad.
— Şi urăşte asta chiar mai mult decît atunci cînd trebuie să poarte joben la serbările şcolare. Ei bine, trebuie doar să sperăm că n-o să cedeze sub tensiune, în fragilitatea lui. Iar acum, Beach, mulţumindu-ţi din inimă pentru ospitalitate, trebuie să te părăsesc. Călătoria cu trenul m-a făcut, ca de obicei, să mă simt ca o pistă cu zgură şi e de bază să mă afund imediat într-o cadă de baie plină cu apă. Ne vedem la ora fixată, dacă nu şi mai repede.

1

Două zile au trecut pînă la sosirea Lindei Gilpin. A venit cu maşina personală noaptea tîrziu şi s-a dus direct la culcare, obosită de lunga ei călătorie, iar a doua zi dimineaţă, după micul dejun, Gally, fireşte, arzînd de nerăbdare să poarte o discuţie confidenţială cu ea, a dus-o să-i arate aleea cu tufişuri de tisă, care era una dintre trăsăturile caracteristice ale locului şi care primea deseori referinţe laudative în cărţi cu titluri precum „Grădinile britanice" sau „Anglia de odinioară". La prima vedere, ea îi făcuse o impresie favorabilă. Era, după cum spusese John, subţirică, cu ochi albaştri, de statură potrivită, şi, în plus, cu părul castaniu, atît de

diferită de unchiul ei, ducele de Dunstable, încît îi făcea bine s-o privească. Pe scurt, o fată despre care orice naş ar fi fost bucuros să ştie că va pleca în curînd împreună cu finul său în Jamaica în luna de miere. Abia aştepta s-o cunoască mai bine.
Ducele şi lady Constance se aflau în galeria cu portrete. Cu o zi în urmă, nudul culcat al ducelui fusese agăţat acolo, iar lady Constance îl cerceta cu privirea fără nici o plăcere. Era o femeie care, deşi nu avea multe cunoştinţe despre artă, ştia ce-i place, iar în genul de tablouri care îi plăceau, oamenii erau înveşmîntaţi mai
din belşug. O fată care avea pe ea numai o fîşie nepotrivită de ţesătură transparentă, îi zise ducelui, era deplasată în compania strămoşilor ei, iar ducele o combătu răspunzîndu-i că strămoşii ei formau o asemenea colecţie de gangsteri pociţi, încît făceai o faptă caritabilă să-i oferi privitorului ceva care să-i abată atenţia de la ei. Cu un acces de imaginaţie de care puţini l-ar fi crezut în stare, el compară galeria de portrete a Castelului Blandings cu Camera Ororilor din muzeul Madame Tussaud.
Observaţia o scoase din pepeni pe lady Constance, deşi cineva cu mai puţine prejudecăţi decît ea s-ar fi simţit nevoit să admită că vreo cîţiva dintre conţii de Emsworth, îndeosebi al treilea, al cincilea şi al şaptelea, făcuseră o faptă nesăbuită cînd acceptaseră să li se picteze portretul, dar se abţinu să dea replica tăioasă pe care i-ar fi plăcut să i-o servească. Ducele s-ar fi putut simţi jignit de o replică tăioasă, iar ceea ce avea ea să-i spună presupunea amabilitate din partea lui sau ceva cît de aproape de amabilitate ar fi fost el în stare să afişeze.
Era pe punctul de a aborda încă o dată subiectul căsătoriei lui. Era văduv de mulţi ani, iar uniunea ei fericită cu James Schoonmaker o determinase să creadă cu mai multă îndîrjire ca oricînd că aceasta era o stare a lucrurilor care ar trebui ameliorată. Credea cu tărie în influenţa benefică a soţiei asupra soţului şi era de părere că ducele avea nevoie de toată influenţa benefică pe care o putea găsi. în opinia sa, trebuia să i se găsească cît mai curînd cu putinţă o persoană care să-i îmbunătăţească manierele, obiceiurile şi, în general, concepţia despre viaţă.
Mai discutase deseori cu el pînă acum pe această temă, dar vag, la modul general. Acum
că Vanessa Polk apăruse în viaţa ei şi se afla chiar la Blandings împreună cu el, i se părea că venise vremea să fie mai precisă. Să intre în miezul problemei şi, deşi n-ar fi folosit niciodată o asemenea expresie, să vorbească pe şleau. Intră uşurel şi pe ocolite în subiect.
— Ce fermecătoare sînt femeile americane, zise ea. Atît de drăguţe, atît de elegante, atît de bine îmbrăcate.
Ducele îşi dădu seama că exista o neînţelegere la mijloc. Bineînţeles, nu te puteai aştepta la altceva de la o femeie. Pentru sexul de care aparţinea ea, zăpăceala venea de la sine-nţeles.
— Nu-i americancă. Tipul care a făcut asta e francez, aşa încît probabil că-i şi ea franţuzoaică. E la mintea cocoşului că un tip care pictează în Franţa îşi ia drept model o franţuzoaică. Probabil că o chema Gaby, Brigitte, Mimi sau aşa ceva. Iar dacă tu crezi că e bine îmbrăcată, eşti ţăcănită. N-are nici o afurisită de aţă pe ea.

Lady Constance îşi muşcă buza şi trebui să facă o pauză înainte de a vorbi. Îi trecu prin cap gîndul necaritabil că existau momente cînd Alaric era exact ca fratele ei, Clarence.
— Nu mă refeream la femeia din tablou, spuse ea cu răceală în voce. Mă gîndeam la...
— Îţi aminteşte de cineva? continuă ducele. Doar din neatenţie îi dădea vreodată voie cuiva să-şi termine propoziţia. întreb pentru că un tip pe care-l cunosc, un american pe nume Trout, zice că seamănă leit cu a treia lui soţie, iar Emsworth insistă că aduce vizibil cu purceaua aia a lui.
— Mă gîndeam...
— Ceva ce ţine de expresia din privirea ei, spuse el, şi de poziţia în care stă. Zice că şi-a văzut purceaua stînd aşa culcată de o sută de ori. Asta face după o masă copioasă.
— Ce aveam de gînd să spun...
— Şi într-un mod destul de ciudat, eu remarc o asemănare bunicică cu soţia vicarului nostru din Wiltshire. Numai la faţă, bineînţeles, căci n-am văzut-o niciodată în pielea goală culcată pe un strat de muşchi. M-aş mira să-i dea voie
vicarul.
— Ascultă-mă puţin, Alaric...
— Apropo, am vrut să-ţi spun mai demult, l-am invitat aici pe Trout. M-am gîndit că aşa se cuvine să fac. Nevasta lui a divorţat de el, iar el încă mai suspină după ea, aşa încît normal că, cu cît vede mai des un tablou care-i aminteşte de ea, cu atît o să-i placă mai mult. Soseşte în după-amiaza asta.
Dacă lady Constance ar fi purtat această conversaţie cu lordul Emsworth, iar lui i-ar fi scăpat afirmaţia că a invitat un american pe nume Trout la Castelul Blandings fără să-i ceară permisiunea, ar fi urmat ceva ce ar fi amintit de un cutremur din San Francisco. Dar consecventă tacticii sale de a-l menţine pe duce într-o dispoziţie cît se poate mai bună, lăsă doar o undă firavă de enervare să i se strecoare în cuvinte.
— Mi-aş dori să nu mai inviţi oameni la mine
acasă, Alaric.
Ducele, un bărbat cu mintea limpede, găsi imediat o obiecţie la aceasta, şi încă o dată îl năpădi impresia că femeile nu sînt capabile de raţiune. Era ceva legat, credea el, de structura osoasă a capului lor.
— Cum mama dracu' să vină aici dacă nu sînt
invitaţi ?
Lady Constance ar fi putut răspunde că mai cunoştea ea pe unii care se autoinvitau, dar scoase numai un oftat plictisit.
— Cine e acest Trout?
— Nu auzi ? Ţi-am zis. Un yankeu. L-am cunoscut la club. Am intrat în vorbă cu el şi mi-a povestit despre soţia lui. Nu-i un tip rău. Evident, ţicnit.
— De ce spui asta?
— Pentru că s-a căsătorit cu atîtea femei. Din cîte reuşesc să înţeleg, se însoară din oră în oră. Îţi aduci aminte cîntecul ăla „îmi spun Otto al trandafirilor" din spectacolele alea de divertisment? „Dacă nu-ţi place ce

deja ai, mai ia una din serai, ăsta-i motoul lui Otto al trandafirilor." Aşa e Trout.
— Pare un tip fermecător.
— E în regulă. Aghesmuit tot timpul, îmi închipui. Cel puţin aşa era cînd l-am cunoscut. Plîngea cu nasul într-un cocteil şi-mi povestea despre nevastă-sa. Asta era a treia soţie sau poate a patra. Se căsătoreşte în doi timpi şi trei mişcări. Ciudat hobby, dar gusturile nu se discută şi presupun că pe el îl distrează.
îi furnizase lady-ei Constance intrarea de care avea nevoie. Lăsînd la o parte deocamdată gîndul destul de îngrijorător că, în calitatea ei de stăpînă a Castelului Blandings, era pe cale să primească în vizită pentru o perioadă neprecizată de timp un alcoolic dezechilibrat mintal, zise:
— Nu crezi că-i timpul să te recăsătoreşti, Alaric ?
Un fornăit exasperat răsună cu ecou prin galeria de portrete, aidoma unui corn de ceaţă.
— Asta spui de fiecare dată cînd ne vedem, la dracu'. Mă toci la cap. Cu cine vrei să mă căsătoresc acum?
— Cu Vanessa Polk.
— Americanca aia pe care ai adus-o cu tine ? Cine e ? Una dintre prietenele tale newyorkeze?
— Nu, am cunoscut-o pe vapor. Am avut o criză de nevralgie şi s-a purtat foarte frumos cu mine. Am fost obligată să rămîn două zile la pat, iar ea a venit să stea cu mine şi să mă îngrijească.
— Probabil încerca să se dea bine pe lîngă tine.
— Nu fi ridicol.
— A încercat să se împrumute cu bani de la tine?
— Bineînţeles că nu. E mult mai bogată decît mine. Adică tatăl ei e.
— Cum ai aflat asta?
— Ea mi-a zis. E fiica lui J.B. Polk. Sigur ai auzit de J.B. Polk.
— Parcă mi-e cunoscut numele.
— Bineînţeles că da. E un magnat din lumea finanţelor. Are tot felul de afaceri... bănci, căi ferate, mine, orice.
— Zău ? făcu ducele.
— Nimeni n-ar zice despre James că-i un sărăntoc, dar aşa e în comparaţie cu J.B. Polk. Şi are o tensiune arterială foarte ridicată.
— James?
— Polk. Poate să moară de apoplexie în orice clipă, iar Vanessa va deveni una dintre cele mai bogate femei din America.
— Chiar aşa? întrebă meditativ ducele. Zău ? Licărirea care apăruse în ochii lui bulbucaţi
nu-i scăpă lady-ei Constance şi nici n-o surprinse. Se aşteptase ca vorbele ei să-i stîrnească o reacţie puternică. Deşi s-ar fi revoltat dacă i-ar fi spus cineva că vreo opinie de-a ei ar putea coincide cu aceea a fratelui său, Galahad, în ceea ce priveşte afecţiunea ducelui pentru bani părerile lor erau identice. Această predilecţie a lui pentru moneda din împărăţie îi atrăsese atenţia
cu douăzeci de ani în urmă, cînd o anunţase că rupe logodna cu ea pentru că tatăl ei refuzase să-i satisfacă pretenţiile în materie de zestre, iar ea nu i-a putut fi niciodată suficient de recunoscătoare răposatului

său părinte pentru zgîrcenia lui. Ţinea la Alaric ca la un frate, dar în mintea ei îşi spunea că, pentru cineva cu un temperament irascibil ca al ei, căsătoria cu el ar fi fost o catastrofă. Vanessa era altfel. Firea ei veselă şi calmă i-ar permite să se descurce chiar şi cu unul ca Alaric.
— Ar fi perfectă pentru tine, zise ea.
— Pare cumsecade, căzu de acord ducele.
— Şi, bineînţeles, ar fi o partidă minunată pentru ea.
— Bineînţeles.
— S-a dus în bibliotecă după micul dejun. De ce nu te duci acolo să stai de vorbă cu ea?
— Aşa o să fac.
— O să fie încîntată să te vadă.
— Presupun că da. Mă duc chiar acum. Dar nu vreau să vii şi tu, Connie, aşa că şterge-o.

2

Gally fusese nevoit să-şi schimbe planurile. Nu izbutise să-şi pună în aplicare intenţiile şi să-i arate Lindei Gilpin splendorile aleii cu tufişuri de tisă, căci pe drum, după o discuţie foarte scurtă, se despărţiseră, ea pentru a se întoarce în casă, iar el pentru a se duce la cocina împărătesei, unde ştia că îl găseşte pe lordul Emsworth. în urma conversaţiei cu luna desfătării finului său se simţea perplex şi nedumerit şi nutrea o speranţă firavă că Clarence ar putea avea ceva ingenios să-i sugereze. Fără îndoială că un asemenea miracol era puţin probabil, întrucît Clarence, în decursul vieţii sale lunguţe, nu sugerase nimănui nimic ingenios în nici o privinţă, dar adeseori se întîmplă să-ţi limpezeşti gîndurile dezbătînd chestiunea cu cineva, chiar dacă acel cineva nu face decît să caşte gura la tine aidoma unui peşte exotic.
îl găsi pe lordul Emsworth, ca de obicei, înfăşurat ca o şosetă udă în jurul parapetului de la sediul împărătesei, cu un cartof mare în mînă, şi intră numaidecît în subiect.
— Clarence, spuse el, sînt îngrijorat.
— Îmi pare rău să aud asta, Galahad, zise lordul Emsworth, deplasîndu-şi binevoitor asupra lui atenţia pînă atunci acaparată de medaliata
cu argint, care îşi vedea de treabă printre proteine şi carbohidraţi cu un entuziasm care i-ar fi smuls un zîmbet aprobator lui Wolff-Lehman. Din cauza lui Connie? întrebă el, îmbrăţişînd ceea ce i se părea singura explicaţie evidentă pentru zbuciumul mintal al oricui din Castelul Blandings.
— Nu, nu din cauza lui Connie. Din cauza finului ăluia al meu.
— Nu ştiam că ai un fin.
— Am mai mulţi. Oamenii te roagă să oficiezi şi nu prea poţi să refuzi. Nu că m-aş plînge de mica mea trupă. Ţin foarte mult la toţi, mai ales la acesta. Sper că nu te întrerup dintr-o masă timpurie de prînz, Clarence.
— Poftim?
— Cartoful ăla pe care îl tot agiţi.
— O, ăsta-i pentru împărătească. Eram pe punctul să i-l dau.
— Dă-i-l acum. După aia o să poţi să fii atent la ce-ţi povestesc.
— Mda. Da, continuă, Galahad. Spuneai că te gîndeşti să adopţi un fin.

— Nu spuneam nimic de genul ăsta. Nu adopţi nici un fin, ei doar se lipesc de tine precum un soi de excrescenţă. Ăsta e fiul unui vechi amic de-al meu şi a dat de belea.
Lordul Emsworth deveni interesat.
— E vorba de bani? Aş fi bucuros să fac tot ce-mi stă în putinţă.
— Eşti foarte amabil, Clarence, dar stă bine cu banii. Se descurcă binişor în Barou şi deţine acţiuni la una dintre galeriile alea de pictură de pe Bond Street. Viaţa lui amoroasă s-a împuţit, îţi aduci aminte de seara aia cînd mi-ai telefonat din pricina lui Connie care s-a dezlănţuit încă o dată? Atunci era cu mine şi tocmai îmi spunea că s-a logodit.
— Zău?
— Cu fata aia, Gilpin.
— Cine e fata aia, Gilpin?
— Ai cunoscut-o. Stă aici. A venit aseară. Micuţă, cu ochi albaştri şi păr castaniu.
— A, da, parcă îmi aduc aminte. Are ceva de-a face cu Alaric?
— E nepoata lui.
— Şi are de gînd să se mărite cu finul tău ?
— După părerea lui, totul este stabilit. Bolborosea ceva despre cît de mult o iubeşte şi mi-a dat clar de înţeles că şi ea îl iubeşte cu aceeaşi intensitate.
— Se iubesc unul pe altul? zise lordul Emsworth, dezlegînd misterul.
— Exact. Se pare că totul era aranjat, mai puţin cumpărarea licenţei de căsătorie şi săltarea preotului.
— Cînd are loc nunta ? Şi asta înseamnă, spuse lordul Emsworth intrînd subit în panică, că va trebui să port joben?
— Din cîte s-ar părea, nu-i nevoie să te neliniştesti.
— Nu crezi că soră-mea o să insiste ?
— N-o să i se ofere ocazia.
— Mă obligă să port joben la serbarea şcolară.
— Ce încerc să-ţi spun e că probabil n-o să mai aibă loc nici o nuntă.
— Dar tu ai spus că da.
— Iar fata zice că nu.
— Ea ar trebui să ştie mai bine. Păi, asta-i o uşurare. De fapt, nu sînt împotriva jobenului ca atare, ci împotriva hainelor care se asortează la el. Gulerul apretat...
— Dă-mi voie să-ţi povestesc mai departe, te rog, Clarence.
— Sigur, dragul meu, sigur.

— Atunci o să continuu. Nu cu mult timp în urmă, am dus-o sau am încercat s-o duc să-i arăt aleea cu tufişuri de tisă. Fiind prima dată cînd am izbutit s-o prind singură, fireşte că am început discuţia referindu-mă la logodna ei.
— Cu finul tău?
— Cu finul meu. „Am auzit că trebuie să vă urez multă fericire", am spus eu. La care ea a replicat cu un simplu „De ce ?" Puţin surprins de faptul că pricepe atît de greu, i-am explicat că mă refeream la logodna ei.

— Cu finul tău?
— Cu finul meu. Iar ea mi-a aruncat o privire rapidă, îngheţată şi trufaşă, de parcă aş fi jignit-o cu vreo înjurătură. „Aveţi cumva impresia", a zis ea „că am intenţia să mă mărit cu afurisitul ăla de Doamne-ajută? Dacă aşa stă treaba, reţineţi ce vă zic. Nu m-aş căsători cu el nici pentru a-i face plăcere unei bunici muribunde. Dacă l-aş vedea prăpădindu-se de sete, nu i-aş da nici roua de pe varza de Bruxelles. Iar dacă aş auzi că a fost călcat de un omnibuz şi şi-a frînt şira spinării în trei locuri, aş ţopăi de colo-colo prin Castelul Blandings, cîntînd în triluri ca o privighetoare". Nu ştiu dacă a folosit exact aceleaşi cuvinte, dar asta a spus în esenţă şi atitudinea ei m-a tulburat. Oi fi eu prea sensibil, dar am căpătat sentimentul distinct că nunta fusese anulată. Nu-mi închipui ce i-a făcut Johnny de gîndeşte aşa. Probabil o să se dovedească un flecuşteţ. Un lucru pe care l-am remarcat la viaţa mea este că fetelor niciodată nu le trebuie un motiv cine-ştie-ce ca să rupă logodne. E prima lor mişcare cînd ceva nu merge cum trebuie. îmi amintesc că un tip pe nume Ponderby dintre vechii Pelicani — Craci Ponderby îi spuneam pe-atunci - o prescurtare la Craci Găunoşi — din pricina
capacităţii sale considerabile de a absorbi rom îndoit cu apă, se logodise cu o fată care interpreta un număr cu şerpi pe scena unui cabaret din suburbii şi care îşi lua tot timpul cu ea artiştii din rolurile secundare într-un coş de răchită. Iar într-o seară, cînd îşi mîncau cina la Bodegă, un membru lung şi verde al trupei a scăpat şi s-a tîrît pe piciorul lui Craci, iar el, vrînd să-şi vîndă scump pielea, l-a plesnit peste nas cu un baton de pîine. I-a explicat fetei că îl tulbura profund cînd vedea şerpi, dar ea, drept urmare, a rupt logodna şi s-a dus să se căsătorească cu un jongler de comedie. Şi apoi mai e bietul Binks Holloway...
Anecdota cu Binks Holloway era una dintre cele mai bune ale lui Gally. în cursul carierei sale o povestise probabil de vreo sută de ori unor auditorii în delir, dar nu i-a fost dat s-o povestească şi acum. Lordul Emsworth emisese un ţipăt sugrumat şi acum arăta cu un deget tremurînd spre ceva din cocină. Spre ce anume, Gally nu putea să vadă. Totul i se părea perfect normal, nu exista nici un semn că împărăteasa ar avea vreun soi de criză sau că fusese răpită şi se înălţa spre cer într-un car cuprins de flăcări. Fiind dintotdeauna o purcea care avea reţineri să-şi exprime emoţiile mai intense, ea părea şi mai placidă ca de obicei.
— Ce naiba se întîmplă, Clarence? întrebă el arţăgos.
Ţipătul acela neaşteptat îl făcuse să-şi muşte limba.
O clipă, lordul Emsworth se zbătu să-şi recapete vocea. Apoi prinse să vorbească, dar cu glasul tremurînd.
— Cartoful!
— Ce-i cu el?
— Nu l-a mîncat. Nu s-a mai întîmplat niciodată un asemenea lucru pînă acum. E înnebunită după cartofi. Probabil că s-a îmbolnăvit.
— Să trimit după veterinar?
întrebarea lui Gally avusese o tentă satirică, îl irita toată agitaţia asta din pricina unei purcele care era evident în cea mai bună formă şi încă mai simţea înţepături pe limbă.

— Sau să anunţ poliţia? Sau să chem armata? Pînă la conştiinţa lordului Emsworth nu ajunse
decît cuvîntul operativ.
— Da, ai vrea să-l suni pe veterinar, Gally ? Aş face-o chiar eu, dar ar trebui să stau cu ea. îl cheamă Banks. Beach ştie numărul lui de telefon. Te rog, du-te la Beach fără nici o clipă de tăgadă.

3

Bine s-a zis despre Galahad Threepwood, încă din vremurile de odinioară ale Pelicanilor, că loviturile care i-ar fi făcut pe bărbaţii mai slabi să se clatine pe picioare şi să se piardă cu firea, pe el îl lăsau rece şi nepăsător ca pe un peşte oceanic de pe tejgheaua unui negustor şi, într-adevăr, existau foarte puţine şosete care să-l pălească peste maxilarul spiritual, iar el să nu îndure totul cu o tărie nonşalantă. Cu toate acestea, se îndreptă acum cu capul plecat spre camera lui Beach pentru a-şi îndeplini fapta caritabilă. I se părea teribil de limpede, după cum reieşise din remarcele ei pe drumul înspre aleea cu tufişuri de tisă, că nu o ciorovăială între amorezi, care să poată fi tranşată cu cîteva sărutări şi o sticlă cu parfum, îi despărţise pe Linda Gilpin şi pe finul faţă de care simţise dintotdeauna o afecţiune paternă, ci o chestie într-adevăr serioasă. Dintr-un motiv sau altul, care încă trebuia să fie lămurit, cota lui John scăzuse atît de mult în pariurile pentru premiul matrimonial, încît ar fi putut la fel de bine să fie şters de pe lista participanţilor.
Pentru un naş iubitor nu era o stare de lucruri pe care s-o contemple cu plăcere, iar el medita profund cînd ajunse în casă. Era optimist şi pe
tot parcursul carierei sale pestriţe ţinuse morţiş la părerea că, indiferent cît de ameninţător s-ar înnora cerul, soarele o să apară pînă la urmă zîmbind printre nori, dar de această dată se părea că soarele are alte intenţii.
Traversa coridorul chibzuind în acest chip, cînd o voce care îl strigă pe nume îi întrerupse reflecţiile. Lady Constance stătea în pragul uşii de la sufrageria de chihlimbar, semănînd, gîndi el, nemaipomenit de bine cu Statuia Libertăţii.
— Vino aici, te rog, Galahad. Conversaţiile cu Connie, înclinînd, aşa cum
deseori se întîmpla, să se preschimbe în certuri, nu se numărau printre plăcerile pe care Gally s-ar fi străduit din greu să le caute, iar în această clipă, fiindcă avea atîtea pe cap, îi repugna în mod special acest tête-à-tête. îi replică prompt.
— Nu pot acum. Sînt ocupat. Foarte ocupat.
— Nu-mi pasă cît de ocupat eşti. Vreau să vorbesc cu tine.
— Of, bine, dar spune repede. împărăteasa a refuzat să mănînce un cartof, Clarence e consternat, iar eu trebuie să-l sun pe veterinar. E o criză majoră şi toţi oamenii de bine au fost anunţaţi că acum a venit vremea să sară în ajutorul partidului.
O urmă în sufragerie, se cufundă într-un scaun şi îşi lustrui monoclul, o acţiune care îi smulse lady-ei Constance un strident „Uf, pentru numele lui Dumnezeu, nu fă asta!".
— Ce?

— Să te joci cu monoclul ăla revoltător. Lui Gally i se părea evident că sora lui se
găsea într-o dispoziţie din aia de-a ei, echivalentă în mare cu acelea care le năpădeau pe Cleopatra şi Boadicea cînd lucrurile mergeau anapoda, şi îşi adună forţele să facă pe bărbatul.
Una dintre regulile pe care le respecta în viaţă era „Cînd Connie începe să-şi dea aere, pune-o imediat la punct". Îl tot îndemnase pe lordul Emsworth să adopte această tactică, însă niciodată nu avusese succes.
— Nu ştiu de ce spui că e revoltător, zise el cu demnitate. De ani de zile unii dintre cei mai plini de discernămînt vînzători de piftie de ţipar din Londra îl adoră. Ce te frămîntă, Connie? Nu m-ai tîrît pînă aici doar ca să mă copleşeşti cu insulte vulgare.
— Te-am tîrît pînă aici, cum spui tu, pentru că vreau să vorbesc cu tine despre Vanessa Polk.
— Aşa mai vii de-acasă. Sînt mereu încîntat să mi se vorbească despre păpuşica Polk. O făptură fermecătoare.
— Într-adevăr, iar tu ai obiceiul să acaparezi făpturile fermecătoare care vin în vizită la castel şi să nu laşi niciodată pe altcineva să se apropie de ele.
— Încerc să fiu politicos.
— Ei bine, de data asta nu mai încerca. Mai sînt şi alţii cărora le-ar plăcea să schimbe din cînd în cînd cîte o vorbă cu Vanessa.
Numai fiindcă din amabilitate îi repugna să aţîţe pasiuni de neînfrînat, Gally se abţinu să-şi lustruiască iarăşi monoclul. Nu-i scăpase semnificaţia cuvintelor ei. Dacă îl excludea pe Howard Chesney, nu mai rămînea decît o singură persoană la care s-ar fi putut gîndi şi era puţin probabil să o intereseze Howard Chesney.
— Te referi la Dunstable?
Lady Constance tresări iritată, aidoma Statuii Libertăţii înţepată de un ţînţar care plecase în pribegie din mlaştinile Jersey. Grăi cu ţîfna care mai devreme sau mai tîrziu se insinua mereu în atitudinea ei cînd discuta cu fratele său, Galahad.
— De ce insişti să-i spui aşa? îl cunoşti de mulţi ani. De ce nu-i spui Alaric?
— Nu contează cum îi spun. Dacă ai şti cum mi-ar mai plăcea să-i spun, ai rămîne uimită de cît de potolit sînt. Zici că morsa asta umană s-a îndrăgostit la prima vedere de Vanessa Polk?
— Alaric nu e o morsă umană.
— Ţi se pare că am folosit greşit cuvîntul „uman" ?
Lady Constance înghiţi de două ori, reuşind astfel să-şi stăpînească pornirea trecătoare de a-l pocni în cap pe fratele ei cu o vază de sticlă care conţinea gladiole. Una dintre tragediile înaintării în vîrstă este că reacţiile simple din copilărie trebuie să fie ţinute în frîu. în camera lor comună de joacă, o provocare mult mai neînsemnată decît cea pe care o primise ea acum ar fi făcut-o să-l atace cu dinţii şi ghearele. Cu un efort, se forţă să menţină buna-cuviinţă a dezbaterii.
— N-am de gînd să-mi irosesc dimineaţa ciondănindu-mă cu tine, Galahad, spuse ea. Fireşte, n-o să zic un lucru atît de prostesc cum că

Alaric s-ar fi îndrăgostit la prima vedere, dar este foarte interesat de Vanessa şi nu mă miră. E foarte atrăgătoare.
— Iar el nu, spuse Gally.
Lady Constance îi aruncă o privire împietrită. De pomană, căci fiind prea omenos să-şi lustruiască monoclul, el încerca să reflecteze mai bine, stînd tolănit pe scaun cu ochii închişi. Vocea ei era rece ca gheaţa cînd zise:
— Alaric este nemaipomenit de atractiv.
— Dacă-ţi plac morsele.
— Şi vreau să pricepi că nu trebuie să-ţi bagi nasul...
— În vrăjeala lui?
— Dacă ăsta-i cuvîntul pe care vrei să-l foloseşti.
— Foarte bine. Dar aş putea spune înainte să plec că, dacă încerci să-l căpătuieşti pe Dunstable vara asta, n-ai nici o şansă. Are prea multe tabieturi şi ţine prea tare la confortul lui pentru a se căsători cu cineva. Fii sinceră cu tine. O să joace teatru şi o să te facă să crezi că are de gînd să sară de pe docuri, dar mereu o să-şi aducă aminte cît de bine se simte ca văduv şi o să dea înapoi în momentul-cheie.
Cu aceste cuvinte, Gally o porni în pas vioi spre camera lui Beach pentru a-şi duce la bun sfîrşit misiunea.
Cînd ajunse acolo, Beach lustruia argintăria. Abandonîndu-şi deocamdată îndatoririle, îl sună pe medicul veterinar la biroul său din Market Blandings şi îl imploră să vină de urgenţă la cocina împărătesei. Abia pusese la loc receptorul, cînd telefonul ţîrîi din nou.
— Pentru dumneavoastră, domnule Galahad. Un domn pe nume Halliday.
— A, îi aşteptam telefonul. Bună, Johnny. Urmă o conversaţie scurtă, prea scurtă pentru
gustul lui Beach, căruia i se stîrnise curiozitatea. A înţeles că acest domn Halliday suna de la Emsworth Arms şi dorea să se întîlnească cu domnul Galahad cît mai curînd cu putinţă, dar în afară de asta, totul rămînea un mister.
în cele din urmă, Gally puse receptorul în furcă şi, cu un laconic „Trebuie să ajung la Market Blandings", ieşi grăbit pe uşă.
Ciudat, reflectă Beach, foarte ciudat. Şi sinistru, dacă stăteai mai bine să te gîndeşti, ca telefoanele acelea din romanele de suspans, care reprezentau lectura sa favorită.
Spera ca domnul Galahad să nu se fi amestecat cu vreo şleahtă ceva.

Vocea cavernoasă de la telefon a lui Johnny îi adîncise lui Gally convingerea că ruptura dintre el şi păpuşica Gilpin era cu siguranţă o problemă de mîna-ntîi, iar cînd ajunse la destinaţie şi îl văzu, îşi dădu seama cît de întemeiate îi erau temerile.
Avînd în vedere calitatea desăvîrşită a berii şi farmecul grădinii umbrite ce coboară pînă la rîu unde clienţii o beau, rareori vezi oameni traşi la faţă la Emsworth Arms şi de aceea faptul că John era tras la faţă sărea şi mai puternic în ochi. într-o asemenea ambianţă idilică nu se putea să nu atragă atenţia, iar lui Gally îi amintea de vechiul lui amic, Poamă Biffen, cînd a intrat pe ringul din Hurst Park purtînd o barbă lungă asiriană pentru a evita să fie recunoscut de cei şase agenţi de pariuri aflaţi acolo,

cărora le datora bani, iar barba, nefiind unsă îndeajuns de bine cu clei de peşte, s-a desprins. Era la fel de palid şi de tras la faţă.
Nu rostiră nici un cuvînt pînă cînd nu se aşezară la una dintre mesele din grădină, cu halbele cu berea din Emsworth Arms în faţă. Dar lui Gally nu-i stătea în fire să se abţină mult timp să vorbească şi, după ce s-a întremat cu o sorbitură din elixir, se aplecă şi îşi bătu uşurel şi părinteşte pe umăr însoţitorul.
— Povesteşte-mi, băiete, spuse el cu o voce blîndă, ca a cuiva care i se adresează unui bolnav cărat cu targa. Aş putea menţiona că numai cu un ceas în urmă am avut o întrevedere cu domnişoara Gilpin, aşa încît înţeleg mai mult sau mai puţin cum stau lucrurile. Adică, deşi duc lipsă de detalii, m-am lămurit în general în ce priveşte imaginea de ansamblu. Logodna voastră, am înţeles eu de la ea, e anulată şi, întrucît n-au trecut decît o zi sau două de cînd v-aţi dat cuvîntul, mi s-a părut cam repejor. Am fost bulversat.
— Ce-a spus despre mine?
— E mai bine, e mult mai bine să nu afli. Ajunge să-ţi zic că observaţiile ei întîmplătoare se deosebeau profund de genul de chestii pe care Julieta obişnuia să le spună despre Romeo. Ce naiba s-a întîmplat?
O gînganie, descinzînd din copacul la a cărui umbră stăteau, căzu pe masă. John îi aruncă o privire glacială.
— N-a fost vina mea, spuse el. Mi-am făcut doar datoria. Femeile nu înţeleg chestiile astea.
— Ce chestii?
— Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu-l pot lăsa baltă pe Clutterbuck.
— Clutterbuck?
— G.G. Clutterbuck.
Gally intenţionase să fie plin de blîndeţe şi compasiune în decursul acestei întrevederi, dar nu-şi putu reţine un fornăit iritat. Dacă trebuia să asculte o povestire şi nu să o istorisească chiar el, îi plăcea ca aceasta să fie clară şi fără înconjur.
— Cine mama dracu' e G.G. Clutterbuck?
— Un contabil autorizat căruia i-am susţinut cauza în procesul Clutterbuck împotriva lui Frisby. Iar Frisby e un agent de vînzări din domeniul cărnii ieşit la pensie, a cărui maşină a intrat în
coliziune cu a lui Clutterbuck, pe Fulham Road, zgîlţîindu-l pe Clutterbuck şi cauzîndu-i posibile leziuni interne. Fireşte, apărarea a susţinut că Clutterbuck a intrat în Frisby şi totul a depins de mărturia unei domnişoare pe nume Linda Gilpin, care din întîmplare trecea atunci pe acolo şi a fost martoră la coliziune. A fost de datoria mea s-o chestionez şi să lămuresc juriul că se uita cruciş şi că mărturia ei era la fel de plină de găuri ca un şvaiţer.
Probabil că în acest punct al discuţiei Gally ar fi scos vreo interjecţie care să exprime interes şi preocupare, dar se nimeri ca tocmai atunci să bea din bere. Abia după ce îi trecu accesul de asfixie şi un ospătar care trecea întîmplător pe lîngă ei îl bătu pe spate, se simţi în stare să facă vreun comentariu, dar nici atunci nu izbuti, întrucît John îşi reluase naraţiunea.
— Îţi poţi închipui ce am simţit. Sala de tribunal se învîrtea în jurul meu. Pentru o clipă m-am gîndit că n-o să mai pot continua.

Dramatismul situaţiei nu-i scăpă lui Gally. Monoclul îi sări din ramă.
— Totuşi ai continuat, nu ?
— Da, şi peste vreun minut şi jumătate am pus-o în încurcătură. Nu mai putea aduce nici o dovadă concludentă.
— Ai făcut-o să admită că mărturia e nesigură?
— Da.
— Chestii de genul „Ar fi corect dacă am spune" şi „Nu-i aşa că"?
— Da.
— I-ai fluturat un deget prin faţa ochilor?
— Bineînţeles că nu.
— Credeam că tot timpul se face asta. Dar te-ai purtat brutal cu ea?
— Da.
— Şi s-a simţit jignită?
— Da.
— Ai cîştigat procesul?
— Da.
— Asta probabil că i-a plăcut lui Clutterbuck.
— Da.
— Te-ai întîlnit cu ea după aia?
— Nu. Mi-a trimis un bilet în care scria că logodna e anulată.
Gally îşi puse la loc monoclul. Expresia din ochiul la care îl potrivi şi din celălalt care îşi ducea viaţa gol puşcă nu era deloc încurajatoare. Nici „Hm"-ul lui n-a fost un „Hm" calculat să stîrnească optimism.
— Te afli într-o situaţie neplăcută, Johnny.
— Da.
— Ar trebui să te rogi serios de ea dacă mai vrei să răsune clopotele de nuntă în mica biserică de ţară sau unde ţi-ai planificat să le faci să răsune. Iar problema cu care ne confruntăm acum este Cum ai să te rogi de ea?
— Nu înţeleg ce spui. Ea e la castel.
— Întocmai, iar tu nu.
— Dar o să mă inviţi acolo.
Gally clătină din cap. îl îndurera faptul că era nevoit să se poarte precum gerul uscat în grădina viselor tînărului său prieten, dar trebuie să ţii seama de realitate.
— Imposibil. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, Johnny, decît să te strecor în bătrînul cămin, dar nu-ţi dai seama care e statutul meu acolo. Connie nu mă poate da afară din casă, căci sînt un membru confirmat al familiei, dar mă pîndeşte cu nelinişte, iar în puţinele ocazii cînd discută cu mine, discursul ei constă în general numai în elogii aduse diferitelor trenuri care se
întorc în metropolă. Orice încercare a mea de a celebra prin sunet de clopote sosirea vreunui prieten ar trezi tigroaica ce doarme în ea. Ai avea noroc dacă ai rezista cinci minute. Te-ar înşfăca de ceafă şi de turul pantalonilor şi te-ar pune pe liber înainte să apuci să te ştergi pe picioare de preş. Ştiu exact cum te simţi şi nici nu mi-ar putea părea mai rău că nu sînt în stare să te ajut, dar asta e. Va trebui să te întorci la Londra şi să mă laşi pe mine să mă ocup de problemele tale. Şi ca să spun aşa, zise cu modestie Gally, cu greu ar putea încăpea pe mîini mai bune. O să mă

rog de L. Gilpin şi aştept cu încredere să cînt la ea ca la un instrument cu coarde.
Aceste cuvinte îi aduseră în minte o istorioară foarte amuzantă despre un membru al Clubului Pelicanilor care a încercat odată să înveţe să cînte la banjo, dar ceva îi şopti la ureche că nu era momentul s-o povestească. Îl mai bătu încă o dată uşurel şi părinteşte pe umăr pe Johnny şi o porni pe lungul drum care ducea înapoi la castel.
John, cu chipul mai asemănător ca oricînd cu al lui Poamă Biffen, mai comandă o bere.

Pentru a evita strălucirea orbitoare a soarelui şi compania ducelui de Dunstable, care dintr-odată devenise teribil de lipicios, Vanessa Polk ştersese putina după prînz pînă la unul dintre ungherele umbrite cu care domeniile Castelului Blandings erau înzestrate din belşug şi stătea acolo aşezată pe o bancă rustică. Tatăl lordului Emsworth fusese un bărbat predispus să presare pretutindeni bănci rustice. De asemenea, nu că ar fi contat, colecţionase ouă de păsări şi legase volumele de lucrări ale Societăţii Arheologice din Shropshire.
Şezînd acolo, se gîndea la Wilbur Trout. Vestea că era aşteptat să vină cu trenul de după-amiază îi stîrnise un fior nostalgic. Probabil că el uitase, dată fiind viaţa lui atît de bogată în legături amoroase cu femeile, dar odată fuseseră logodiţi şi, deşi ea fusese cea care rupsese logodna, păstrase mereu pentru el o afecţiune maternă. De cîte ori citise despre altă căsătorie de-a lui nu se putuse abţine să creadă că ea greşise abandonîndu-şi postul şi încetînd să-i mai poarte de grijă. În lipsa supravegherii ei blajine, el îşi pierduse toate reţinerile, sărind de la o blondă la alta cu o rîvnă care părea să sugereze că avea intenţia să se tot însoare cu ele pînă cînd se epuiza stocul.
Wilbur Trout era un tînăr foarte amabil, a cărui greşeală iniţială în viaţă fusese că avusese parte de un tată pe care îl încînta să cîştige bani şi considera că şi-a pierdut ziua dacă pînă la sfîrşitul ei nu-i creştea contul bancar. Dacă ar fi fost fiul unui om sărac dintr-o categorie de impozitare redusă, ar fi trecut prin viaţă în vreo slujbă de funcţionar satisfăcut şi ireproşabil din birocraţie sau ceva de genul acesta, unica lui cheltuială nesocotită fiind cîte o vizită ocazională la Palisades Park sau pe Coney Island. Moştenind cam cincizeci de milioane de dolari în acţiuni, intrase în derivă şi devenise playboy-ul cel mai de vază din New York, pe lîngă care se gudurau ospătarii-şefi, un izvor de subiecte pentru jurnaliştii de la revistele de scandal şi un priceput organizator de petreceri printre ai căror invitaţi se numărau şi bogaţi, şi săraci. La una dintre aceste petreceri îl cunoscuse Vanessa, iar acum şedea în ungherul cel umbrit, gîndindu-se la vremurile trecute.
Multe se pot spune în favoarea acestui ungher umbrit. Era răcoros. Mirosea frumos. Pîrîiaşul care îl traversa scurgîndu-se în lac scotea un clinchet melodios. Şi mai presus de toate, Alaric, ducele de Dunstable, nu se afla acolo. Dar, pe lîngă aceste avantaje, trebuie să se amintească şi faptul că era un soi de club de provincie pentru toate insectele înaripate din Shropshire. După o vreme, săturîndu-se de compania lor, Vanessa se

ridică în picioare şi se îndreptă către casă. Pe cînd se apropia de ea, lordul Emsworth tocmai cobora treptele din faţă. îl întîmpină cordial.
— Trageţi chiulul, lord Emsworth ?
— Poftim?
— Sau împărăteasa v-a dat liber azi dupăamiază? De obicei nu sînteţi de serviciu la ora asta?
Lordul Emsworth, care fusese posomorît, se lumină puţin la faţă. Ţinea la Vanessa. I se părea înţelegătoare, iar o ureche înţelegătoare în care să-şi verse necazurile era exact ce îşi dorea. îi explică motivele mîhnirii lui.
— Connie mi-a spus să îl aştept pe insul ăsta, Trout, la gară. Soseşte cu un tren care o să ajungă în curînd. Am uitat cînd, dar Voules ştie. Şi n-ar trebui să lipsesc nici un minut de lîngă împărătească. Are nevoie să fiu lîngă ea.
— De ce nu i-aţi spus lady-ei Constance că aveţi o altă obligaţie?
Paloarea din spatele pince-nez-ului lordului Emsworth arăta că această idee revoluţionară nu-i trecuse prin cap. Cînd Connie te pune să faci ceva, nu-i spui că ai o altă obligaţie. Bineînţeles, Galahad ar fi în stare de un asemenea act nesăbuit de curaj, dar Galahad, pe lîngă faptul că era un bărbat de fier şi de oţel, veteran într-o sută de bătălii cu agenţi de pariuri, aprozi şi turfişti, purta un monoclu şi nu trebuia decît să se joace cu el pentru a o intimida pe cea mai neînfricată dintre surori. Nu era o ispravă la care te-ai fi putut aştepta din partea unui bărbat care poartă pince-nez. Dîrdîind numai la gîndul unei asemenea chestii, el spuse:
— O, n-aş putea face aşa ceva.
— De ce nu?
— S-ar înfuria.
Roţile scîrţîiră pe pietriş şi maşina apăru de după colţ, cu şoferul Voules la volan.
— Of, Doamne! exclamă lordul Emsworth văzînd-o.
— Hei, zise Vanessa. Ce-ar fi să mă duc eu să-l întîmpin pe Trout?
Zvîcnetul care îl picni pe lordul Emsworth la auzul acestei sugestii a fost atît de violent, încît îi desprinse pince-nez-ul de pe nasul părinte. Trăgîndu-l de şnur, o privi cu veneraţie. În decursul vizitei sale la New York pentru a lua parte la nunta lui Connie şi a lui James Schoonmaker, devenise un mare admirator al fetelor americane, dar niciodată n-ar fi bănuit că pînă şi o fată americană ar fi putut să fie atît de mări-
nimoasă.
— Zău? Chiar aţi face asta?
— Sigur. Ar fi o onoare şi o plăcere.
— Nu-i nevoie să-i spuneţi lui Connie.
— Fără discuţie.
— Păi, e foarte amabil din partea dumneavoastră. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.
— Nu vă mai gîndiţi la asta.
— Vedeţi, e vorba de împărătească. Adică...
— Înţeleg ce vreţi să ziceţi. Locul dumneavoastră e lîngă ea.
— Exact. Nu trebuie s-o las singură nici o clipă. Ei mă tot asigură că n-am nici un motiv de îngrijorare, chiar Banks a zis-o, dar rămîne în picioare faptul că a refuzat să mănînce un cartof pe care i-l oferisem.

— Stricat.
— Nu, de-aia e atît de înfiorător. Era un cartof foarte bun, dar ea doar l-a mirosit şi...
— S-a răsucit pe călcîie ?
— Întocmai. L-a mirosit şi a plecat. Evident că sînt neliniştit.
— Oricine ar fi.
— Dacă aş putea să-l consult pe Wolff-Lehman.
— De ce nu puteţi ?
— A murit.
— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Asta îl exclude din postura de consultant. Deşi poate l-aţi putea găsi cu ajutorul unei plăci de spiritism.
— Aşa că, dacă vă duceţi într-adevăr la gară...
— Am plecat. Market Blandings, vin acum.
— Mi-e teamă că vi se cere prea mult. O să vi se pară plictisitor să discutaţi cu domnul Trout pe drumul de întoarcere. întotdeauna e un chin să găseşti ceva de spus unui necunoscut.
— E în regulă. Willie Trout nu e un necunoscut. L-am cunoscut pe vremuri de partea cealaltă.
— Unde?
— În America.
— O, a, da, bineînţeles, da. De cealaltă parte a Atlanticului, adică.
— O să avem de discutat despre tot soiul de chestii. N-o să ne plictisim deloc.
— Capital, zise lordul Emsworth. Capital, capital, capital.
Cînd maşina ajunse acolo, trenul tocmai intra în gară, iar cînd Wilbur Trout coborî din el, Vanessa reînnodă relaţiile cu un „Bună!" jovial, iar el o salută folosind acelaşi cuvînt cordial. Nu era deloc stînjenit că se întîlnea pe neaşteptate cu o femeie pe care o iubise şi o pierduse. Dacă întîlnirile cu femei pe care le iubise şi le pierduse l-ar fi stînjenit pe Wilbur Trout, ar fi trebuit să-şi petreacă o mare parte a timpului înroşindu-se şi frămîntîndu-şi degetele de la mîini. Vanessa era o veche prietenă pe care era încîntat să o vadă. Chiar dacă nu-i era prea clar de unde să o ia, îşi amintea limpede că o mai întîlnise înainte. Iar cînd ea îi zise, după ce el i se adresă cu Pauline, că o cheamă Vanessa, izbuti s-o şi identifice. Bineînţeles, îl ajută şi faptul că era
singura de pe lunga lui listă cu care fusese logodit şi nu se însurase.
Ea îi explică circumstanţele care o aduseseră la Castelul Blandings, apoi discutară un timp despre vremurile trecute, despre petrecerile pe care el le dăduse la Great Neck şi la Westhampton Beach, despre tipii şi păpuşile care fuseseră şi ei invitaţi la aceste petreceri şi despre noaptea cînd plonjase în fîntîna de la Piaza îmbrăcat într-un costum elegant de seară. Dar amintirile frivole nu-i abătură atenţia multă vreme. Se gîndea la lucruri mai profunde.
— Hei, există vreun loc pe-aici unde poţi găsi ceva de băut? întrebă el, iar ea îi răspunse că băuturi de orice fel se puteau obţine de la Emsworth Arms, la nici o aruncătură de băţ distanţă.
Mai existau şi alte hanuri în Market Blandings... nu trebuie să uităm de Gîsca şi Gîscanul, Jucătorii Veseli de Cricket, Snopul de Grîu, Liniştea Căruţaşilor, Vaca Albastră şi Copca la Ţanc... dar acestea deserveau mai

degrabă proletariatul, nu vizitatorii milionari din New York. Asta îi explică lui Wilbur şi numaidecît, după ce îi învioră după-amiaza lui Voules trimiţîndu-l să se revigoreze la bar, se aşezară la una dintre mesele din grădina fermecătoare a hanului Emsworth Arms cu ginuri tonice la îndemînă, iar Vanessa exprimă în vorbe gîndul care îi stăruise în minte din primul moment al întîlnirii lor.
— Willie, zise ea, arăţi ca Epava lui Hesperus. El nu se simţi jignit de francheţea vechii lui
prietene. într-adevăr, şi el ajunsese la aceeaşi concluzie cînd se uitase în oglindă de dimineaţă. Scoase numai un oftat sumbru.
— Am avut o grămadă de necazuri.
— Ce-a mers prost de data asta?
— E o poveste lungă.
— Atunci înainte de a începe să mi-o spui, zi-mi cum Dumnezeu ai ajuns să apari la Castelul Blandings.
— Asta face parte din poveste.
— Bine, atunci dă-i drumul. Ai cuvîntul. Wilbur luă o înghiţitură zdravănă din ginul
tonic pentru a-l ajuta să-şi adune gîndurile. După ce, o clipă, rămăsese îngîndurat, păru că a izbutit să şi le ordoneze.
— Totul a început cu divorţul meu.
— Care dintre ele? Luella?
— Nu, nu Luella.
— Marlene ?
— Nu, nu Marlene. Genevieve.
— A, Genevieve? Da, am citit despre asta.
— Am avut un şoc teribil cînd m-a părăsit. Vanessei îi trecu prin cap gîndul că, avînd în
vedere experienţa lui bogată în acest domeniu, plecarea altei soţii ar fi trebuit să fie o chestie de rutină, dar nu o spuse. Era o fată plină de tact şi i se părea evident că, dintr-un motiv de nepătruns, pierderea celei de-a treia doamne Trout, care mestecase gumă şi vorbise gîngurit, îl afectase profund.
— O iubeam, Pauline adică Vanessa. O veneram. Iar ea mi-a dat papucii ca să fie cu un tip care cîntă la trompetă într-o trupă. Nici măcar nu-i o trupă cunoscută.
— Neplăcut, zise Vanessa, dar numai din politeţe.
Din această dramă, personajul care stîrnea compasiune, considera ea, era tipul care cînta la trompetă. Lipsit de succes în profesiunea lui, asociat cu o trupă necunoscută şi acum legat de doamna Genevieve Trout. Ar fi trebuit să ai, într-adevăr, o inimă de piatră să nu simţi nici o tresărire de compasiune pentru un bărbat cu un asemenea palmares.
Wilbur atrase atenţia unui chelner şi comandă încă două ginuri tonice. Chiar avînd inima îndurerată, un bărbat prevăzător nu ignoră latura practică a vieţii.
— Unde rămăsesem? spuse el, trecîndu-şi o mînă obosită peste frunte.
— Ai ajuns la trompetist şi spuneai cît de mult o iubeai pe Genevieve.
— Aşa e.
— Încă?

— Adică dacă încă o mai iubesc? Fără doar şi poate. Mă gîndesc tot timpul la ea. Stau noaptea cu ochii în tavan. Mi se pare că-i aud vocea. Spunea cele mai drăguţe chestii din lume.
— Îmi imaginez.
— Spunea tlandafili în loc de trandafiri.
— Într-adevăr.
— Şi în loc de iepuri, iepuli.
— Da, îmi aduc aminte.
— Aşa că înţelegi cum m-am simţit cînd am văzut tabloul ăla.
— Ce tablou?
— Era în vitrina uneia dintre galeriile alea de artă de pe Bond Street şi semăna leit cu Genevieve.
— Vrei să spui un portret?
— Nu, nu un portret, un tablou cu o fată, pictat de un francez. Şi mi-am zis în sinea mea că trebuie să-l cumpăr ca să-mi amintească de ea.
— Aşa încît l-ai cumpărat, iar ei ţi-au oferit la pachet şi o invitaţie la Castelul Blandings? Ca atunci cînd faci schimb de timbre?
— Nu glumi pe tema asta.
— Nu glumesc. Trebuie să se fi întîmplat ceva care să te aducă aici şi aştept să mi se spună ce anume.
— Ducele.
— Care duce?
— Zice că-l cheamă Dunstable. El m-a invitat. Vanessa îşi ridică brusc braţele într-un gest
exasperat. Wilbur fusese dintotdeauna un povestitor care îşi făcea harcea-parcea povestirile, dar acum se autodepăşise.
— Nu înţeleg, zise ea. Pur şi simplu, nu înţeleg. Poate că o să mă lămuresc pe măsură ce vorbeşti, aşa încît continuă cu ce s-a întîmplat după ce-ai cumpărat tabloul. în cuvinte monosilabice dacă poţi.
Wilbur îşi făcu curaj cu ginul tonic. De acum încolo fiecare cuvînt îl va răni ca un cuţit înfipt în piept.
— Nu l-am cumpărat. Asta-i tot şpilul. Era trecut de unu şi, ca un nătăfleţ ce sînt, m-am gîndit că mai bine îmi iau mai întîi prînzul, aşa că m-am dus la un club la care am permis de vizitator şi, tocmai beam o băutură la bar înainte de a mă duce în sufragerie, cînd ducele ăsta a venit, s-a aşezat lîngă mine şi a început să-mi spună care e problema cu guvernul. Ne-am înţeles binişor, iar eu am mai luat cîteva pahare şi, pînă să-mi dau seama ce se întîmplă, m-am pomenit că-i povestesc despre Genevieve şi despre tabloul ăla din galeria de artă.
— Iar în vreme ce tu îţi luai prînzul, el a dat o fugă după colţ şi a cumpărat tabloul, iar acum te-a adus aici ca să ţi-l vîndă cu un profit mare.
Uluirea îl lăsă pe Wilbur multă vreme fără cuvinte. Se zgîi pierdut la fata clarvăzătoare.
— Cum de-ai ghicit? icni el.
— N-a fost greu, cunoscîndu-l pe duce. Probabil că e tabloul care acum se află în galeria de portrete a castelului. Şi pun pariu că nu l-a
cumpărat din pasiune pentru artă. A făcut-o ca să cîştige ceva.
Cu încă unul dintre oftaturile sale sumbre, Wilbur îi confirmă teoria.

— Şi m-a invitat aici ca să mă tot uit la el. Ştie că n-o să rezist să nu-l cumpăr, indiferent cît ar cere. Probabil, zise el morocănos, aproape dublu faţă de cît a plătit el. Am dat de belea.
— Atunci spune „Du-te naibii de belea".
O lungă călătorie cu trenul şi cîteva ginuri tonice îi cam încetiniseră creierul lui Wilbur. Cuvintele ei, presupunea el, aveau un sens ceva, dar care era acel sens îi scăpa complet. Curate aiureli, ar fi zis dacă l-ar fi rugat cineva să le catalogheze.
— Cum adică?
— Spui că ai dat de belea. De ce-ai dat de belea? Dacă mă-ntrebi pe mine, ai o poziţie bunicică. Tu eşti aici, tabloul e aici şi tot ce-ai de făcut este numai să-l şterpeleşti.
Wilbur făcu ochii mari. Emise un sunet bronhial gutural, aidoma orăcăitului unei broaştebou. Nu-i deloc uşor pentru un om încet la minte să asimileze o idee nouă.
— Să-l şterpelesc? întrebă el. Vrei să zici să-l şterpelesc ?
— Sigur. De ce nu? Şi el l-a cam şterpelit de la tine. Poţi să afli de la galeria de artă cît a plătit pe el şi apoi să-l despăgubeşti, dacă ăsta-i cuvîntul.
O licărire apăru în ochii lui Wilbur, dar numai pentru o clipă. Recunoştea faptul că îi dăduse o sugestie bună, dar ştia că nu era genul de om care s-o pună în aplicare.
— N-aş putea, zise el cu ceva din expresivitatea lordului Emsworth, cînd rostise aceleaşi
cuvinte puţin mai devreme, în aceeaşi după-amiază, iar Vanessa reacţiona la fel ca atunci.
— Atunci o s-o fac eu, zise ea, şi Wilbur, aidoma lordului Emsworth, pentru o clipă se zgîi neîncrezător.
În timpul scurtei lor logodne, ajunsese să-şi dea seama că Vanessa era o fată care gîndea neconvenţional, dar niciodată nu îl năucise în asemenea hal.
— Chiar crezi că eşti în stare ?
— Bineînţeles că sînt în stare. Doar că trebuie să concep un plan. De fapt, deja mi-a venit un crîmpei de idee. Şovăi doar pentru că îl implică şi pe Chesney.
— Cine-i Chesney?
— Un bărbat care stă la castel. Sînt destul de convinsă că e un escroc, dar trebuie să fiu sigură înainte de a întreprinde ceva. Nu trebuie să rişti cu o chestie de genul ăsta.
— Sigur că nu.
— O să-mi dau mai bine seama după ce-o să-l mai studiez puţin. Sper să se dovedească a fi cum cred eu, căci dacă există vreun lucru care-ţi sare-n ochi ca un deget inflamat, atunci ăla e faptul că Măria sa, ducele, nu trebuie lăsat să-i ducă de nas pe tinerii inocenţi şi să scape basma curată. Iar acum, spuse Vanessa, hai să-l pescuim pe şofer de la bar şi să ne ducem la castel.

1

Cînd John ajunse la Londra, noaptea se aşternuse. Găsi Gara Paddington la fel de rafinată şi imperturbabilă ca de obicei, iar înfăţişarea lui

disperată făcea şi aici notă discordantă, aşa cum se întîmplase şi la Emsworth Arms. Hamalilor din Paddington le place să vadă în jurul lor chipuri zîmbitoare. Poate că i-or compătimi pe tinerii cu frunţile încruntate şi priviri jalnice, dar preferă să nu se asocieze cu ei, iar acest lucru este valabil şi pentru paznici, mecanici de locomotivă şi personalul de la bufet. Toţi angajaţii gării se simţiră uşuraţi cînd se urcă într-un taxi şi plecă spre Halsey Court, din districtul poştal Wl, adresa lui din Londra.
întrevederea cu Gally îi adîncise deznădejdea cu care o pornise pe drumul spre Shropshire. Fusese atît de sigur că avea să primească o invitaţie la Castelul Blandings, acea preparativă esenţială pentru o împăcare cu fata a cărei inimă o rănise cu replici de genul „Ar fi corect dacă am spune" şi „Aş sugera" cînd lupta sub stindardul lui G.G. Clutterbuck. Odată ce s-ar fi aflat la castel, s-ar fi găsit în poziţia de a-şi începe pledoaria şi cînd spunea pledoarie, se referea la o adevărată pledoarie -, n-ar fi omis nici un cuvînt sau acţiune care să conducă la o învoială
paşnică. Dă-mi ocazia s-o aduc o dată pe Linda la masa de tratative, îşi zisese el în sinea lui dă-i ocazia să-mi audă tremurul din voce şi să-mi vadă expresia înduioşătoare din privire şi totul va fi bine.
Refuzul lui Gally de a coopera venise ca o lovitură năucitoare şi îi spulberase întregul plan de campanie. Nici cuvintele de rămas-bun ale lui Gally nu izbutiseră să-i ridice vreun pic moralul. Spusese că o să cînte la Linda ca la un instrument cu coarde, cu încrederea în sine a unui bărbat care cîntase la fete ca la nişte instrumente cu coarde încă din fragedă pruncie, însă nu găsea prea multă consolare în asta. O a treia persoană nu poate niciodată să obţină nimic concret în asemenea situaţii. Negocierile delicate între două inimi despărţite nu se pot duce prin intermediari, este nevoie de contact personal.
Halsey Court, cînd ajunse acolo, îi pecetlui depresia. Era o fundătură sumbră, doldora de pisici vagaboande şi ziare fluturînde, cam singurul ei merit fiind că se putea trăi ieftin acolo. Halsey Chambers, unde de doi ani deţinea un apartament, era o clădire dărăpănată, locuită în majoritate de tineri care încercau să răzbească în viaţă jurnalişti precum Jerry Shoesmith, cîndva editorul acelui săptămînal prăpădit, Sarea şi Piperul Societăţii, şi scriitori de romane de suspans precum Jeff Miller, rugbistul. John moştenise apartamentul celui din urmă, cînd Jeff se căsătorise şi se mutase la New York, şi, odată cu apartamentul, pe Ma Balsam, sufletul matern şi robust care avea grijă de el. Ea îşi făcu apariţia din bucătărie cînd el deschise uşa din faţă, iar el o întîmpină cu un „Bună, Ma" despre care spera să nu semene prea vîrtos cu un horcăit muribund.
— Bună seara, domnule, zise ea. Deci v-aţi întors. V-aţi simţit bine la ţară?
John strînse din buze şi îşi ţinu respiraţia, izbutind astfel să-şi reprime un rîset cavernos, care avusese tendinţa să iasă la suprafaţă în chip de răspuns la această întrebare. Nu-şi dorea cîtuşi de puţin să-i dea de înţeles acestei femei cumsecade că discuta cu un suflet chinuit, întrucît, dacă ea ar fi descoperit acest lucru, l-ar fi copleşit cu un val de compasiune, căruia deocamdată nu ar fi fost capabil să-i facă faţă. Ma

Balsam, cînd era într-o dispoziţie consolatoare, putea fi de-a dreptul năucitoare.
— Foarte bine, spuse el după ce numără pînă la zece.
— Unde v-aţi dus ?
— În Shropshire.
— E departe.
— Da.
— Bine că vremea a fost la înălţime.
— Da.
— E atît de neplăcut dacă începe să plouă cînd pleci într-un voiaj de plăcere la ţară.
— Da.
— Păi, zise Ma Balsam, părînd să creadă că ceea ce s-ar numi tratativele preliminare puteau fi considerate încheiate, păcat că n-aţi fost aici, pentru că prietenul acela al dumneavoastră, acel domn Ferguson, v-a căutat toată ziua la telefon.
— Nu cunosc nici un Ferguson.
— Atunci poate Bostock. Vine des aici la cină. Arată ca un artist. Cu voce piţigăiată. Ochelari cu ramă de baga.
— Te referi la Joe Bender?
— Asta e. E artist sau aşa ceva.
— Conduce o galerie de artă de pe Bond Street.
— Ei bine, nu cred că a condus-o prea mult azi, pentru că a sunat tot timpul şi a întrebat de dumneavoastră. Foarte nerăbdător. Zicea încontinuu „Pentru numele lui Dumnezeu, încă nu s-a întors?", iar eu a trebuit să-l iau la rost cînd a folosit expresia „Uf, hăis!" după ce i-am spus că nu. Ultima dată cînd a telefonat, adică nu cu mai mult de douăzeci de minute în urmă, mi-a zis să-l sun în clipa cînd apăreţi. Doriţi s-o fac chiar acum?
John cîntări întrebarea. Primul lui impuls a fost să-i răspundă negativ. Ţinea la Joe Bender şi, în condiţii normale, întotdeauna îl încînta compania lui, dar un bărbat care se clatină sub o lovitură de genul celei pe care o suferise el recent are reţineri să se întîlnească fie şi cu cei mai apropiaţi prieteni. Oricît de sfîşietoare i-ar fi fost gîndurile, în seara asta voia să rămînă singur cu ele.
Apoi bunătatea sufletească care-i stătea în fire învinse. Joe, reflectă el, ar fi telefonat atît de insistent numai dacă ar fi avut vreun necaz ceva, şi în caz că asta era situaţia, trebuia să facă ce se cuvine şi să-i permită să vină şi să-i plîngă pe umăr.
— Da, te rog, Ma, spuse el. Mă duc să fac un duş. Dacă vine înainte să mă îmbrac, spune-i să aştepte.
Cînd John îşi făcu din nou apariţia, revigorat binişor după baie, Joe Bender sosise şi discuta cu Ma Balsam, deşi nu „discuţie" este probabil termenul cel mai potrivit, căci de fapt consta într-un monolog din partea ei şi o serie de mîrîituri din partea lui. Ca o gazdă bună ce era, îl incluse şi pe John în micul lor grup.
— Tocmai îi spuneam domnului Cum-îl-cheamă că nu arată bine, zise ea. Am observat din clipa cînd a intrat pe uşă.

Vederea nu o înşelase. Joe Bender arăta îngrozitor. Un bărbat, ca să folosim o expresie demodată, de vreo douăzeci şi opt de primăveri, el lăsa acum impresia că a îndurat cel puţin acelaşi număr de ierni crîncene. Era şi mai tras la faţă decît John, arătînd atît de rău, încît acesta, uitîndu-şi propriile necazuri, scoase un ţipăt de îngrijorare.
— Doamne sfinte, Joe! Ce s-a întîmplat?
— Exact asta mă întrebam şi eu, spuse Ma Balsam. Dacă mă-ntrebi pe mine, s-a îmbolnăvit. E la fel de gălbejit la faţă ca Balsam înainte să-l picnească ce l-o fi picnit şi să dea ortu' popii. Mai întîi i-au înţepenit picioarele, zise ea pe cînd Joe Bender se prăbuşea într-un scaun, şi nu mult după aia s-a umplut de bube. Ar trebui să trimitem după un doctor, domnule Cum-te-cheamă.
— Nu vreau nici un doctor.
— Atunci mă duc să pun la încălzit un pahar bun cu lapte, spuse Ma Balsam.
Aparţinea curentului filosofic care susţine că un pahar bun cu lapte fierbinte, deşi nu-l păcăleşte de tot pe îngerul morţii, poate cel puţin să amîne inevitabilul.
Pe cînd uşa de la bucătărie se închidea în spatele ei, Joe Bender scoase un oftat de uşurare.
— Credeam că n-o să mai plece femeia asta. Spune-i că nu vreau nici un afurisit de lapte.
— Dar un whisky cu sifon?
— Da, asta da. De fapt, o să am nevoie de mai multe.
John se duse la bucătărie şi se întoarse victorios, pentru că reuşise, deşi nu fără nici o împotrivire din partea ei, să contramandeze remediul personal al lui Ma Balsam. „Din moment în moment poate să-şi dea duhul pe podea", îl avertiză ea, „dar fie cum vrei tu".
— Şi acum, spuse el, despre ce e vorba?
Se prea poate, dacă această întîlnire ar fi avut loc mai devreme, ca Joe Bender să fi fost înclinat să-i dea cu mai multă delicateţe vestea pe care venise să i-o comunice, căci era un bărbat sensibil căruia, cînd era nevoit să provoace şocuri cuiva, îi plăcea să le atenueze. Dar o lungă zi plină de frămîntări crescînde îi subminase moralul. De o eternitate, i se părea lui, îşi înăbuşise în ceea ce Shakespeare ar fi numit sînu-i preaplin, un secret conceput să zgîlţîie omenirea sau cel puţin acea parte a omenirii care dorea binele Galeriei Bender, aşa încît răbufni la fel de năprasnic ca un dop care iese dintr-o sticlă de şampanie.
— Tabloul ăla, John! E un fals !
De asemenea, se prea poate ca, dacă John ar fi fost mai puţin preocupat de propria-i tragedie, să fi pătruns cu mai multă promptitudine însemnătatea acestor cuvinte. Lucrurile stînd aşa cum stăteau, el doar se holbă.
— Tablou? Care tablou?
Şi Joe Bender se holbă. Ochii din spatele ochelarilor cu ramă de baga se lărgiră pînă la refuz.
— Care tablou? repetă el ca un ecou. I se părea incredibil ca tocmai lui John să i se pară necesar să pună o asemenea întrebare. Exista numai un

singur tablou pe lumea asta. Robichaux-ul. Cel pe care i l-am vîndut ducelui. La naiba, nu pricepi? E un fals. E o contrafacere.
Nu era nevoie să i se explice mai în amănunţime situaţia. John acum o pricepuse şi se simţea de parcă Ma Balsam, nu că ar fi fost în stare de aşa ceva, se furişase prin spatele lui şi îi deşertase un pocal plin ochi cu apă rece ca gheaţa pe spinare. N-ar fi crezut că aşa ceva ar fi fost posibil, dar realmente încetă să se mai
gîndească la Linda Gilpin. Se scurse o perioadă de timp considerabilă pînă îşi recăpătă glasul, iar cînd o făcu, a fost doar pentru a pune o întrebare prostească.
— Eşti sigur?
— Bineînţeles că sînt sigur. Originalul a fost examinat de către Mortimer Bayliss, probabil cel mai bun critic de artă din lume. A zis că e autentic, iar cînd spune că o pictură e autentică, totu-i limpede.
John era încă departe de a pricepe. Se lămurise că existau pe piaţă două nuduri culcate ieşite de sub penelul răposatului Claude Robichaux, nu numai unul. Altfel era în ceaţă şi adoptă într-un mod insensibil stilul său profesional de chestionare a unui martor.
— Explică de la început, spuse el, abţinîndu-se cu chiu, cu vai să zică „Atunci, sînteţi amabil să povestiţi juriului". De unde provenea cel pe care i l-ai vîndut ducelui?
— L-am cumpărat din Paris, de la un cuplu de români care deţineau o mică prăvălie lîngă Madeleine. Ar fi trebuit să ştiu, zise Joe Bender cu amărăciune în voce. Ar fi trebuit să-mi pun întrebarea „Bender, dacă ai fi un falsificator de tablouri, unde te-ai duce?", iar răspunsul ar fi fost „La o galerie românească de artă".
— Iar celălalt, autentic ?
— Tatăl meu l-a avut înainte ca eu să preiau afacerea. Asta mă doare atît de tare. A fost aici tot timpul. Presupun că tata l-a păstrat, aşteptînd să-i crească preţul.
— Şi atunci de ce...?
— Pentru că a fost trimis la curăţat. Din cauza asta n-am ştiut nimic de el. L-am primit înapoi azi-dimineaţă. Ce naiba ne facem, John?
— Îi explicăm ducelui şi i-l dăm pe cel original, presupun.
— Ca să povestească peste tot că nu te poţi bizui pe ce cumperi de la Galeria Bender pentru că din cînd în cînd sigur o să-ţi vîndă un fals? Am da faliment într-o lună, dacă nu chiar mai repede. Nu există ceva mai vulnerabil ca o galerie de pictură. Trăieşte numai din reputaţia ei. Ăsta-i ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem. Tragic, absolut tragic.
— Dar nu putem să-i luăm banii în mod fraudulos.
— Bineînţeles că nu.
— Atunci ce-i de făcut?
— Va trebui să-l cumpărăm înapoi de la duce, probabil cu o sumă dublă faţă de cea dată de el.
— Nu-mi place deloc.
— Nici mie nu-mi surîde.
— Şi cum îi explicăm transformarea noastră bruscă din vînzători în cumpărători?
— Nu ştiu.

— Sigur o să-şi închipuie că e o capcană şi o să crească şi mai mult preţul. Am auzit multe despre ducele de Dunstable de la naşul meu, care îl cunoaşte de ani de zile, şi unul dintre lucrurile pe care le-am auzit este că întotdeauna îi place să scoată un profit cît mai mare cu putinţă din orice. N-o să ne mai rămînă nici un chior după ce termină cu noi. Ce-ar trebui să facem este să furăm falsul şi să-l înlocuim cu originalul.
— Da?
— Atunci toată lumea o să fie fericită.
— Aşa e. Să furăm falsul şi să-l înlocuim cu originalul. Te superi dacă te-ntreb ceva?
— Spune.
— Cum?
John căzu de acord că era o întrebare bună şi urmă o tăcere care dură oareşce timp. Joe Bender se servi cu încă un whisky.
— Da, zise el, asta trebuie să facem, să furăm falsul şi să-l înlocuim cu originalul. Dar nici măcar nu ştim unde e.
— E la duce.
— Şi unde-i ducele?
— La Castelul Blandings.
— Sper că se distrează de minune.
— Sigur are tabloul cu el.
— Şi nimic nu-i mai simplu decît să-l înhăţăm. Nu avem nevoie decît de o invitaţie la Castelul Blandings.
— Doamne Dumnezeule ! zbieră John atît de strident, încît vocea lui pătrunse pînă la Ma Balsam, în bucătărie, făcînd-o să clatine cu tristeţe din cap.
Avea senzaţia că asocierea cu domnul Cum-îlcheamă îi pervertea stăpînul.
Joe Bender se căznea să-şi usuce pantalonii, pe care picase cea mai mare parte a whiskyului. Zbieretul ăla asurzitor îl speriase.
— Gally! răcni John, iar Ma Balsam clătină încă o dată din cap. înjurătura era nouă pentru ea, dar îi suna şi mai rău decît „pfui" sau „hăis". Gally e şi el la Blandings.
— Într-adevăr? spuse Joe Bender. Auzise de la John multe poveşti despre Gally şi, pentru prima oară, o licărire firavă de speranţă pîlpîi în spatele ochelarilor cu ramă de baga. Adică...?
— Putem plasa toată chestiunea în mîinile lui cu cea mai mare încredere. E soiul de sarcină la care se pricepe. Mîine dimineaţă la prima oră plec la Blandings şi îi prezint toate amănuntele.
Însă doar în după-amiaza următoare John a putut să plece la Market Blandings. Uitase că fusese programat să se înfăţişeze dimineaţa la tribunal ca reprezentant al lui Onapoulos and Onapoulos în procesul lor contra Companiei de îmbuteliat Sticle din Comitatele Estice şi Lincolnshire, iar soarele din viaţa lui s-a întunecat şi mai abitir cînd, din cauza faptului că a pierdut procesul, a fost muştruluit de către judecător şi amîndoi Onopoulos-ii s-au răţoit la el, fiind de părere că doar incompetenţa avocatului lor îi împiedicase să cîştige detaşat. Cînd a reuşit să prindă trenul de 2.33 din Paddington, toată lumea de pe acolo s-

a crispat la vederea palorii chipului său. S-au gîndit că arăta chiar mai rău decît atunci cînd îl văzuseră ultima oară.
Despărţirea de Ma Balsam nu îl ajutase cîtuşi de puţin să se calmeze. Cînd o femeie mămoasă cu tendinţa zdravănă de a-şi băga nasul unde nu-i fierbe oala vede că un tînăr, de care s-a ataşat în postură de sfetnic, filosof şi prieten, se pregăteşte să plece într-o călătorie a doua zi după ce s-a întors dintr-alta, fireşte că este curioasă. Iar cînd Ma Balsam-ele din lume sînt curioase, nu şovăie să pună întrebări. Următorul dialog a avut loc în vreme ce John îşi făcea bagajul:
— Plecaţi undeva?
— Da.
— Şi ieri aţi fost plecat.
— Da.
— Unde vă duceţi de data asta?
— În Shropshire.
— Ce, din nou?
— Da.
— Ce vă duce într-acolo?
— Trebuie să mă întîlnesc cu un bărbat.
— În Shropshire?
— Da.
— Unde anume în Shropshire?
— Într-un loc care se cheamă Market Blandings.
— N-am auzit niciodată de el.
— Ei bine, e acolo.
— Acolo v-ati dus si ieri?
— Da.
— V-aţi fi scutit de o grămadă de necazuri dacă aţi fi rămas peste noapte acolo. Presupun că asta nu v-a dat prin cap.
— A trebuit să fiu la tribunal azi-dimineaţă.
— Balsam mergea deseori la tribunal cînd mai era printre noi. Un sticlete care se uita cruciş îl tot aresta spunînd că se ocupă cu pariuri pe stradă. Ce-i chestia aia înfăşurată în hîrtie maro?
— Un tablou.
—l-l duceţi bărbatului cu care vă întîlniţi ?
— Da.
— E mai ieftin să i-l trimiteţi prin poştă.
— Da.
— Şi atunci de ce nu faceţi asta?
— Of, hăis ! zise John, iar doamna Balsam îşi dădu seama că influenţa negativă a domnului Cum-îl-cheamă avusese un efect mai profund decît bănuise ea.

Întrevederea cu Gally debută cu stîngul. Cînd ultimul dintre Pelicani ajunse la locul de întîlnire a doua zi dimineaţă, nu era într-o dispoziţie binevoitoare. Telefonul lui John venise pe cînd dădea o raită prin moşie, iar mesajul lui îi fusese transmis de Beach. Prin urmare, tot ce ştia era că finul său, contrar instrucţiunilor lui precise, se înapoiase la Emsworth Arms şi, în mod firesc, se simţea agasat. Nici unui conducător de oştiri

nu-i place să audă că poruncile sale au fost ignorate de către un soldat. îl salută tăios pe John.
— Credeam că te întorci la Londra şi laşi totul în grija mea.
Avea o atitudine rigidă, dar John rămase impasibil.
— Nu-i asta.
— Cum adică, nu-i asta?
— N-are nimic de-a face cu Linda.
— N-are nimic de-a face cu ea?
— Nu.
— Şi atunci cu ce are de-a face ? întrebă Gally. Dacă m-ai tîrît tocmai pînă la Market Blandings într-o dimineaţă caniculară de vară pentru vreun fleac... De ce chicoteşti?
John îi corectă verbul ales.
— Nu chicoteam. Rîdeam cavernos. Faptul că ai folosit cuvîntul „fleac" m-a amuzat. Orice, dar nu un fleac mă aduce aici. îmi pare rău că ai avut parte de o plimbare zăpuşitoare...
— Zăpuşitoare? Mă simt ca Şadrac, Meşac şi Abed-Nego într-un cuptor arzînd cu flăcări mistuitoare.
— ...dar trebuia să mă văd cu tine. S-a întîmplat un lucru absolut oribil şi avem nevoie de ajutorul tău.
— Noi?
— Joe Bender şi cu mine.
— Cine-i Joe Bender?
— Ţi-am povestit în seara aia cînd am venit la tine. Nu-ţi aminteşti? Conduce Galeria Bender.
— A, da. Ai investit nişte bani în ea, spuneai.
— Mi-am pus practic toţi banii pe care-i aveam în ea. Şi acum o să-i pierd, dacă nu ne sari în ajutor.
Gally se zgîi la el, surprins că vreun om ar putea crede că are bani lichizi. Nu că n-ar fi apreciat complimentul.
— Bunul meu Johnny, ce naiba aş putea să fac? Dumnezeu ştie că mi-ar plăcea să te ajut să-ţi rezolvi problema financiară, dar n-am decît alocaţia de fiu mai mic şi n-am voie să mă ating de capital. Aş putea să fac rost de douăzeci de lire, dacă ţi-ar fi de folos. Dar chiar şi-aşa ar însemna să-mi depăşesc contul din bancă.
John îşi exprimă recunoştinţa pentru această ofertă, dar zise că Gally înţelesese greşit.
— Nu vreau bani.
— Atunci de ce-ai spus că vrei?
— N-am spus asta.
— Mie aşa mi s-a părut.
— Îmi pare rău. Nu, vreau să schimbi două tablouri între ele.
— Să... ce?!
— Da, ştiu că sună ciudat, dar de fapt e simplu.
— Atunci poate-mi explici şi mie.
— Da.
Gally, după cum s-a mai menţionat, se pricepea mai bine să povestească decît să asculte, dar în această împrejurare nu-i furniză interlocutorului nici un motiv de nemulţumire. Nimeni n-ar fi putut să fie mai îndatoritor

în tăcerea lui. Şedea sorbind fiece vorbuliţă din istorisirea lui John, fără a-l întrerupe defel şi fără să zică nici măcar la sfîrşit că îi amintea de ceva ce i se
întîmplase unui amic de-al lui din Clubul Pelicanilor. Tot ce-a avut de zis a fost că era încîntat să îndeplinească această sarcină ridicol de uşoară care i se cerea. Să-i ducă falsul lui John, să se întoarcă la castel cu tabloul original şi să-l depoziteze în galeria de portrete i se păreau, îl asigură el, un mod ideal de a-şi petrece timpul. Timpul, spuse el, trece cam încet în provincie şi eşti recunoscător cînd găseşti ceva care să te preocupe.
— Ai adus cu tine marfa originală? zise el, fremătînd întru totul de spirit practic şi eficienţă. Capital, capital, aşa cum ar spune Clarence. Unde e?
— La mine în cameră.
— Nu-l pot lua acum, bineînţeles.
— De ce nu ?
— Dragul meu, pune-ţi mintea la contribuţie. Ce-aş putea spune dacă m-aş întîlni cu Connie, iar ea m-ar întreba ce cred că fac cînd mă furişez de colo-colo cu ditamai pictura sub braţ? M-aş pierde cu firea. Nici n-aş şti pe unde să scot cămaşa. Nu, e esenţial să fie în secret.
— Da, ai dreptate.
— E o chestie care trebuie făcută în toiul nopţii, cu cît mai în toi, cu atît mai bine. Trebuie să ne stabilim o întîlnire. Unde ne-am putea vedea? Nu în capela dărăpănată, pentru că nu există nici o capelă dărăpănată, iar tu n-ai nici o idee despre alte locuri pe care le-aş putea găsi, căci nu eşti de prin partea locului. Cred că o să dau niscaiva ture şi o să cuget, dacă n-ai nimic împotrivă.
Obţinînd permisiunea, el dădu niscaiva ture şi probabil că reflectase cu succes la acest subiect, căci, după ce îşi încheie a unsprezecea tură, anunţă că găsise soluţia.
— La cocină!
— La ce ?
— Reşedinţa de aur a purcelei premiate a fratelui meu, Clarence, împărăteasa din Blandings. Locul ideal, pentru că, oricît de întunecată ar fi noaptea, aroma distinctivă a amicei o să te conducă cu precizie la ea. E lîngă grădina de legume. Te duci acolo, adulmeci, apoi te iei după miros. Era un cîntec cunoscut înainte de a te naşte tu, al cărui refren începea cu cuvintele „Nu-i totul doar levănţică". Poate că a fost compus special pentru împărătească. Cei mai buni prieteni ai ei n-ar pîrî-o, dar are probleme cu glandele. Cum stai cu mirosul ? E fin ? Atunci n-ai cum s-o ratezi. Şi trebuie s-o facem la noapte, căci timpul e de bază. Dunstable a cumpărat tabloul ăla cu intenţia de a-l vinde unui tip american pe nume Trout. Trout a sosit aici ieri. Şi, de îndată ce încheie tîrgul, probabil că o să plece şi o să se ducă pe apa sîmbetei orice şansă de a face schimbul. Deci ne întîlnim la cocina împărătesei la miezul nopţii, iar apoi mă ocup eu de restul.
O zvîcnire tardivă de remuşcări îl cutremură pe John. Pentru prima oară îl năpădi gîndul că, indiferent cît de lejer ar vorbi Gally despre misiunea lui ca fiind penibil de uşoară, îi cerea foarte mult celui mai săritor naş.
— Detest că-ţi pun în cîrcă o sarcină ca asta, Gally.

— Dragul meu, o să-mi facă plăcere.
— Nu-i prea tîrziu pentru tine la miezul nopţii ?
— Doar ultima parte a serii.
— Şi dacă eşti prins?
— N-o să fiu prins. Niciodată nu sînt prins. Mi se spune Umbra.
— Ei bine, nici n-am cuvinte să-ţi spun cît de recunoscător îţi sînt. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.
— Deşi cred că încă ţi-au mai rămas o grămadă.
— Aşa e. John se sufocă pentru o clipă, de parcă l-ar fi podidit subit un guturai. Ai... ai... ai schimbat cumva vreo vorbă cu ea?
— Nu încă. Aştept momentul potrivit. Nu-i bine să te pripeşti în chestii din astea. Cînd ai de-a face cu păpuşici iritate, mai înţelept e să aştepţi pînă se calmează un pic.
— Cum... ăăă... o mai duce?
— Fizic, e înfloritoare. Psihic, nu-i chiar atît de vioaie. Trebuie tratată cu mare grijă. E musai să ai răbdare, să-ţi spui în sinea ta că pornirea ei actuală de a te înmuia în ulei clocotit o să treacă pînă la urmă. Timpul le vindecă pe toate şi alte chestii din astea. Iar în ce priveşte noaptea asta, ai memorat manevra? Bine. Atunci o să te părăsesc. Ne întîlnim la douăsprezece p.m. Stai la pîndă ascuns pînă auzi ţipătul cucuvelei albe şi apoi vino în goană. Cred că mă descurc să imit binişor o cucuvea albă, dar dacă nu, o să imit una maro.
Orologiul de deasupra grajdurilor bătea de fără un sfert, căci doar un sfert de ceas mai era pînă la douăsprezece p.m., cînd Gally ieşi din galeria de portrete cărînd nudul culcat falsificat. Purta pantofi cu talpă de cauciuc şi păşea tiptil, aşa cum îi şade bine unui om implicat într-o misiune periculoasă. Cu prudenţă, căci treptele din stejar erau alunecoase, îşi croi drum pe coridor spre uşa din faţă, care se afla la capătul lui şi, deschizînd zăvoarele pe care Beach le încuiase înainte de a duce tava cu băuturi în sufragerie la nouă şi jumătate, ieşi în noapte. Pe cînd mergea, începea să devină conştient de un dor trecător după anii pe care îi mîncaseră lăcustele. Cam aşa fusese, îşi aminti el, pe vremea cînd avea sufletul tînăr şi orice membru al sexului feminin i se părea de milioane, iar el se furişase afară în noapte pentru a face un schimb de idei cu o fată pe nume Maud, care acum era bunică.
Ajungînd la destinaţie, nu avu nevoie să imite ţipătul cucuvelei albe, întrucît, înainte de a-şi dovedi virtuozitatea în acest domeniu, John ieşi la lumină.
— Credeam că nu mai vii, spuse el ţîfnos. Nu era obişnuit cu chestii de genul ăsta şi avea nervii întinşi pînă la limită. Ajunsese la
cocină la unsprezece şi cincisprezece minute, şi i se părea că stătea acolo, inhalînd aroma împărătesei, încă din copilărie.
Cu delicateţea lui uzuală, Gally îi atrase atenţia că nu întîrziase, dacă te puteai bizui pe orologiul de deasupra grajdurilor, ci că ajunsese mai devreme cu vreo zece minute, iar John îşi ceru scuze. Spuse că bezna îl demoralizase, iar Gally încuviinţă că bezna te poate pune la grea încercare.
— Dar nu poţi face aşa ceva în timpul zilei, îmi aduc aminte că i-am zis asta lui Bill Bowan, un amic de-al meu, pe vremuri, la Pelicani. Era

îndrăgostit de o păpuşică, iar părinţii ei o ţineau închisă în reşedinţa familiei pe undeva prin Kent. Bill voia să-i ducă o scrisoare în care îi zicea să se strecoare afară şi să fugă împreună cu el, ideea lui fiind să se ascundă pe moşie pînă cînd apărea un grădinar şi să-i dea un bacşiş pentru a i-o înmîna fetei. I-am spus că face o greşeală măreaţă.
— Crezi că ar fi cazul să stăm la taclale aici? întrebă John, dar Gally îşi continuă povestirea.
Nu era niciodată uşor, ba chiar de-a dreptul imposibil să izbuteşti să-l opreşti cînd îl picnea potopul.
— „Fă-o noaptea", l-am îndemnat eu. „Ştii în ce cameră stă. Urcă pe burlan pînă la geamul ei, după ce-ai aruncat cu pietricele în el în geam, bineînţeles, nu în burlan şi vorbeşte cu ea personal. Numai aşa poţi spera să dai lovitura." Ei bine, el a avut o obiecţie fistichie, spunînd că nu le-ar prinde bine pantalonilor săi să se caţere pe burlane sau un flecuşteţ ca ăsta, şi că insistă să-şi urmeze planul. A doua zi dimineaţă s-a dus şi s-a ascuns. A apărut un grădinar. I-a dat bacşişul şi scrisoarea. Iar grădinarul, care, bineînţeles, s-a dovedit a fi tatăl fetei, a luat-o imediat la fugă după el cu furca pe care o avea în mînă. Mai mult, s-a ţinut ca scaiul de bacşiş. Bill deseori mi-a spus că ceea ce l-a enervat cu adevărat a fost gîndul că a plătit o liră doar pentru a fi fugărit prin nişte tufişuri dese cu o furcă de grădinărit. Dintotdeauna fusese un individ căruia îi plăcuse să primească ceva în schimbul banilor lui. Aşa încît acum îţi dai seama ce-am vrut să spun cînd am zis că e mai bine să faci chestiile astea pe timpul nopţii. Apropo, că veni vorba de scrisori, ţi-a trecut vreodată prin cap să-i scrii una păpuşii tale?
Atitudinea lui John căpătă o tentă de arţag.
— Trebuie să-i spui neapărat „păpuşa mea"? Tonul lui îl jigni pe Gally. Nu ştia să fi folosit
vreun termen depreciativ.
— Trebuie să-i spun cumva.
— Ai putea încerca „domnişoara Gilpin".
— Sună puţin cam formal. Oricum, ştii despre cine vorbesc. De ce nu-i trimiţi un bilet?
John clătină din cap. Un gest inutil, bineînţeles, venit din partea cuiva învăluit în beznă adresat altcuiva de asemenea învăluit în beznă.
— N-ar folosi la nimic. Trebuie s-o văd.
— Da, dacă mă gîndesc mai bine, ai dreptate. În tinereţe mereu am crezut că, dacă voiam să-i înmoi inima unui agent de pariuri şi să-l conving să-şi aştepte încă o săptămînă banii, era esenţial să discut personal cu el, pentru a putea să-l masez pe braţ şi să adun scame de pe el, iar, cu siguranţă, acelaşi principiu se aplică şi cînd încerci să faci o fată să gîndească cum trebuie. În orice clipă ai putea să întinzi mîna, s-o înşfaci şi să-i acoperi chipul ridicat spre tine cu o ploaie de sărutări, iar asta nu se poate face prin poştă.
John dîrdîi. Aceste cuvinte însufleţite îi evocaseră o imagine care îl tulburase profund.
— Presupun că-i cu adevărat imposibil să mă aduci la castel, nu?
Unda de melancolie din vocea lui, atît de asemănătoare cu aceea care se insinuase într-a sa pe vremuri, cînd discuta despre afaceri cu agenţii de

curse, răscoli sufletul plin de compasiune al lui Gally. Ar fi dat mult să-i poată adresa vreun cuvînt de încurajare, dar nu putea să-i dea speranţe deşarte.
— E absolut imposibil să te aduc ca prieten de-al meu. Ar fi o pierdere de timp să te deranjezi să treci pragul uşii din faţă. „Daţi-l afară pe omul ăsta", le-ar zice Connie slugilor şi ajutoarelor de bucătar de pe statul de plată şi „Vreau să-l văd cum ricoşează de două ori de pămînt", ar adăuga ea. Singura metodă să rămîi pe moşie mai mult de zece minute ar fi dacă ţi-ai pune perciuni falşi şi ai spune c-ai venit să verifici canalizarea. Asta îmi aminteşte de ceva. Un tip de la Pelicani a făcut asta odată şi...
Dar istoricul cazului tipului de la Pelicani care, fără îndoială din cele mai bune motive, se îmblănise precum un leopard şi a manifestat interes faţă de sistemul de canalizare n-avea să fie relatat în profunzime, aşa cum făcea Gally cînd începea să depene amintiri. S-a menţionat de mai multe ori pe parcursul acestei naraţiuni că era dificil să-l opreşti, dar unul dintre lucrurile care l-ar fi putut opri într-un asemenea moment era priveliştea unei lanterne care se bălăngănea prin întuneric apropiindu-se de el. Se întrerupse după ce rosti cuvîntul „şi", de parcă vreun ascultător care detesta anecdotele l-ar fi înşfăcat de gît.
John văzuse şi el lanterna şi o singură privire i-a fost suficientă pentru a-l stimula să treacă imediat la acţiune. O tuli ca vîntul şi ca gîndul,
iar Gally nu pierdu vremea şi-i urmă exemplul perspicace. Deşi ştia cît de hazlie era povestirea despre individul cu perciuni de la Pelicani, nu simţea nici o pornire să mai zăbovească pentru a i-o istorisi purtătorului de lanternă. Mai bine, hotărî el, să se retragă cîtă vreme se mai putea retrage. El şi cu John făcuseră de multă vreme schimbul de nuduri culcate, aşa încît nu mai exista nimic care să-l reţină.
Înapoindu-se în casă pe un traseu ocolit, avu grijă să încuie zăvoarele de la uşa din faţă, căci nu-şi dorea să-i rănească sentimentele lui Beach, făcîndu-l să presupună că omisese să execute o parte atît de însemnată din îndatoririle sale, cînd îşi făcea tura de dimineaţă. După ce termină cu asta, urcă treptele spre camera lui.
Se afla pe coridorul cu galeria de portrete, dar nu se duse imediat acolo. Putea să agaţe pe perete tabloul oricînd în următoarele şase ore, iar noaptea jilavă îl făcuse să se încălzească şi să devină lipicios. Prima lui mişcare, evident, era să facă o baie. îşi luă buretele cel mare şi o porni cu paşi rapizi şi mărunţi pe coridor.

2

Lordul Emsworth fusese cel care pusese capăt atît de brutal povestirii despre individul de la Pelicani. De regulă, el se afla la ora asta în pat dormind dus, dar, în noaptea aceasta, zbuciumul sufletesc îl smulsese din aşternut, de parcă ceva cu zimţi pătrunsese prin saltea. Îl rodea grija împărătesei.
Deşi, după cum îi spusese Vanessei, de la sinistra afacere a cartofului refuzat, domnul Banks, medicul veterinar, îl asigurase în nenumărate rînduri că nobilul animal se găsea într-o formă de vîrf şi nu era nevoie să-şi facă griji, el încă era la fel de neliniştit. Chiar admiţînd că domnul

Banks era un expert recunoscut, cu un talent profesional despre care diverşi inşi îşi exprimaseră opinii excelente, s-ar fi putut înşela şi el o dată. Iar, pe de altă parte, se poate să fi detectat simptomele unei boli care s-o facă să slăbească şi, nevrînd să-l neliniştească, O Păstrase Secretă Faţă de El.
Aceste speculaţii îl ţinuseră treaz, iar, cînd pînă la urmă a aţipit, situaţia nu se îmbunătăţise defel. Somnul, căruia i se face atît de multă reclamă cum că ar croşeta mîneca destrămată a grijilor, lui îi aduse doar un coşmar dintre cele mai tulburătoare. Visă că se dusese la cocină,
anticipînd cu nerăbdare că se va desfăta ca de obicei privind-o, iar acolo, în faţa lui apăruse o împărătească sfrijită şi aerodinamică, cu coastele vizibile şi avînd în general înfăţişarea unui porc care se antrenase din greu săptămîni întregi, genul de porc care se caţără pe vîrfurile munţilor şi cîştigă Marşul Anual al Bursei de la Londra la Brighton.
Şocul îl trezi, iar el nu îşi respectă obiceiul de a clipi o dată sau de două ori şi de a adormi la loc. Se ridică, îşi puse halatul şi papucii, apoi luă o lanternă din sertarul unde stătuse cuibărită printre ciorapi şi batiste. Trebuia să se ducă şi să se convingă că oroarea la care asistase nu fusese decît un vis.
Dacă ar fi fost mai puţin îngrijorat, poate că, ajungînd la uşa din faţă, s-ar fi mirat găsind-o descuiată, dar, într-o asemenea stare agitată, fenomenul îl lăsă rece şi îşi văzu nepăsător de drum.
Era mai degrabă un soi de concesie făcută orei tîrzii, decît că avea nevoie de o lumină să-l ghideze, cînd îşi aprinse lanterna. Iar cînd o făcu, deveni instantaneu un centru de atracţie pentru o adunătură zburdalnică de ţînţari, molii şi gîn-gănii din alea care se adună în şlehte şi stau treze pînă tîrziu în districtele rurale. Părea că stătuseră în aşteptarea unui camarad simpatic care să vină şi să le însufleţească zaiafetul nocturn şi nimic nu putea fi mai entuziast decît primirea pe care i-o făcură. Tocmai înghiţea al şaselea ţînţar cînd ajunse la cocină şi se opri, umplîndu-şi plămînii cu mirosul ei familiar.
Noaptea era foarte tăcută. De undeva din depărtare ajunse pînă la el sunetul firav al unei maşini întîrziate care lua o curbă pe şoseaua upre Shrewsbury, în vreme ce din apropiere se
putea auzi o oareşce voce în surdină, care ar fi putut fi ţipătul unei cucuvele albe sau poate maro. Dar dinspre cocină nu venea nici măcar un grohăit şi, pentru o clipă, aceasta îi spori neliniştea. Apoi raţiunea îi şopti că la o asemenea oră cu greu te-ai fi putut aştepta la grohăituri. Pentru Galahad, care îşi petrecuse tinereţea la Clubul Pelicanilor, se poate să fi fost încă devreme, dar pentru o purcea bine adaptată precum împărăteasa, era mult prea tîrziu să mai fie în picioare şi să grohăie. Bineînţeles că probabil îşi făcea cele opt ore de somn în şopronul acoperit.
îl copleşi dorinţa arzătoare să-i arunce o privire şi nu făcu nici o încercare de a i se opune, în doi timpi şi trei mişcări, cum s-ar zice, încălecă parapetul. în alţi doi timpi şi trei mişcări alunecă, se dezechilibră, îşi prinse piciorul în parapet şi căzu cu faţa în noroi. Ud, dar nu şi descurajat, el se ridică şi ajunse fără alte peripeţii la capătul călătoriei sale, unde un peisaj fascinant îi răsplăti perseverenţa. întinsă

pe patul ei de paie şi respirînd uşurel pe nas, împărăteasa se delecta cu somnul ei dătător de sănătate şi o singură privire i-a fost de-ajuns să-şi dea seama cît de departe de realitate fusese visul lui. Trei ani la rînd cîştigase medalia de argint la categoria porcilor graşi din Expoziţia Agricolă din Shropshire şi era vădit că, dacă ar fi intrat chiar acum din nou în concurs, strigătul „Cîştigătoarea şi încă o dată campioana" ar fi fost pe buzele tuturor arbitrilor. Iulius Cezar, căruia îi plăcea să fie înconjurat de oameni şi probabil porci graşi, ar fi primit-o fără nici o ezitare cu braţele deschise în anturajul lui personal.
Cu mintea întunecată de spaime neştiute, o pornise în expediţie cel de-al nouălea conte, dar se înapoie într-o stare de spirit optimistă. Scurta privire aruncată împărătesei, oricît de fugară ar fi fost ea, avusese un efect nespus de înviorător asupra moralului său. Totul, credea el, era minunat în cea mai minunată dintre lumi şi doar cînd ajunse la castel se simţi nevoit să-şi schimbe opinia într-o anumită privinţă. Totul ar fi fost minunat în cea mai minunată dintre lumi dacă, în lipsa lui, cineva n-ar fi încuiat uşa din faţă.
Să se trezească noaptea tîrziu încuiat afară din casa personală niciodată nu poate fi o experienţă agreabilă pentru un proprietar şi nimeni nu-l poate condamna că îndrăzneşte să-şi iasă din fire. Bineînţeles, pentru un bărbat cu un temperament hotărît, există un mod simplu şi uşor de a face faţă situaţiei, cu condiţia ca plămînii să-i funcţioneze ca lumea. Cu mulţi ani în urmă, tatăl lordului Emsworth, confruntat cu o dilemă similară, cînd se întorsese într-o dimineaţă de la cina anuală a Fiilor Devotaţi din Shropshire, o tranşase zbierînd din toţi bojocii, cu o voce care, chiar şi în clipele lui mai tihnite, semăna cu aceea a unui conducător al toasturilor la un banchet public. De asemenea, a bătut în uşă cu o bîtă solidă şi aproape imediat toţi locuitorii castelului, cu excepţia celor pe care îi apucaseră istericalele, s-au adunat în hol şi l-au lăsat să intre, apoi, cu o ultimă înjurătură scurtă, a aruncat cu bîta solidă după majordom şi s-a dus la culcare.
Fiul şi moştenitorul său, care acum se holba buimac la uşă prin pince-nez, nu avea resursele necesare pe care să se poată baza. Tatăl lui, aidoma multor taţi din epoca victoriană, avusese ca punct de sprijin informaţia comodă că el era capul familiei şi că nu se aştepta a doua zi dimineaţă la reproşuri din partea unei soţii care sărea doi metri în sus cînd i se adresa pe neaşteptate. Succesorul lui la titlul de conte nu avea o poziţie la fel de fericită.
Gîndul la ce-ar fi avut Connie de spus dacă ar fi fost trezită din somn în toiul nopţii de răcnete îl paraliza pe lordul Emsworth. Rămase încremenit. Impresia predominantă printre ţînţarii, moliile şi gîngăniile care îl însoţiseră pe drumul spre casă era că se preschimbase într-un bloc de sare şi pentru ei a fost o surpriză măreaţă că, la sfîrşitul unui interval de vreo cinci minute, el se mişcă, se clinti, prinse-a simţi fiorul vieţii-n adîncul inimii. Îl fulgerase subit gîndul că, într-o noapte caldă ca aceasta, ducele fără îndoială că lăsase deschise uşile de sticlă ale apartamentului dinspre grădină. Şi, cu toate că lordul Emsworth ar fi fost ultima persoană care să pretindă că ar fi un acrobat şi prima care să-şi recunoască incapacitatea de a executa o acţiune atît de agilă precum

căţăratul pe burlane pînă la dormitoarele de la etajul al doilea, se considera în stare să intre pe o uşă deschisă de sticlă. Cu sentimentul că sfîrşitul fericit va veni peste cîteva clipe, el ocoli casa şi acolo, exact aşa cum prevăzuse, dădu peste apartamentul dinspre grădină cu uşa deschisă, la fel de primitoare ca orice uşă deschisă.
Îl atrase ca un magnet.
Deşi nu era conştient de acest fapt, uşa exercitase o atracţie similară şi asupra uneia dintre pisicile care pe timpul zilei locuiau la grajduri, iar noaptea hoinăreau încoace şi-ncolo. Curioasă, ca toate pisicile, fusese intrigată de uşa deschisă şi voise să descopere ce se afla îndărătul ei. În clipa cînd lordul Emsworth păşi în vîrful picioarelor peste prag, ea cerceta unul din pantofii ducelui, care fusese lăsat pe podea; negăsind nimic prea interesant la el pentru a-i capta atenţia de căutătoare de plăceri.
Picioarele lordului Emsworth, care ajunseseră brusc în apropierea pisicii, păreau să ofere mai mult divertisment, adăugîndu-i, după cum stăteau lucrurile, o tentă umană. Miroseau ciudat, dar, se gîndi pisica, destul de plăcut, şi, avînd o fire afectuoasă, întotdeauna prefera să aibă un om de care să se frece. Abandonînd pantoful, cu o fandare bruscă, îşi puse capul pe halatul lordului Emsworth, iar lordul Emsworth, încărcat cu aproximativ aceleaşi sentimente care îl năpădiseră în copilărie, cînd un coleg de şcoală jucăuş se furişase în spatele său pe stradă şi sunase dintr-un claxon în imediata lui apropiere, execută unul dintre acele salturi laterale la care Nijinsky în floarea vîrstei se pricepea atît de bine. Urmat de o trosnitură în genul celei pe care ar fi provocat-o un taur zglobiu lăsat în voia lui printr-un magazin de porţelanuri.
Să ne amintim că lady Constance, aflînd că ducele îşi propunea să ocupe apartamentul dinspre grădină, se grăbise să se ducă într-acolo pentru a se asigura că totul era aranjat exact aşa cum îi plăcea lui. Printre lucrurile la care se gîndise că i-ar plăcea se număra o măsuţă rotundă, pe care se găseau un ceas, un vas cu trandafiri, încă un vas care conţinea petale de flori, un calendar, o scrumieră şi o fotografie cu James Schoonmaker şi cu ea, gătiţi în straie de nuntă. Lordul Emsworth intrase în coliziune cu măsuţa pe cînd îşi executa saltul, făcînd să răsune firmamentul, după cum am descris.
Abia încetase vacarmul, cînd luminile se aprinseră, dezvăluindu-l pe duce într-o pijama de culoarea lămîii cu o dungă mov.
Ducele de Dunstable, deşi cu ochii bulbucaţi şi o mustaţă mult prea mare pentru gusturile celor mai mulţi, nu era laş. Numeroşi oameni, devenind conştienţi de faptul că intimitatea le-a fost invadată de răufăcători nocturni, şi-ar fi tras cearşaful peste cap şi ar fi rămas ascunşi sperînd că, dacă păstrează tăcerea, indivizii vor pleca. Dar el era construit dintr-un material mai dur. Se mîndrea că este un bărbat care nu înghite aiureli de la nimeni şi cu siguranţă nu-şi propunea să le înghită de la o droaie de hoţi afurisiţi care organizau meciuri neoficiale de fotbal în faţa uşii dormitorului său. Înarmîndu-se, în lipsa unei arme mai zdravene, cu o sticlă ce conţinea apă minerală, el dădu buzna la locul unde se petrecea acţiunea, cu ardoarea unui asirian năpustindu-se precum un lup asupra stînei, şi-l găsi acolo pe lordul Ems worth.

Spiritul lui războinic a fost jignit de această diminuare a tensiunii. Venise pregătit să chelfănească o ceată de hoţi cu sticla, iar acolo nu exista nici un hoţ pe care să-l poată chelfăni, ci doar gazda lui, cu un zîmbet firav pe faţă. Îl agasa mai ales zîmbetul firav al lordului Emsworth. Luat laolaltă cu faptul că lordul dăduse o raită prin camera lui la ora unu noaptea, aparent cu scopul de a executa un dans solo în beznă, îi confirma părerea pe care deja şi-o formase, adică faptul că individul era ţicnit.
Lordul Emsworth, deşi ar fi fost bucuros să nu abordeze subiectul, simţea că erau necesare cîteva cuvinte explicative şi că lui îi revenea sarcina de a începe conversaţia. Asta, gîndea el, oricît de vag i-ar fi fost codul manierelor, se cuvenea. Arborînd un alt zîmbet firav, el spuse:
— Aă, bună seara, Alaric.
Salutul era nefericit formulat. Chiar şi un „Bună" sau „Salut" neformal ar fi avufşanse mai mari să-l înduioşeze pe duce. îi răspunse fără nici o urmă de amabilitate.
— Bună seara? Cum adică bună seara? E miezul nopţii, fir-ar al dracu'! Ce mama naibii faci aici?
Ceva îi sugerase lordului Emsworth că această discuţie urma să se dovedească dificilă şi i se părea evident că acel ceva ştia despre ce vorbeşte.
— Sînt în trecere către camera mea. Teamă mi-e că te-am deranjat, Alaric.
— Bineînţeles că m-ai deranjat.
— Îmi pare rău. Am răsturnat o măsuţă. Din neatenţie. M-am speriat de pisică.
— Ce pisică? Nu văd nici o pisică.
Lordul Emsworth cercetă în jur cu privirea aceea năucă atît de des exasperantă pentru surorile sale Constance, Dora, Charlotte, Julia şi Hermione. îi luă mai mult timp decît şi-ar fi dorit ducele să observe că din cameră lipseau cu desăvîrşire pisicile.
— Probabil că a plecat.
— Asta dacă a fost vreodată aici.
— O, a fost aici.
— Aşa zici tu.
Pe parcursul acestui schimb de replici, ducele, cu intenţia vagă de a ridica măsuţa, ceasul, vasul, celălalt vas, scrumiera, calendarul şi fotografia de nuntă a lady-ei Constance şi a tovarăşului ei, se apropiase de musafirul său, iar, pe cînd o făcea, impresia pe care o căpătase de ceva vreme, că înăuntru era un aer cam stătut, i se accentuă. Se opri, adulmecă şi făcu o descoperire interesantă.
— Emsworth, zise el, puţi ca dracu'.
Şi lordul Emsworth fusese conştient de un miros. Dar doar de o undă înmiresmată aidoma fînului proaspăt cosit, ar fi spus el.
— Te-ai tăvălit în ceva.
Lumina cunoaşterii se pogorî asupra lordului Emsworth.
— A, da. Da, da, da. Da, precis. Am căzut în cocină, Alaric.
— Ce-ai făcut?
— M-am dus s-o văd pe împărătească, m-am împiedicat şi am căzut în cocină. Era puţin noroi pe-acolo.

Chiar de la începutul acestei conversaţii, ducele suflase în mustaţă la intervale dese, dar niciodată cu vigoarea pe care i-o imprimase această afirmaţie. Acum şi-o catapultă cu atîta forţă în sus, de parcă şi-ar fi dorit s-o smulgă din rădăcini, în această cronică nu s-a consemnat că avea urechi mari şi clăpăuge, cam ca mînerele unei amfore greceşti. Pomenim despre ele acum, întrucît simţea că nu-i venea să creadă ce le fusese dat să audă acestora. Cu o voce aproape reverenţioasă, spuse:
— Te-ai dus să-ţi vezi purceaua aia scîrboasă la ora asta?
Fireşte că lordul Emsworth se amărî la auzul unei asemenea descrieri a triplei medaliate la Expoziţia Agricolă din Shropshire, dar nu se găsea într-o poziţie care să-i permită să protesteze.
— De-aia am ajuns la tine în cameră, Alaric. Am rămas încuiat pe dinafară, iar uşa ta era deschisă.
Ducele încă se mai lupta cu faptele care i se aduseseră la cunoştinţă, încercînd să le dibuiască rostul.
— De ce te-ai dus să-ţi vezi purceaua aia scîrboasă la ora asta?
Lordul Emsworth se simţi în stare să răspundă la întrebare.
— Am visat-o. Am visat că a slăbit.
Un sunet bizar şi gutural îi scăpă ducelui. îşi bulbucă ochii, iar mustaţa îi ţîşni înspre nas. îşi trecu o mînă peste frunte.
— Şi asta te-a făcut... la ora asta... Se întrerupse, de parcă şi-ar fi dat seama că n-avea nici o şansă să se descurce în această situaţie doar din vorbe. Mai bine te-ai duce la culcare, spuse el în cele din urmă.
— Da, într-adevăr, zise lordul Emsworth. Nu se întîmpla prea des să fie de acord cu Alaric, dar de această dată asta se petrecu. Noapte bună, Alaric. Sper că te simţi bine aici.
— Mă simt bine cînd alţii nu dau buzna peste mine şi răstoarnă toată mobila la unu noaptea.
— Mda, spuse lordul Emsworth. Mda, mda, mda. Da, bineînţeles, precis.
Ieşi pe uşă şi urcă treptele, însoţit de o aromă pătrunzătoare de porci, dar nu se duse imediat la el în cameră. La jumătatea drumului îl trăsni un gînd. Nu prea avea şanse, îşi dădu el seama, să adoarmă pînă nu-şi alina tulburarea din suflet citind o carte bună pe teme porceşti, iar de dimineaţă lăsase o operă meşteşugit scrisă despre subiectul lui favorit în galeria de portrete, cînd se dusese să se uite la tabloul acela ce înfăţişa o tînără care i se părea că seamănă atît de bine cu împărăteasa. Ar fi fost agreabil să-i mai arunce acum o privire.
Se duse acolo şi aprinse lumina.

4

Sosise clipa, reflecta Gally pe cînd se întorcea, înviorat şi rozaliu, de la baie, să pună la loc tabloul. După aceea avea să scape de grija lui şi putea să-şi abată gîndurile în alte direcţii.
Pe cînd îşi croia drum de-a lungul coridorului întunecat, simţea o senzaţie plăcută de căldură, răsplata pe care o are un om cumsecade cînd face acte caritabile pentru semenii săi. După cum se ştie, mai erau multe de făcut pînă cînd s-ar fi putut spune că necazurile lui Johnny s-au aranjat într-o ordine „nemţească", dar îndepărtase sau era pe punctul de

a îndepărta una dintre grijile care îl împovărau. Acum nu mai exista pericolul ca Galeria Bender, în care sărmanul tăntălău investise atîţia bani, să dea faliment. În această privinţă nu mai avea de ce să-şi facă griji şi, în curînd, cîteva vorbe bine alese din partea celui care în tinereţea lui îi făcuse să plîngă pe agenţii de pariuri urmau să rezolve şi problema păpuşicii înflăcărate.
Tocmai pe cînd medita, probabil cu o undă de îngîmfare, la norocul finului său de a avea un bătrîn înţelept la care putea să apeleze întotdeauna cînd dădea de greu, o privelişte pe care nu s-ar fi aşteptat s-o vadă îl opri brusc. Sub uşa galeriei de portrete strălucea o fîşie de lumină,
indicînd că şi alţii, nu numai el, plecaseră de acasă în toiul nopţii.
Se retrase. Era evident că trebuia să-şi îndeplinească misiunea într-o manieră mai puţin degajată decît anticipase. Devenise necesar să o ia pe căi ocolite şi întortocheate şi, cu aceasta în minte, se retrase cîţiva paşi pînă într-un loc unde întunericul l-ar fi protejat dacă fîrtatul lui de hoţie şi-ar fi făcut apariţia.
în ce priveşte identitatea acestui hoţ şi motivele lui de a vizita galeria de portrete la o asemenea oră, se afla complet în ceaţă. Respingea posibilitatea să fi fost stafia Castelului Blandings. într-adevăr, stafiile au obiceiul de a se culca tîrziu, dar nu aprind lumina electrică. Mai mult, stafia Castelului Blandings, dacă îşi amintea corect poveştile pe care le auzise în copilărie, mişuna de colo-colo cu capul sub braţ, chestie care s-ar fi dovedit un handicap pentru un spectru care se uita la tablouri.
Tocmai ajunsese la concluzia că misterul era imposibil de descifrat, cînd uşa se deschise şi lordul Emsworth ţîşni afară şi începu să coboare treptele cu o viteză impresionantă. Urmărindu-l cu privirea, Gally îşi aminti de noaptea cînd, vrînd să-şi abată gîndurile de la grijile care îl măcinau de cîteva zile, el, împreună cu un camarad altruist, introdusese în dormitorul amicului lor, Mîrţoagă Basham, după ce acesta se dusese la culcare, un porc uns cu fosfor, iar apoi bătuseră gongul. Mîrţoagă, coborînd scara cîte trei trepte deodată, manifestase aceeaşi stare de agitaţie pe care o manifesta acum şi lordul Emsworth. Se întrebă ce s-o fi întîmplat de-l tulburase atît de profund pe fratele lui.
Cu toate acestea, nu era momentul acum să zăbovească pentru a face speculaţii pe seama
motivelor iniţiale. Avea o treabă de făcut. Galeria de portrete fiind lipsită de orice prezenţă umană, se năpusti înăuntru, atîrnă pe perete nudul culcat şi se înapoie la bază. Şi tocmai se destindea acolo cu o ţigară şi un roman de suspans, cînd se auzi o bătaie uşoară în uşă şi chipul lordului Emsworth apăru dindărătul ei. încă mai părea agitat.
— Of, Galahad, spuse el, cît de mult mă bucur că eşti treaz. îmi era teamă că dormi.
— Aşa de devreme? Ar fi fost foarte neobişnuit din partea mea. Ia loc, Clarence. Sînt încîntat că ai trecut pe la mine. Ce te frămîntă?
— Am suferit un şoc, Galahad.
— Nimic nu face mai bine, se zice, la glandele suprarenale.
— Şi am venit să-ţi cer sfatul.
— Îţi stau la dispoziţie, ca întotdeauna. Care-i baiul?

— Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun în noaptea asta.
— Cui să-i spui?
— Lui Al aric.
— Ce să-i zici?
— Că tabloul lui a fost furat. M-am dus adineauri în galeria de portrete şi a dispărut.
— A dispărut? Mă uimeşti, Clarence. Adică nu era acolo?
— Întocmai. Primul meu impuls a fost să mă duc şi să-l anunţ imediat pe Alaric.
— Bineînţeles.
— Dar cînd am ajuns la uşa lui, m-am pomenit că şovăi. Vezi tu, din nefericire, l-am trezit din somn puţin mai devreme şi s-a cam supărat din pricina asta.
— Ce s-a întîmplat?
— M-am dus s-o văd pe împărătească şi pe cînd mă aflam în cocină...
— În cocină?
— Da, se dusese la culcare, iar eu am intrat în cocină şi am căzut.
— Mă gîndeam eu că miroase ceva. Ai putea să deschizi fereastra încă vreo cîţiva centimetri. Ce ziceai?
— Cînd m-am întors, am descoperit că încuiase cineva uşa din faţă.
— Cine să fi fost oare?
— Iar uşa de sticlă a lui Alaric era deschisă şi totul ar fi mers strună dacă n-ar fi fost pisica.
— Pisica?
— O pisică s-a izbit cu capul de piciorul meu, iar eu am sărit şi am răsturnat o masă. A făcut cam mult zgomot, iar Alaric a ieşit din dormitor şi a refuzat să creadă că o pisică fusese acolo. Totul a fost foarte dezagreabil.
— Probabil.
— Iar eu am venit să te întreb dacă crezi că e neapărat necesar să-l mai trezesc o dată.
Gally cugetă. Bineînţeles, ar fi fost foarte simplu să-i ia o piatră de pe inimă fratelui său spunînd „Mai întîi, dragul meu Clarence, hai să mergem pînă la galeria de portrete şi să ne convingem că nu te înşeli presupunînd că pictura a dispărut. Se mai întîmplă iluzii din astea optice. Poate încă este agăţată pe perete, liniştită ca un pui de găină în cuib". Dar nu putea ascunde faţă de sine faptul că ar fi reuşit să se distreze copios trezindu-l pentru a doua oară din somn pe ducele deja înfierbîntat şi observîndu-i reacţiile. Cît de bine le-ar prinde glandelor lui suprarenale. Ducînd o viaţă searbădă acolo în Wiltshire şi nevăzîndu-se cu nimeni în afară de o droaie de vecini plicticoşi, glandelor lui suprarenale le lipsea orice stimulent de la un an la altul. Era omeneşte să profite de ocazie şi să le dea un imbold.
— Aşa cred, Clarence. Sînt încredinţat că trebuie să-i spunem imediat.
— Noi?
— Bineînţeles că o să vin cu tine ca să-ţi ofer sprijin moral.
— Vii?
— Bineînţeles.
— Eşti foarte amabil, Galahad.

— Mă străduiesc, Clarence, mă străduiesc. Nu cred că ar trebui să-i lăsăm numai pe cercetaşi să fie aşa.

5

Ducelui nu-i luă mult să adoarmă la loc. Era unul dintre acei bărbaţi norocoşi care nu sînt nevoiţi să numere oi, ci aţipesc de îndată ce pun capul pe pernă. Deşi intervalul de timp care se scursese de la plecarea lordului Emsworth fusese scurt, sforăituri stridente se auzeau din dormitorul lui pe cînd cei doi oaspeţi intrau în apartamentul dinspre grădină. încetară brusc cînd Gally a bătut în uşă cu pantoful care de curînd îi surîsese atît de puţin pisicii, însoţindu-şi gestul cu un voios „Mişcă-ţi încoace hoitul".

Ducele se ridică în capul oaselor. Prima lui impresie a fost că izbucnise un incendiu, dar îşi revizui opinia cînd lordul Emsworth îşi lipi buzele de gaura cheii şi behăi „Ai putea să ne acorzi cîteva clipe, Alaric?". Deşi nimic nu ar fi putut fi mai politicos formulat decît această întrebare, îl făcu să ţîşnească din pat dintr-o singură săritură, plin de gînduri ucigaşe. Emsworth ăsta, pe care fusese atît de convins că n-o să-l mai vadă, să se întoarcă pentru încă un rendez-vous, asta era după părerea lui mai mult decît te-ai fi putut aştepta să îndure cineva. Iar cînd, trîntind uşa de perete, văzu că şi Gally era de faţă, rămase probabil din fericire fără grai. Sarcina înfiripării unei conversaţii căzu în cîrca lui Gally.

— Îţi urez să ai o dimineaţă sănătoasă, Dunstable, spuse el. Arăţi surprinzător de sclipitor şi fericit. Dar teamă mi-e că dispoziţia asta a ta spumoasă şi înfloritoare o să se pleoştească un picuţ cînd o să auzi ce-am venit să-ţi spunem. Clarence are să-ţi povestească o chestie uluitoare. Povesteşte-i chestia aia uluitoare, Clarence.

— Aă, făcu lordul Emsworth.

— Asta nu-i totul, îl asigură Gally pe duce. Mai e o grămadă, iar suspansul dramatic sporeşte constant pe măsură ce se derulează acţiunea.

— Ştii cît e ceasul? se interesă ducele, recăpătîndu-şi darul vorbirii. E două dimineaţa, fir-ar al dracu'.

Gally spuse că asta presupune şi el. O să-l bată şi pe el gîndul, îi zise, să se ducă la culcare peste vreo oră, căci nimic nu-i mai sănătos decît să te vîri devreme în pat, întreabă orice medic faimos de pe Harley Street.

— Dar mai întîi să-ţi povestim chestia uluitoare şi, cum Clarence manifestă tendinţa de a-şi face replicile harcea-parcea, poate o să terminăm mai repede dacă o să ţi-o relatez eu. îţi aducem o veste gravă, Dunstable, o veste care o să te facă să te chirceşti, o să-ţi încreţească păru-n cap şi o să-ţi facă fiecare firicel să ţi se zbîrlească precum ghimpii unui porc spinos zgîndărit. Ştii tabloul ăla al tău, ăla cu colonia aia de nudişti formată dintr-o singură fată?

— Orele două! Trecute! Iar voi veniţi aici...

— Era în galeria de portrete. Observă că am ales să folosesc verbul la trecut. Am folosit intenţionat trecutul. Era în galeria de portrete, dar nu mai e. Se poate spune că Annie nu mai locuieşte acolo.

— Despre ce mama dracu' vorbeşti ?

— E adevărat, Alaric, spuse lordul Emsworth. M-am dus adineauri în galeria de portrete să iau o carte pe care o lăsasem acolo, iar tabloul a dispărut. Am fost şocat şi consternat.
— Atunci ce concluzie putem trage ? zise Gally. Dacă ne bizuim pe declaraţia martorului Clarence, cineva cu o preferinţă pentru nuduri culcate probabil că l-a şterpelit.
— Ce?
— Păi, judecă şi tu.
Cîteva clipe uimirea a fost singura emoţie vizibilă pe chipul ducelui. Apoi brusc se transformă într-o furie îndreptăţită. Nu era un bărbat căruia îi veneau des idei, dar una tocmai îi trecuse prin cap cu forţa unui glonţ, iar în asemenea împrejurări nu trebuie să ne mire acest lucru. Nu era nevoie să fii Sherlock Holmes ca să dezlegi enigma. Doctorul Watson ar fi izbutit cu uşurinţă. Învineţindu-se precum dunga de pe pijamaua lui, el înghiţi de două ori în sec, îşi suflă în mustaţă, le permise ochilor săi să iasă din orbite într-o manieră propovăduită de melci şi, cu o voce bubuitoare, emise un singur cuvînt:
— Trout!
Apoi, de parcă s-ar fi temut că nu se făcuse suficient de bine înţeles, adăugă:
— Trout, afurisit să fie! Trout, tîlharul împuţit ! Trout, hoţul cel infam şi ticălos ! Ar fi trebuit să-mi dau seama, la naiba. Ar fi trebuit să bănuiesc că o să pună la cale ceva de genul ăsta. Nu vrea să plătească pentru el, ca un gentleman, aşa că îl fură. Dar dacă crede că o să scape basma curată, se înşală amarnic. O să-l înfrunt. O să-l taxez pentru nelegiuirea lui. O să-l fac să-mi dea înapoi tabloul, chiar dacă o să fiu nevoit să-i înfig chibrituri aprinse între degetele de la picioare.
Văzînd că lordul Emsworth se uita cu gura căscată, asemenea peştelui exotic cu care îl compara atît de des sora lui, Constance, cînd nu izbutea să priceapă şpilul, Gally îi sări în ajutor cu o scurtă adnotare.
— Dunstable spera să-i vîndă tabloul lui Trout, dar se pare că Trout preferă să-l ia pe gratis, fiind de părere că un penny economisit e un penny cîştigat. Am mai cunoscut inşi care gîndeau cam la fel.
Ducele continua să-şi descrie în linii mari planurile.
— O să mă duc la el şi o să-i zic „Trout, ai trei secunde să scoţi nudul culcat", iar dacă ridică cea mai mică obiecţie, o să-i deşurubez capul de pe umeri şi o să-l fac să şi-l înghită, spuse el, iar Gally căzu de acord că nimic n-ar putea fi mai corect. Trout, zise el, cu greu ar putea să nu întîmpine cu aplauze o asemenea atitudine rezonabilă.
— Mă duc la el în cameră şi i-o trîntesc în faţă fără nici o secundă de întîrziere. Care-i camera lui?
— Nu ştiu, zise Gally. Care-i camera lui Trout, Clarence ?
— Teamă mi-e că n-aş putea să-ţi spun asta, Galahad, zise lordul Emsworth, surprins că cineva ar putea presupune că ştia aşa ceva. Sînt cincizeci şi două de dormitoare în castel. Bineînţeles, multe dintre ele sînt neocupate, ca de exemplu cea în care a dormit regina Elisabeta şi cîteva dintre cele cunoscute sub numele de camere oficiale, dar îmi imaginez că domnul Trout stă într-una din celelalte. Cu siguranţă, Connie l-a cazat pe undeva.

— Atunci ce trebuie să facem, spuse ducele, care putea să judece la fel de bine ca oricine altcineva, e să mergem s-o întrebăm pe Connie.
A fost un ghinion că, pe parcursul acestei conversaţii, lordul Emsworth s-a aflat iarăşi lîngă măsuţa pe care ducele pusese la loc cele două vase (acum goale), ceasul, scrumiera, calendarul şi fotografia cu James Schoonmaker şi cu lady Constance la nunta lor, întrucît, de îndată ce aceste cuvinte înspăimîntătoare îi pătrunseră în conştiinţă, el execută încă unul dintre salturile sale zvîcnite, iar măsuţa şi tot ce se găsea pe ea căzură cu un trosnet pe podea în vechea manieră familiară, făcîndu-l pe duce să exclame „Doamne sfinte, Emsworth!" şi pe Gally să-şi avertizeze fratele să nu pice într-o rutină.
Suportă impasibil reproşurile.
— Dar, Alaric!
— Acum ce mai e?
— N-o poţi trezi pe Connie la ora asta!
— Ei, nu zău !
— Nu ştiu ce-ar zice.
— Atunci hai să mergem să aflăm, zise Gally, săritor ca întotdeauna. Nu-i nevoie, adăugă el, întrucît era un bărbat plin de omenie, care nu-şi dorea să vadă glandele suprarenale ale fratelui său stimulate peste măsură, să vii şi tu, Clarence. Dunstable şi cu mine o să ne descurcăm fără probleme, iar tu ar trebui să fii în pat. Noapte bună, dulce prinţ, şi fie ca escadrile de îngeri să-ţi cînte la ureche pînă adormi.
Am exagera dacă am spune că lady Constance a fost încîntată cînd a dat ochii cu musafirii, după ce aceştia i-au ciocănit la uşă cîteva minute mai tîrziu. Era vădit tulburată, iar privirea ei, oprindu-se mai întîi asupra lui Gally, avea în ea o anumită asemănare cu aceea a Meduzei. Numai cînd îl văzu pe duce, scăpărarea din privire scăzu în intensitate. Nu exista vreun ultragiu de care să nu-l creadă capabil pe Galahad, dar nu putea să-şi închipuie că Alaric ar putea să vină şi s-o scoale din somn fără vreun motiv serios.
Ducele a glăsuit primul. Un bărbat mai mototol ar fi fost luat prin surprindere de spectacolul acestei femei maiestuoase, cu o mască cu argilă pe faţă, dar el nu era un bărbat mototol.
— Hei! spuse el. Unde-i camera lui Trout, Connie?
Ea îi răspunse la întrebare cu o altă întrebare.
— Ce naiba faci, Alaric, de ce hoinăreşti prin casă la ora asta?
Ducele nu avea răbdare cu chestii din astea. Nu urcase pe scară două etaje ca să participe la o emisiune-concurs de tipul cine-ştie-cîştigă.
— Nu contează ce fac şi de ce hoinăresc prin casă. Dacă chiar vrei să ştii, mă uit după reptila Trout.
— Ce naiba ai cu domnul Trout? Dacă ai ceva să-i spui, de ce nu poţi aştepta pînă la micul dejun?
— Pentru că nu pot, de-aia, nu pot. O să-şi ia tălpăşiţa mult înainte de micul dejun. Sper doar să nu fi plecat deja.
Lady Constance nu putea face faţă tensiunii intelectuale a conversaţiei, aşa că realmente apelă la sprijinul fratelui ei, Galahad.
— Nu înţeleg. Ce vrea să spună, Galahad? Galahad îi sări în ajutor, ca întotdeauna.

— E destul de simplu, Connie. Crede că Trout a furat tabloul ăla al lui şi vrea să-l recupereze. Are senzaţia că Trout sigur a ascuns cu dibăcie pe undeva obiectul, iar planul lui, după cum mi l-a schiţat el, e să înfigă chibrituri aprinse între degetele de la picioarele lui Trout în scopul de a-l convinge să ne dezvăluie ascunzătoarea. De mult bun-simţ, mi s-a părut mie. Exact soiul de chestie care dă rezultate.
Deşi explicaţia fusese plauzibilă, lady Constance încă mai era uluită.
— Dar, Alaric, ce te face să crezi că domnul Trout ţi-a furat tabloul?
— Cine altcineva l-ar fi putut fura?
— Adică, de ce ai impresia că l-ar fi furat cineva ?
— Tablourile nu au picioare, nu?
— Nu te înţeleg.
— Dacă dispare unul, cineva obligatoriu l-a luat, iar Emsworth a fost adineauri în galeria de portrete şi zice că nudul meu culcat a dispărut.
— Clarence ! Faptul că se menţionase numele fratelui ei avu efectul instantaneu să-i readucă lady-ei Constance obişnuita-i stăpînire de sine. Chiar ţi-ai fondat acuzaţiile împotriva domnului Trout pe ceva ce ţi-a spus Clarence? Ştii cum e
el. Nu te poţi bizui pe nimic din ce zice. E la fel ca în copilărie cînd insista că sub patul lui există piei roşii.
Ducele bocăni autoritar în scrin.
— Adu-mi-l pe Trout!
— N-o să ţi-l aduc pe Trout. Sînt convinsă că Clarence a făcut o greşeală absurdă şi că tabloul este încă acolo. Haide să mergem pînă la galeria de portrete şi să vedem cu ochii noştri.
Se scurseră cîteva minute pînă cînd ea vorbi din nou. Iar cînd o făcu, din spusele ei răzbătea satisfacţia unei femei îndreptăţite să spună „Ţi-am zis eu".
— Vezi, spuse ea, iar ducele nu avu ce să-i răspundă. Exact cum am bănuit, continuă. Un exemplu tipic de zăpăceală caracteristică lui Clarence. Iar acum poate îmi permiteţi să mă duc la culcare şi, dacă e posibil, să dorm puţin în ce-a mai rămas din noaptea asta.
Se retrase cu o aroganţă pe care nici una dintre strămoaşele sale n-ar fi izbutit s-o întreacă, deşi multe dintre ele se cam specializaseră în a fi arogante, iar Gally plescăi consolator din limbă.
— Connie e supărată, zise el.
— Şi eu sînt, spuse ducele.
— Ce chestie extraordinară. Clarence să facă o asemenea greşeală!
Sentimentele reprimate ale ducelui explodară într-unul dintre cele mai stridente fornăituri pe care reuşise să le scoată pînă atunci.
— Nu-i nimic extraordinar în asta. Poate că lui Connie i-o plăcea să spună despre el că e zăpăcit, dar el nu suferă de zăpăceală, ci e nebun de legat şi nu văd de ce-am încerca să pretindem că nu-i aşa. Se duce în toiul nopţii să se uite la purceaua aia a lui pentru că a visat-o. Se afişează la mine în cameră şi se apucă să
răstoarne mese, iar cînd e întrebat ce mama dracu' crede că face, bălmăjeşte ceva despre pisici inexistente. Şi pe deasupra, nu poate să vadă un afurisit de tablou nici cînd îl are sub nas. Ar trebui să i se elibereze certificat medical.

Gally îşi mîngîie meditativ bărbia. îşi scoase monoclul şi îl lustrui.
— Nu cred că aş merge atît de departe, spuse el, dar neapărat ar trebui să se ducă la un psihiatru.
— La cine?
— La unul dintre indivizii ăia care îţi pun întrebări despre copilărie şi descoperă treptat motivul pentru care umbli de colo-colo zbierînd „Incendiu" în teatre aglomerate. Stabilesc că o faci pentru că cineva ţi-a luat suzeta cînd aveai şase ani.
— Ştiu despre ce fel de tipi vorbeşti. Te trîntesc pe o canapea şi te taxează cu un onorariu uriaş pentru o jumătate de oră. Numai că eu credeam că li se spune psihanalişti.
— Asta-i termenul medical, cred.
— I-am auzit pe unii că pomeneau de cineva pe nume Glossop.
— Sir Roderick Glossop? Da, în general e recunoscut ca fiind cel mai bun în profesia lui.
— O să-l înhăţăm.
— Din nefericire am citit în ziarul de ieri că a plecat în America.
— Ghinion.
— Dar, continuă Gally, printr-o coincidenţă cu adevărat extraordinară, chiar în după-amiaza asta am stat la taclale cu asociatul lui, un tinerel pe nume Halliday. Am dat peste el la Emsworth Arms. Ne-ar prinde la fel de bine ca Glossop, întrucît am auzit că, deşi e tînăr, este teribil de talentat.
— Crezi că-l poţi aduce aici?
— Sînt sigur că o să fie încîntat să vină. Connie e problema.
— De ce?
— Am putea s-o facem să-l invite la castel? Ne-am dori să ţinem secret faţă de ea, dacă se poate, că Clarence e sub tratament. Ştii cum sînt femeile, cam nevricoase. N-ai putea pretinde că e un amic de-al tău şi apoi s-o convingi să-l invite aici?
— S-o conving? încă o dată, un fornăit ca trîmbiţele Judecăţii de Apoi răsună în galeria de portrete. Nu trebuie s-o conving pe Connie să invite pe cineva. îl invit eu.
— Minunat, zise Gally. E nevoie doar de un telefon. O să iau legătura cu el mîine dimineaţă la prima oră.

Budoarul lady-ei Constance, situat la al doilea etaj al castelului, dădea spre aleea principală şi spre pajiştea largă cu arbori răzleţi, care se întindea dincolo de ea, iar într-acolo privea şi Connie la două zile după evenimentele consemnate mai înainte. Stătea în picioare lîngă fereastră, scoţînd şuvoaie de flăcări prin nările ei bine proporţionate şi din cînd în cînd o podidea cîte un acces de dîrdîială, de parcă o mînă nevăzută ar fi împuns-o cu un ac. Se gîndea la Alaric, ducele de Dunstable, iar un stilist precum Gustave Klaubert, cu fler pentru le mot juste, ar fi descris-o ca fiind supărată fleaşcă.
Cu ani în urmă, în copilărie, un şir de guvernante îşi dăduseră toată osteneala să-i bage în cap avantajele stăpînirii de sine. „O lady nu-şi trădează niciodată emoţiile, Connie dragă", o avertizaseră ele, iar ea îşi însuşise lecţia. Dar, deşi în prezent ea afişa întotdeauna în public un calm de aristocrată, se considera îndreptăţită să o lase niţeluş mai moale cînd era singură în propriu-i apartament. Şi pe bună dreptate, ar fi zis orice

judecător imparţial. Dacă, uitîndu-se pe fereastră, se încrunta şi dîrdîia, chiar şi cea mai severă dintre guvernante ar fi găsit o justificare pentru încruntarea şi dîrdîiala ei. Era o femeie
mîndră, iar obiceiul ăsta al lui Alaric de a invita pe orice ins şi pe orice ţopîrlan la Castelul Blandings, fără să-i sufle un cuvinţel, îi sfîrteca firea arogantă aidoma unui cuţit. Mai întîi Trout, iar acum individul ăsta, Halliday, şi cine ştie cîţi aveau să urmeze. Îi mai rămînea o singură fărîmă de consolare. Deşi nu erau bineveniţi, aceşti Trout-i şi Halliday-i ar fi putut fi şi mai infecţi. Ar fi putut fi prieteni de-ai fratelui ei, Galahad.
Pe cînd stătea acolo, cu glandele suprarenale muncind ore suplimentare, taxiul din Market Blandings trase la uşa din faţă, gîfîind şi sufocîndu-se ca de obicei, şi un tînăr coborî din el. Acesta, presupunea ea, era domnul Halliday, pe care Alaric i-l adusese pe cap, şi îl urmări cum intra în casă cu o privire fixă care ar fi stîrnit invidia respectuoasă a unui vasilisc. Nu că ar fi avut o înfăţişare respingătoare sau de criminal. După cum arăta, ar fi putut fi la fel de bine o persoană pe care chiar ea o invitase la castel. Dar nu la rugămintea ei venise şi era cît se poate de glacială cînd, cîteva minute mai tîrziu, intră în cameră însoţit de Gally, pe care presupunea că îl întîlnise pe coridor şi care îl aducea pentru a-l prezenta gazdei îndărătnice. Un tînăr speriat de bombe, remarcă ea. Nu părea în largul lui.
Nu greşea în diagnosticul ei. Hotărît lucru, John nu se simţea în largul lui. Euforia care îl copleşise cînd Gally îl anunţase că substituirea tabloului mersese strună şi că, mulţumită strategiei suverane a lui Gally, urma să vină ca oaspete la castel, cedase locul unor emoţii similare celor ale unei pisici cînd se trezeşte în mijlocul unei alei necunoscute şi meditează cu un aer de îndoială la ce o aşteaptă în viitor. Gally o descrisese pe gazda lui ca fiind o femeie al cărei
prim impuls ar fi fost să-l înşface de ceafă şi de turul pantalonilor şi să înceapă să-l hîţîne şi, privind-o, putea foarte bine s-o creadă capabilă de această formă de autoexprimare. Un om cu cea mai slabă vedere ar fi izbutit să detecteze în ea toate însuşirile necesare unui bun bătăuş, iar lui i se părea că degetele deja îi zvîcneau, anticipîndu-şi misiunea. Amintindu-şi ce-i povestise Gally despre ea, că era soţia unui american pe nume Schoonmaker, nu se putea împiedica să creadă că acest Schoonmaker trebuie să fi fost o corcitură viguroasă dintre Humphrey Bogart şi Edward G. Robinson1, care vorbea din colţul gurii şi se hrănea cu carne crudă. Nici măcar cînd a fost muştruluit de către judecător, în timpul procesului Onapoulos and Onapoulos împotriva Companiei de îmbuteliat Sticle din Comitatele estice şi Lincolnshire, dîrzenia nu-i coborîse pînă la nivelul atît de scăzut al unui vierme ordinar.
Gally, în contrast puternic cu el, era nemaipomenit de stăpîn pe sine. Connie n-avea niciodată asupra lui efectul restrictiv pe care-l avea asupra altora. Cînd un bărbat îşi vede sora bătută la popou cu o perie de către o doică adeptă a disciplinei, vraja îşi pierde din putere. Mai mult, acum iubea pe toată lumea. Dacă există vreun lucru care să facă pe cineva să se simtă ca un personaj binevoitor desprins din opera lui Dickens, atunci acela este gîndul că a luat parte la acţiunea de scoatere a unui seamăn

dintr-un bucluc care ameninţa să-l înghită. Şi nimeni nu putea spune că nu-i făcuse acest serviciu caritabil finului
1. Celebru actor american talentat de cinema şi de teatru, de origine română, cunoscut mai ales pentru rolurile sale de gangsteri şi criminali (n. tr.).
său. Mulţumită eforturilor sale, John Alesul, care se aflase în beci, fără nici un îngrijitor, acum se bucura de cea mai spectaculoasă ascensiune pe care şi-ar fi putut-o dori.
Gîndind în felul acesta, deborda de veselie.
— Hei, bună, Connie, ciripi el, mai degrabă ca o ciocîrlie pe timp de primăvară decît ca un om care îşi face de ocară familia nobilă. Acesta este domnul Halliday, în aşteptarea căruia ai numărat minutele. Ştiam că vrei să-l vezi chiar în clipa cînd ajunge aici.
— O? făcu lady Constance. Nu exista nici o undă de plăcere în vocea ei. îmi pare bine.
— E prieten bun cu Dunstable.
— O?
— Şi cu mine. Abia ne-am cunoscut, dar deja ne-avem ca fraţii. îmi spune Gally, iar eu îi spun John. Ne-am împrumuta unul pe altul cu cinci lire fără să zicem nici pîs.
— O?
— Avem mare noroc că e cu noi aici, căci în general e ocupat de nu mai ştie de el în perioada asta a anului. Aşa încît trebuie să ne dăm peste cap pentru a-i face cît mai plăcută şederea. Sper să se înţeleagă bine cu puicuţa Gilpin. S-a întors ?
— Nu.
— Cînd e aşteptată să sosească?
— Azi cîndva, presupun.
— Bine. O fată pe nume Linda Gilpin care stă aici, îi explică Gally lui John. O să-ţi placă. A plecat ieri cu maşina să participe la un soi de chef la fosta ei şcoală. Ziua Sportivă sau Ziua Fondatorului, aşa ceva. Am avertizat-o că o să se plictisească de moarte, dar tot s-a dus. Ei bine, nu trebuie să stau aici şi să sporovăiesc toată după-amiaza, vreau să-i arăt împrejurimile lui
John. Aşa că haide, John. Ai baftă. Dac-ai fi venit în ziua cînd e deschis pentru public, ai fi fost jupuit de jumătate de coroană, însă acum o să vizitezi domeniul pe gratis.
Pe cînd uşa se închidea în urma lor, lady Constance expiră aerul pe care îl ţinuse în piept în timpul acestui schimb de replici. La o femeie cu o educaţie mai puţin aleasă, ar fi semănat cu o înjurătură, căci conversaţia cu Gally avusese, ca de obicei, acest efect asupra ei, făcînd-o să se simtă de parcă centrii săi nervoşi ar fi fost frecaţi cu glaspapir. Iritarea îi sporise fiindcă nu putea să-l considere pe drept răspunzător de sosirea fără invitaţie a acestui individ, Halliday, vina fiind exclusiv a lui Alaric. Ardea de nerăbdare să discute cu ducele şi o clipă mai tîrziu i se oferi ocazia, căci uşa se deschise şi el intră.
Celor care-i cunosc firea autoritară, fără îndoială, li se va părea uimitor că aşteptase pînă acum să discute cu el, dar acest fapt poate fi cu uşurinţă explicat. Vestea vizitei iminente a lui John îi provocase una

dintre crizele acelea de nevralgie de care tot suferea şi îşi petrecuse toată ziua anterioară în pat. De îndată ce nevralgia cedase în faţa tratamentului, ea îşi propusese să abordeze această chestiune controversată şi, în caz de nevoie, să ducă pînă la capăt bătălia chiar dacă, asemenea generalului Grant, ar fi durat toată vara.
S-a afirmat că lady Constance simţea o afecţiune de soră pentru ducele de Dunstable. în privirea fixă pe care şi-o aţinti acum asupra lui nu exista nici o urmă din ea. Arăta mai degrabă ca o mătuşă decît ca o soră.
— Da, Alaric ?
— Hă?
— Am zis „Da, Alaric?".
— Ce aiureli vorbeşti, comentă critic ducele. Lipsa totală de bun-simţ a lui Connie îl făcea uneori să se simtă stînjenit, deşi era cam ceea ce te-ai fi aşteptat în mod normal de la o reprezentantă a sexului ei. Cum adică, da? Nu te-am întrebat nimic şi nici n-am zis că e o zi frumoasă sau aşa ceva.
Lady Constance, care înţepenise la venirea lui, înţepeni şi mai abitir. După cum îi stătea în obicei cînd o vizita în budoarul ei, ducele se fîţîia de colo-colo, jucîndu-se cu obiectele de pe birou, luînd o scrisoare şi punînd-o jos după ce îi parcurgea superficial cu privirea conţinutul şi uitîndu-se cu o curiozitate jignitoare la fotografia lui James Schoonmaker, care se afla pe una dintre mese. Şi, ca întotdeauna, acest obicei al lui îi dădea senzaţia că un mare număr de furnici se plimbă ţanţoş de-a lungul coloanei sale vertebrale. Dar, credincioasă învăţămintelor prinse de la guvernanta care îi spusese că o lady nu-şi trădează niciodată emoţiile, se forţă să fie rezonabil de calmă.
— Am spus „Da, Alaric ?" pentru că eram nerăbdătoare să aflu de ce-ai venit aici.
— Hă?
Afecţiunea de soră a lady-ei Constance atinse o nouă limită inferioară. Rîndurile furnicilor care se plimbau ţanţoş păreau că sporiseră cu noi recruţi.
— Pot face ceva pentru tine, Alaric ?
— Da, vreau un timbru. Trimit o scrisoare la The Times despre harababura degradantă pe care Guvernul a creat-o în ţară. O droaie de tăntălăi incompetenţi, dacă vrei să ştii ce cred. Le-ar prinde bine dacă ar veni cineva şi i-ar împuşca. Cine-i Jane?
— Poftim?
— Scrisoarea asta e semnată Jane. Mă întrebam cine e.
— Mi-aş dori să nu-mi citeşti scrisorile.
— Nu-mi face nici o plăcere să le citesc. întotdeauna sînt al dracu' de plictisitoare. De ce Schoonmaker are rînjetul ăla tîmp pe faţă?
Mai mulţi experţi au afirmat că lucrul pe care trebuie să-l faci cînd eşti pe cale să-ţi pierzi cumpătul este să inspiri adînc. Lady Constance inspiră cît de adînc putu.
— Îmi pare rău, zise ea, că zîmbetul soţului meu nu se bucură de aprecierea ta, dar cred că de obicei zîmbeşti cînd ţi se face o poză. Dacă doreşti, îl sun pe James pe telefonul de pe transatlantic, îi aduc la

cunoştinţă criticile tale şi, cu siguranţă, data viitoare o să-şi aranjeze trăsăturile în concordanţă cu gusturile tale exigente.
— Hă? spuse ducele. Vorbise distrat. Luase o scrisoare semnată Amy şi i se părea că sună mai bine decît celelalte. Ce-a mai făcut Fred?
— Poftim?
— Femeia asta zice că se gîndeşte să divorţeze de el. Probabil că au avut niscaiva necazuri pe acasă.
Lady Constance mai inspiră o dată adînc.
— Pune jos scrisoarea aia, Alaric, şi ascultă-mă!
Nu exista nici urmă de făptură sensibilă în ducele de Dunstable, dar chiar şi el putea recunoaşte ostilitatea cînd o mînă îndeajuns de grea îl împungea cu ea.
— Pari foarte furioasă, Connie. Ce te ustură ?
— Sînt teribil de iritată, Alaric. Nu vreau să mai inviţi în felul ăsta oameni aici. Se pare că ţi-ai pus în cap să transformi Castelul Blandings într-un hotel.
— Te referi la Trout?
— Şi la domnul ăsta, Halliday. Conştient de calitatea desăvîrşită a motivelor
sale, ducele era foarte doritor să-i dea explicaţii.
— A trebuit să-l invit pe Trout pentru că vreau să-i vînd tabloul ăla şi nu puteam s-o fac dacă nu era şi el de faţă. Chiar şi o femeie, îşi spuse el în sinea lui, ar trebui să fie în stare să înţeleagă ceva atît de simplu. Iar în ce-l priveşte pe Halliday, nu voiam să-ţi spun ce-i cu el, dar că tot veni vorba, e mai bine să-ţi zic.
— Chiar te rog. Ca gazdă, normal că mă interesează. Este şi el unul dintre clienţii tăi? E o idee nouă să transformi Castelul Blandings într-un centru comercial. Ce-ţi propui să-i vinzi?
Regula după care Gally se ghida în viaţă „Ori de cîte ori Connie începe să-şi dea aere, pune-o imediat la punct" era şi piatra de temelie a strategiei domestice a ducelui. Exista o undă autoritară în vocea lui cînd spuse:
— Nu-i nevoie să fii sarcastică, Connie.
— Nu sînt de acord cu tine. E nevoie.
— Să-ţi povestesc despre Halliday. Dacă nu-ţi povestesc, o să faci pe grozava cu el şi o să ne lase cu ochii în soare. Nu toată lumea suportă felul tău de a te purta. Mereu mă gîndesc cum ţi-o merge cu yankeii. Ai un mod de a-ţi strîmba buza superioară şi de-a privi de sus oamenii care jigneşte zdravăn. Ţi-am mai spus o dată. Păi, uite ce s-a întîmplat. După ce-ai plecat în noaptea aia...
— Care noapte?
— În noaptea cînd Emsworth a căpiat şi mi-a spus că tabloul meu a fost furat. Apropo, i-a luat cineva suzeta cînd avea şase ani?
— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.
— Nu contează. Pe asta o putem lăsa în seama lui Halliday. Probabil că o să fie prima întrebare pe care o să i-o pună. Ziceam că, după ce te-ai dus la culcare, Threepwood şi cu mine am început să discutăm şi am decis că Emsworth are nevoie de tratament psihiatric, dacă ştii ce-i ăla.
— Bineînţeles că ştiu ce-i ăla.

— Păi, asta am decis că-i trebuie. E esenţial să angajăm un psihanalist expert să-i amelioreze ţăcăneala. Am mai recomandat odată asta, dacă-ţi aduci aminte, cînd a spus că are de gînd să-şi înscrie purceaua la cursele de cai.
— Clarence n-a spus că are de gînd să-şi înscrie purceaua la cursele de cai.
— Sau poate la hipodrom.
Furnicilor de pe şira spinării lady-ei Constance li se alăturară un număr măricel de surori, verişori şi unchi şi se apucară să mărşăluiască pe melodia imnului Statelor Unite. Vocea ei urcă ameţitor de sus.
— Nu a spus nimic de felul acesta. L-am întrebat şi mi-a zis cu gura lui.
Ducele rămase impasibil.
— Normal că neagă. Face o afirmaţie compromiţătoare ca asta într-un moment în care nu se poate stăpîni, îşi dă seama cum sună şi încearcă s-o muşamalizeze. Dar faptul în sine rămîne în picioare. Eram acolo cînd a spus-o şi, din cîte îmi amintesc, i-am zis că e foarte puţin probabil ca organizatorii să accepte un porc. Oricum, asta e o chestiune secundară pe care nu-i nevoie să o abordăm deocamdată. Chestia e că Threepwood şi cu mine am decis în unanimitate că e necesar să aducem un psihanalist şi prima noastră opţiune a fost sir Roderick Glossop. Însă el nu era disponibil şi am fost dezorientaţi pînă cînd Threepwood şi-a amintit că îl cunoaşte pe asociatul
mai tînăr al lui Glossop, tipul ăsta, Halliday, aşa că am luat legătura cu el. Din fericire era liber şi l-am angajat. Aşa a ajuns Halliday să vină la castel.
Ostilitatea lady-ei Constance se diminuase considerabil pe parcursul acestor explicaţii. încă mai credea că ar fi trebuit să fi fost şi ea consultată înainte de a se face adăugiri pe lista de oaspeţi ai castelului, dar, în ansamblu, era de acord cu ce se realizase. Incidentele acelei nopţi zbuciumate o zguduiseră. Nu-şi făcuse niciodată vreo iluzie că Clarence avea o minte ageră, dar pînă atunci nu le dăduse nici un motiv serios de nelinişte celor mai dragi şi mai apropiaţi. Fără discuţie, se impunea un tratament psihiatric. Orice i s-ar fi făcut, cu greu se putea să nu ducă la o îmbunătăţire. Singurul dubiu care îi mai stăruia în minte era dacă domnul Halliday era îndeajuns de matur pentru a-şi asuma sarcina de a pătrunde în inconştientul lui şi de a-i aduce la suprafaţă conţinutul ascuns în străfunduri.
— E foarte tînăr, zise ea cu o undă de îndoială în voce.
Fotografia soţului lady-ei Constance îi atrase încă o dată atenţia ducelui.
— Ce formă caraghioasă a capului are Schoonmaker. Ca o ceapă spaniolă.
Era o afirmaţie pe care în orice alt moment lady Constance ar fi contestat-o cu înverşunare, dar acum nu se gîndea decît la asociatul mai tînăr al lui sir Roderick Glossop.
— E foarte tînăr, repetă ea.
— N-aş spune că Schoonmaker e tînăr. Bineînţeles, depinde de ce înţelegi prin „tînăr".
— Vorbeam despre acest domn Halliday. Spuneam că e foarte tînăr.

— Bineînţeles că e tînăr. De ce nu? Dacă un tip e un asociat mai tînăr, cum se poate să nu fie tînăr? zise ducele, adoptînd, aşa cum atît de puţine femei erau în stare, un punct de vedere rezonabil.
Ce chestie extraordinară, se gîndea el, că influenţa yankeilor ăstora i-a subminat intelectul lui Connie. În prezent părea incapabilă să priceapă chiar şi cel mai simplu lucru.

1
Vreme de două sau poate trei minute după ce au ieşit din budoarul lady-ei Constance, Gally şi John au păstrat o tăcere neîntreruptă. Gally începu din nou să se gîndească la cît de inteligent făcuse faţă diverselor probleme cu care fusese confruntat, o ispravă posibilă numai pentru cineva antrenat la şcoala aspră a Clubului Pelicanilor, în vreme ce pe John îl năpădise acea senzaţie ciudată de amorţeală, aidoma celei cauzate de lovituri repetate în moalele capului cu un instrument contondent, care îi cuprindea pe toţi, chiar şi pe cei mai zdraveni, care o întîlneau pentru prima dată pe lady Constance, cînd aceasta se găsea într-o dispoziţie glacială. Se simţea de parcă stătuse încuiat o perioadă îndelungată de timp într-un frigider, împreună cu prima regină Elisabeta.
— Cred că te-ai descurcat bine, Johnny, spuse Gally în cele din urmă. Ai nimerit la fix combinaţia de amabilitate şi reticenţă. Nu orice bărbat care îi e prezentat lui Connie poate să treacă prin supliciul ăsta cu atîta elan şi îndrăzneală. Asta mă face să sper că, atunci cînd o să apari în faţa lui Linda Gilpin, o s-o faci praf şi pulbere. Păcat că e plecată, dar ar trebui să apară printre noi într-o oră sau aşa ceva.
— Pînă atunci poate că o să-mi revin.
— Da, îmi dau seama că, chiar dacă nu o arăţi aproape deloc, Connie te-a dat gata. Cum sînt în relaţii cu ea de multă vreme, eu sînt imun, dar pe majoritatea oamenilor îi lasă fără vlagă. Cu ani în urmă, cineva a scris o povestire intitulată Tipa cu o privire obositoare şi mereu m-am gîndit că autorul a scris-o gîndindu-se la Connie. Îl moşteneşte pe răposatul meu tată, un bărbat care putea să deschidă o stridie de la şaizeci de metri depărtare cu o singură privire. Dar nu trebuie s-o laşi să-ţi coboare moralul, căci ai nevoie de tot ce poţi pentru întîlnirea care urmează cu păpuşica aia a ta.
— Mi-aş dori ca tu să nu...
— Sînt un om sincer. Cînd vorbesc despre o păpuşică îi spun păpuşică. Cum te gîndeşti să joci scena întîlnirii, apropo, luînd în considerare faptul că şi ea o să aibă o privire obositoare? Cînd am discutat ieri despre tine nu era într-o dispoziţie prea înfloritoare. O să fie nevoie să-ţi alegi cu grijă cuvintele. Ţi-aş recomanda nuanţa amintirilor tandre, ceea ce s-ar putea numi tenta aia de Auld hang Syne1. Aminteşte-i de acele după-amieze lungi şi însorite, cînd aţi plutit în josul rîului în barca aia cu fundul plat sau în canoe, doar ea şi cu tine, departe de lume, şi nici un suneţel nu tulbura liniştea verii, în afară de clipocirile gingaşe susurînd aidoma tămîiţelor feerice în papură.
— N-am plutit.
— V-aţi plimbat vreodată pe rîu?
— Nu.

Gally rămase surprins. Zise că pe vremea lui Întotdeauna făceai o plimbare cu păpuşica într-o
1. Cîntec popular scoţian cules şi probabil completat de Robert Burns (1759-1796) (n. tr.).
barcă cu fundul plat sau într-o canoe şi după aia mîncai ceva la Skindles. Era primul pas spre contopirea sufletelor.
— Şi atunci unde v-aţi făcut planuri de viitor?
— Nu ne-am făcut nicăieri planuri de viitor. Am întrebat-o dacă se mărită cu mine, iar ea a zis că da şi cu asta basta. N-am avut timp să ne facem nici un plan de viitor. Totul s-a întîmplat pe nepusă masă într-un taxi.
— Dar cu siguranţă că ai mai văzut-o şi înainte, nu?
— La petreceri şi aşa mai departe.
— Dar nu în canoe într-o după-amiază lungă şi însorită?
— Nu.
— Mă dezamăgeşti. Cînd v-aţi întîlnit pentru prima oară?
— Într-o dimineaţă în magazinul ei.
— Are un magazin?
— Avea. Nu-i aducea nici un cîştig.
— Ce fel de magazin?
— Florărie.
— Iar tu ai intrat să cumperi trandafiri cu coada lungă?
— Nu, am intrat pentru că am văzut-o prin geam.
— Dragoste la prima vedere?
— La mine aşa a fost.
— Ce s-a întîmplat?
— Am intrat în vorbă cu ea. A reieşit că am fost coleg cu fratele ei la Oxford.
— Şi apoi ?
— Ne-am mai întîlnit pe undeva.
— Şi aţi continuat să discutaţi despre fratele ei?
— Printre altele.
— Şi după aia?
— Cîteva mese de prînz.
— Multe?
— Nu. Tot timpul părea că avea deja alt program. E foarte populară. De cîte ori mă vedeam cu ea, întotdeauna mai era şi cîte o gaşcă de Freddie-i, Algie-i şi Claude-i din brigada gărzilor zbenguindu-se în jurul ei. De-aia m-am gîndit că risc mult cerînd-o în căsătorie. Nu credeam că am vreo şansă. în fond, cine sînt eu?
— Eşti finul meu, spuse Gally cu demnitate, şi, în plus, ai handicapul şase la golf. Ei drăcia dracului, Johnny, Linda Gilpin nu-i regina din Saba.
— Ba da.
— Sau Elena din Troia.
— Ba da, şi Cleopatra. Ar trebui să ştii mai bine. Doar ai cunoscut-o.
O privire piezişă aruncată finului său îi sugeră lui Gally că aceste vorbe nu fuseseră aruncate în vînt. Pe chipul lui se întipărise o expresie care-ţi înmuia sufletul şi care le accentua sinceritatea. Nu exista nici o urmă de îndoială că Linda Gilpin era fata pe care şi-o dorea şi că el nu era gata să accepte nici un alt substitut aproape la fel de bun, iar Gally putea să-i

înţeleagă atitudinea. Simţise şi el la fel pentru Dolly Henderson. Cu toate acestea, considera că este de datoria lui, ca naş, să preia, chiar dacă nu din toată inima, rolul de avocat al diavolului. îi plăcuse imediat de Linda, dar nu putea rămîne orb la faptul că, luînd-o de nevastă, Johnny nimerea peste o fată focoasă. Nu era ca Alice a lui Ben Boit, să verse lacrimi de încîntare cînd el îi adresa un zînbet şi să tremure de frică dacă se încrunta la ea. Era o fată plină de spirit şi orice soţ îndeajuns de nesăbuit încît să se încrunte la ea şi-ar da imediat seama că s-a angajat într-o luptă.
Se apucă să-i spună toate acestea, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.
— Sînt de acord, zise el, că e o fătucă atrăgătoare şi că are tot ce-i trebuie, dar nu contează doar cum arată. în urma discuţiei pe care am avut-o cu ea în drum spre aleea cu tisă, am căpătat convingerea că numai blîndă şi anostă nu e. Trebuie să recunoaştem că dezbaterile din cazul Clutterbuck împotriva lui Frisby au tulburat-o vădit, dar mi-a amintit de o fată pe care o ştiam pe vremuri şi care odată a încheiat o discuţie în contradictoriu pe care o avea cu mine înfigîndu-mi în picior un ac de pălărie. Mi-a adus în memorie o poezie pe care am citit-o în tinereţe, al cărei protagonist era un tînăr precupeţ care şi-a dus iubita la Sărbătoarea Riverană din Hampstead Heath. Expediţia a debutat bine, dar cînd a început să plouă, iar sandvişurile cu şuncă s-au udat, latura mai blîndă a firii ei a intrat în suspensie şi iată cum s-a exprimat el: „Unele se pun pe bocit, vă zic, pe cînd altele nu varsă nici o perlă udă, ci sînt doar temperamentale, iar cînd le apucă, sînt atît de pişcătoare, încît numai un cîine suportă să le-audă. Aşa-i şi Nancy dup aia, vă zic". Mie Linda Gilpin mi se pare că e în genul lui Nancy. Eşti pregătit să faci faţă unei căsnicii în care sigur o să existe apucături pişcătoare?
— Da.
— Nu te gîndeşti să anulezi totul ?
— Nu.
— S-o iei la goană peste dealuri cît se mai poate să scapi?
— Nu.
— Atunci, zise Gally, abandonîndu-şi cu plăcere rolul de avocat al diavolului, ştim pe ce picior dansăm şi pot spune că sînt din toată inima de acord cu tine. Nu o cunosc de multă vreme pe
Linda Gilpin, dar din cîte-am văzut pînă acum, îmi dau seama că te unge pe suflet. Doamne sfinte, ce mai contează cîte-o pişcătură din cînd în cînd? Face ca viaţa în căsnicie să nu devină plictisitoare. Acum trebuie să ne gîndim la modul cum să abordezi lucrurile. Cum abordezi lucrurile înseamnă totul. Există zeci de opţiuni. La Pelicani era un tip care a simulat că se sinucide cînd fata l-a refuzat. A înghiţit o aspirină şi s-a lăsat să cadă pe spate cu un ţipăt sugrumat. Problema a fost că, după ce i-au făcut spălături stomacale, iar el s-a dus înapoi la fată, ea pur şi simplu l-a refuzat din nou, aşa încît toată truda lui a fost în zadar. Totuşi e o idee. Ar merita să încerci ceva de genul ăsta. Ţi-ar surîde aşa ceva?
— Nu.
— Atunci ce-ai zice să ai un accident? Dacă te-ar vedea zăcînd la podea, cu sîngele ţîşnind din tine pe covor, n-o să se mai împotrivească multă vreme să cumpere marfa. Am cunoscut un tip care şi-a cucerit nevasta

după ce-a fost pocnit în cap cu un borcan de tutun din piatră, de genul ălora cu blazonul universităţii pe ele, pe care le cumperi cînd eşti boboc. Clarence are un borcan de tutun din piatră, iar Beach ţi-ar arde una cu el dacă-i strecori vreo două lire. Ba chiar, dacă-ţi joci bine cărţile, probabil c-ar face-o pe degeaba. Ce zici de asta? Nu? Eşti o persoană greu de ajutat, Johnny. Cusurgiu e cuvîntul care-ţi vine pe buze. Se pare că nimic nu te mulţumeşte.
Continuară să meargă în tăcere, John, într-una meditativă, Gally într-una ofensată. Dar ultimului niciodată nu-i stătea în obicei să-şi lase povestirea neterminată.
— Povestea aia de iubire de care-ţi vorbeam a avut un sfîrşit cam ciudat, spuse el cînd dădură
cu ochii de lac. Ar fi trebuit să menţionez că fata tipului cu sinuciderea lucra la garderoba de pălării de la Oddenino's, iar el îşi lăsase la ea pălăria înainte să-şi pună în scenă reprezentaţia. Ştii cum, în multe restaurante, subofiţerul care are grijă de pălării lipeşte pe ele cîte o bucată de hîrtie cu descrierea clientului pentru a-l ajuta să-l identifice, ideea fiind că li se pare un compliment dacă îşi aduce aminte cine sînt, lucru care nu s-ar întîmpla dacă li s-ar da un tichet. Descrierea mea ar fi probabil ceva de genul: „Zvelt, distins, poartă monoclu". Păi, cum spuneam, tipul ăsta şi-a predat pălăria, iar după ce i-au terminat de pompat stomacul, s-a dus înapoi la fată şi a cerut-o iarăşi în căsătorie, iar ea l-a refuzat din nou, el s-a gîndit ca măcar să salveze ceva de pe epavă luîndu-şi pălăria, aşa că a cerut-o pe un ton îndurerat, ea i-a dat-o, iar el a tulit-o cu inima încă îndurerată. Tulburarea lui n-a ţinut mult. A descoperit că fata uitase să scoată bucata de hîrtie, iar pe ea scria „Urît cu spume". A fost atît de indignat încît iubirea i-a pierit instantaneu şi a trăit fericit pînă la adînci bătrîneţi.
John nu a acordat acestei drame umane atenţia cuvenită. Se zgîia la lac cu intensitatea temerarului sir Bedivere al lui Tennyson, brusc conştient de faptul că după-amiaza zăpuşitoare de vară îl făcuse să se încălzească şi să devină lipicios. I se adresă plin de emoţie:
— Aş putea să înot puţin înainte de cină? întrebă el, iar Gally îi spuse că putea dacă se grăbea puţin.
— O să găseşti costume de baie, prosoape şi toate alea în vestiare. Fratele meu, Clarence, face cîte o baie în fiecare dimineaţă, dar nu se ştie dacă din motive de sănătate sau pentru a-şi
estompa mirosul de cocină. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în hamacul de pe pajiştea din faţă.
Plecă agale zvelt, distins, purtînd monoclu, după cum ar fi zis fata de la garderoba din Oddenino's, şi, cîteva minute mai tîrziu, John se afla în apă, desfătîndu-se cu însuşirile ei terapeutice, cu o delectare pe care lordul Emsworth nu ar fi putut-o depăşi cînd îşi făcea baia de dimineaţă, iar Linda Gilpin, întorcîndu-se din vizita În fosta ei şcoală şi grăbindu-se să ajungă la lac pentru a se scălda puţin înainte de a se îmbrăca pentru cină, îl văzu, rămase încremenită şi clipi de cîteva ori, de parcă ar fi vrut să se convingă Că îl văzuse cu adevărat, nu numai în închipuirea ei. Apoi, venindu-şi în simţiri, ţîşni în direcţia casei. Avea intenţia să-l găsească pe Gally şi să abordeze subiectul venirii lui John, căci intuiţia ei feminină îi

sugera că, dacă avocaţii care îi displăceau în mod special se strecurau în Castelul Blandings, el trebuie să fi fost cel care pusese la cale această nelegiuire.
Clocotea de furie îndreptăţită, dar se hotărî ca, atunci cînd se întîlnea cu Gally, să fie foarte calmă, stăpînă pe sine şi demnă, şi să-i spună răspicat că, deşi fusese surprinsă să-l vadă pe Johnny Halliday, prezenţa lui la castel o lăsa complet rece. Era absurd dacă presupunea că ar fi contat pentru ea într-un fel sau altul.
De acest gen erau reflecţiile ei. Care au fost Întrerupte brusc. Peste pajişti şi izlazuri se apropie unduindu-se un sunet metalic dar melodios, dulce la început, apoi culminînd cu un crescendo maiestuos. Beach bătea gongul care anunţa că toată lumea trebuie să se îmbrace pentru cină.
Beach puse la loc ciocănaşul cu o dulce senzaţie de căldură în corp, pe care întotdeauna i-o dădea satisfacţia simţită după ce îşi îndeplinea această parte a îndatoririlor sale. Îi plăcea mult să audă cum muzica creşte în volum pînă la nivelul unui grandios Amin, apoi se stinge într-un pianissimo aidoma freamătului îndepărtat al unei vijelii trecătoare. Îi luase destui ani să-şi perfecţioneze această artă. La începutul carierei sale nu fusese decît un novice în arta bubuitului, însă în prezent era gata să-şi măsoare virtuozitatea cu orice majordom din Anglia. Gally, complimentîndu-l odată pentru o performanţă măiastră, îndrăznise să-şi exprime opinia că aceasta se datora muşchilor lungi dorsali. Beach însuşi îşi atribuia succesul felului cum îşi mişca încheietura mîinii şi a modului cum îşi termina mişcarea.
De obicei, după ce îşi ducea la bun sfîrşit sarcina, urma o tăcere odihnitoare, dar în seara aceasta, liniştea de pe coridor a fost întreruptă de un trosnet neaşteptat ce sugera că s-ar fi vărsat cărbuni într-un tobogan. Acesta fusese produs de către Howard Chesney, care, grăbindu-se să coboare de la etaj în căutarea unei tabachere rătăcite, alunecase şi executase o
descindere rapidă pe ultimele cîteva trepte. Se împletici de-a lungul podelei, se agăţă de măsuţa pe care se ţineau de obicei ziarele şi revistele, se încleştă de ea fiind cît pe-aci să cadă şi rămase în picioare năuc, dar mulţumit că scăpase de un dezastru mai cumplit.
Se trezi cu Beach alături. Lui Beach îi stătea în obicei ca, ori de cîte ori îl întîlnea pe Howard Chesney, să-l îngheţe cu privirea şi să-şi vadă de drum, dar faptul că Howard imitase pe neaşteptate un porc din ăla îndrăcit din Biblie, care se antrenează pentru alergări în linie dreaptă, părea să ceară niscaiva comentarii verbale. Cu nuanţa tocmai potrivită de rezervă în atitudinea lui, pentru a-i transmite limpede că această abatere temporară nu trebuie să-i sugereze vreo promisiune a unei prietenii ulterioare, el spuse:
— Sper că n-aţi păţit nimic, domnule. Howard deja se convinsese de acest lucru,
trecîndu-şi iute mîinile de-a lungul trupului, aşa cum îi făcuseră din cînd în cînd şi poliţiştii în ţara lui natală. Percheziţionîndu-se pe sine însuşi, cum s-ar spune, oricît de incredibil i s-ar fi părut cu o clipă în urmă, s-ar fi zis că nu are nimic rupt.

— Nu, sînt în regulă, replică el bărbăteşte. Am reuşit să mă ţin de masă. Treptele astea sînt lunecoase.
— Da, domnule.
— De ce le faceţi mereu să fie aşa?
— N-aş putea spune, domnule. N-am fost consultat în această chestiune, zise Beach cu asprime În voce.
îşi dorea să fie alături de el, dar nu să stea la taclale. Avu o ieşire maiestuoasă, iar Howard, după o scurtă căutare, îşi găsi tabachera. în acest răstimp, Linda veni grăbită de
afară. Ar fi fost încîntat să intre în discuţie cu ea, căci din principiu vorbea cît mai mult timp cu fete cu ochii albaştri, păr castaniu şi siluete graţioase, dar ea trecu pe alături ca o umbră, iar el a fost nevoit să-şi aprindă o ţigară, cel mai bun lucru care îi rămăsese de făcut în afară de asta. Tocmai o strivea într-o scrumieră cînd Vanessa coborî scara.
— Hei, bună, domnule Chesney, spuse ea. Chiar voiam să vă văd.
Vanessa, dacă vă amintiţi, se hotărîse să-şi dedice timpul studiului aprofundat al lui Howard Chesney, în scopul de a se asigura că simţul lui moral era la fel de şubred pe cît crezuse la prima vedere. „Sînt destul de convinsă că e un escroc", îi zisese ea lui Wilbur Trout, „dar trebuie să fiu sigură înainte de a pune ceva la cale". Acum se încredinţase că era chiar mai şubred şi, cu această certitudine minunată în minte, plănuia acum să apeleze la serviciile lui.
— L-aţi văzut cumva pe Wilbur Trout ? întrebă ea şi, pe cînd vorbea, Wilbur îşi făcu apariţia din direcţia sălii de biliard, unde exersase caramboluri de unul singur. O, aici erai, spuse ea. Speram să vii şi tu. O să avem o şedinţă de consiliu.
— O ce?
Wilbur fusese cel care rostise aceste cuvinte. Se holba la ea, gîndindu-se cît de atrăgătoare era. Vanessei îi plăcea să se îmbrace din timp pentru cină şi, îmbrăcată fiind pentru cină, oferea întotdeauna un spectacol care-ţi lua ochii.
— O mică întrunire conspirativă, aş zice mai degrabă, dar sună mai bine o şedinţă de consiliu. Veniţi aici, unde nu ne aude nimeni.
îi conduse pînă într-un colţ al salonului, al cărui singur ocupant era o armură. Gîndindu-se
că aproape sigur nimeni nu i-ar fi spionat acolo, ea continuă.
— E vorba de tabloul ăla, Willie. Am o idee care pare bună. Şi simplă. întotdeauna e mai bine să te rezumi la lucruri simple dacă poţi, zise ea, iar Wilbur o aprobă.
— Fii prea şmecher, zise el, şi ai încurcat-o. Asta îi dăduse prin cap, spuse el, cînd născocea poveşti pe care să le spună nevestelor lui.
— Dar în ce-l priveşte pe domnul Chesney, spuse Vanessa, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-l rugăm să se pronunţe cum i s-ar părea să încalce puţin legea fără a se expune la vreun risc. Aveţi vreo prejudecată în această privinţă, domnule Chesney?
Howard Chesney era un om precaut.
— Păi, depinde, spuse el.
— Repet, fără a vă expune la riscuri.
— Păi...

— În cazul ăsta...
— În cazul ăsta aş putea intra şi eu în joc. Dar mi-ar plăcea să ştiu care-i miza.
— Imediat. Aţi văzut tabloul ăla din galeria de portrete, cel pe care l-a adus ducele?
Willie şi-l doreşte nespus, nu contează de ce, şi vreau să cădem la învoială să-l obţineţi pentru el. Putem conta pe ajutorul dumneavoastră?
— Nu văd de ce nu.
— Aţi vorbit cu curaj.
— Ce trebuie să fac?
— Prima mişcare ar fi să plecaţi.
— Să plec de la castel?
— Da. Aveţi maşina aici, nu-i aşa?
— Da.
— Atunci plecaţi.
— Nu înţeleg.
— O să devină mai clar în continuare.
— De ce trebuie să plec?
— Ca să nu fiţi printre suspecţi. Cînd se va descoperi lipsa obiectului, nimeni n-o să poată spune că l-aţi luat, pentru că o să fiţi plecat de două zile.
— Dar dacă nu sînt aici...
— Cum o să vă faceţi treaba? Totul e aranjat. Plecaţi, dar vă întoarceţi şi staţi la pîndă, staţi la pîndă neîncetat pînă la ora zero, cînd Willie şi cu mine o să ne ocupăm de partea noastră. Ne ducem la galeria de portrete, iar dumneavoastră o să staţi la pîndă sub fereastră. Lăsăm în jos tabloul cu o sfoară, iar dumneavoastră îl duceţi cu maşina la Londra. A doua zi dimineaţă o să fie mare tămbălău, toată lumea o să fugă în cerc zbierînd „Cine a făcut-o?", dar la ce bun? Ducele o să creadă că a fost Willie şi o să-i cotrobăie prin cameră în fiece cotlon, dar n-o să găsească nici urmă de dovadă, aşa că vor trebui să atribuie furtul unor spărgători. Willie o să iasă basma curată. Apoi, cînd se mai liniştesc lucrurile, se întîlneşte cu dumneavoastră la Londra, dumneavoastră îi înmînaţi obiectul şi totul se termină cu bine.
Ea făcu o pauză cu aerul cuiva care se aşteaptă la o rundă de aplauze. Le primi de la Wilbur Trout.
— Grozav! Ce mai creier!
— Frumos din partea ta că spui asta.
— Ştii, nici una dintre nevestele mele nu era inteligentă.
-Zău?
— Arătoase, da, dar nu inteligente. Eşti o minune.
— Mulţumesc, Willie.
Urmă o tăcere de moment, în care Wilbur, aparent, se îndeletnicea cu răsucirea planului pe toate părţile în minte.
— Ducele o să fie necăjit.
— Nu m-ar mira. Totuşi în viaţă mai trebuie să şi plouă cîteodată. Şi o mai şi merită pentru că ţi-a şterpelit de sub nas tabloul ăla. O să-ţi

povestesc şi asta la un moment dat, Chesney, şi o să fii de acord că şi-a căutat-o cu lumînarea.
Vocea conştiinţei părea că încă mai susură în urechea lui Wilbur. Îl fulgeră un gînd.
— O să-i trimit un cec pentru cît a plătit pe el.
— Dîndu-te astfel total de gol. Ai putea la fel de bine să-i trimiţi prin poştă o mărturie scrisă.
—l-l trimit anonim, bineînţeles.
— Un cec anonim ?
Wilbur spuse că nu se gîndise la asta.
— Atunci obligatoriu bani gheaţă, se înduplecă el, iar Vanessa ridică din umeri.
— Eu n-aş face-o în locul tău, zise ea, dar dacă aşa vrei tu, n-ai decît.
Şedinţa de consiliu luă sfîrşit. Wilbur plecă să se îmbrace. Stătea la castel de suficientă vreme încît să simtă o teamă respectuoasă accentuată faţă de gazda lui şi nu-şi dorea să-i stîrnească nemulţumirea întîrziind la cină. Howard Chesney, care se temea doar de Beach şi, mai mult, se lăuda că e în stare să se gătească în ceea ce el numea ţol festiv în zece minute, rămase pe loc. Un subiect care ar fi trebuit să intre pe ordinea de zi îi stătea pe creier şi ardea de nerăbdare să i-l prezinte preşedintei consiliului.
— Condiţiile, spuse el. N-aţi menţionat în ce condiţii.
Vanessa rămase uimită. I se părea o chestiune cam sordidă.
— Condiţii ? Îi fac un serviciu unui vechi prieten.
— Păi, eu nu fac un serviciu nici unui vechi prieten. Eu cu ce mă aleg?
Vanessa îi înţelese punctul de vedere. Se ştie că muncitorul merită să fie răsplătit Şi se vedea de la o poştă că acest muncitor intenţiona să-şi primească răsplata. Şi acest muncitor era esenţial pentru planul ei. Nu pierdu vremea cu certuri inutile.
— Da, spuse ea. Presupun că vă vreţi partea. O asigură că nu se înşela.
— Ei bine, Willie e foarte generos. N-o să aveţi de ce să vă plîngeţi de el. împrăştie aur cu o mînă generoasă. Cam la cît vă gîndiţi?
— O mie de dolari.
— Fără îndoială că nu vă-ncurcaţi cu mărunţişuri.
— Ăsta-i preţul meu.
— N-aţi putea să-l mai scădeţi ? — Nu.
— Bine. O să discut cu Willie.
— Neapărat.
— Deşi cred totuşi...
Se întrerupse. Gally şi John veneau înspre ei traversînd salonul. îl privi pe cel din urmă cu interes.
— Bună, cine-i tipul ? Beach, cine să fie domnul care a venit adineauri împreună cu domnul Threepwood ?
Beach, care intrase şi era pe punctul de a pune pe masă o tavă cu pahare pline cu cocteiluri, se răsuci curtenitor.
— Un domn tinerel, doamnă?
— Şi înăltuţ.
— Este un domn pe nume Halliday, doamnă. A sosit azi după-amiază.

Beach îşi termină treaba şi se retrase, iar Vanessa, răsucindu-se spre Howard Chesney, rămase surprinsă să constate că manifesta toate semnele că suferise un şoc.
— S-a întîmplat ceva ? întrebă ea, observîndu-i fălcile căzute şi privirea sticloasă.
Preţ de-o clipă, Howard Chesney se zvîrcoli în tăcere. Cînd îşi recăpătă darul vorbirii, grăi cu amărăciune în voce. Era evident un bărbat pe care îl nemulţumea ceva.
— Ce ghinionist pot fi! Avocaţii mişună prin toată Londra cu miile, iar cel care vine aici e tocmai el. Vă puteţi imagina ceva mai îngrozitor?
— Îl cunoaşteţi?
— Dacă îl cunosc! Hei, ascultă. Ultima oară cînd am călcat strîmb, a mers prost treaba şi am ispăşit o condamnare la zdup. Iar tipul ăla, Halliday, a fost avocatul care m-a apărat.

Vanessa era o fată cu mult sînge rece, dar chiar şi fetele cu sînge rece pot fi zguduite.
— Ce? răcni ea.
— El e.
— Eşti sigur?
— Bineînţeles că sînt sigur. Iar dacă ai de gînd să spui Oare şi-o aminti de mine, poţi pune pariu că-şi aminteşte. N-a trecut chiar atît de mult timp şi am petrecut multă vreme împreună. Aşa că acum ce ne facem?
Era o întrebare bună, iar Vanessa nu izbuti să se gîndească la vreun răspuns. Fiind o fată inteligentă, îşi putea da seama că această reuniune nefericită dăduse o lovitură mortală planului de campanie de care se simţea atît de mîndră. Fără îndoială, situaţia o obliga să reflecteze, iar creierul ei intră în acţiune.
— Uite, spuse ea. Trebuie să stăm de vorbă pe tema asta şi n-o putem face aici pentru că or să coboare într-un minut. Mergem la galeria de portrete. Acolo n-o să fie nimeni.
Howard Chesney zise că se gîndea să se furişeze pe uşa din spate, să se urce în maşină şi să plece fără să-şi ia rămas-bun şi fără să mulţumească nimănui pentru această vizită minunată, un plan de acţiune care i se părea şi mai atractiv,
întrucît nu mai trebuia să dea bacşiş majordomului. Vanessa izbuti cu greu să-l convingă să-şi abandoneze planul, dar pînă la urmă avu succes, aşa încît se duseră la galeria de portrete. îşi stimulase cu o asemenea vigoare creierul mereu în priză, încît, pînă cînd ajunseră acolo, putu să-i aducă la cunoştinţă că a rezolvat problema.
— Am găsit soluţia, spuse ea. Ce-ar trebui să faci e să stai în camera ta şi să nu cobori la cină. O să le zic că nu te simţi bine. Iar mîine...
— Da, şi cu mîine cum e? O să-l întîlnesc atunci, nu-i aşa? Şi o să mă dea de gol, nu? Iar bătrîna o să mă dea afară de urechi, nu-i aşa?
— Ascultă-mă puţin. Mîine o să pleci înainte de micul dejun.
— Şi cum o să-mi justific plecarea?
— Ai primit mai devreme un telefon de la avocatul tău care ţi-a zis că e teribil de important să te duci la Londra pentru o întrevedere.

— Crezi că or să creadă asta?
— De ce nu?
— Cine a răspuns la telefon?
— Eu. M-am trezit devreme.
— Mie mi se pare cam subţire.
— Ei bine, asta-i tot ce putem face.
— De fapt, presupun că aşa e. Şi pe urmă ?
— Te duci şi stai două nopţi la Emsworth Arms în Market Blandings.
Howard nu manifestă nici un pic de entuziasm la această sugestie. Era un bărbat căruia îi plăcea confortul.
— Paturile de acolo depăşesc orice limită. Vorbeam ieri cu un tip într-un bar şi spunea că sînt umplute cu bolovani.
— Păi, du-te la Londra dacă vrei, dar lasă-mi numărul tău de telefon ca să-ţi pot spune în ce
noapte trebuie să stai sub fereastra aia. Nu putem scoate de aici tabloul ăla fără tine.
Howard se uită la nudul culcat cu ceva din lipsa de apreciere pe care o manifestase lady Constance cînd îl văzuse prima oară.
— De ce îşi doreşte Trout atît de tare chestia asta?
— Seamănă cu fosta lui soţie.
— Mie mi se pare că seamănă cu un porc.
— Asta e şi părerea lordului Emsworth. N-are nici o importanţă dacă tu nu crezi că e Miss America. Tot ce-ai de făcut e să fii sub fereastră şi cîştigi o mie de dolari. Ne-am înţeles?
Întrucît problema îi fusese prezentată din acest unghi, Howard îi răspunse cu un da hotărît.
— Atunci rămîne stabilit, spuse Vanessa plină de vervă. Iar tu mai bine te-ai duce în camera ta şi te-ai vîrî în pat cît de repede poţi, pentru că eu am de gînd să le spun să-ţi trimită sus o tavă şi o să pară ciudat dacă majordomul n-o să te găsească acolo.
Howard îi cîntări sfatul şi i se păru bun. Imediat după ce ea plecă, se apucă să-l pună în practică. Se duse la uşă, o deschise şi numaidecît o închise la loc.
Individul ăla, Halliday, venea pe coridor. Era însoţit de duce. Howard reuşi să închidă uşa tocmai la timp.
John, pe cînd se îmbrăca în odaia de la etajul al doilea, care îi fusese repartizată, se simţea într-o formă nemaipomenită. înotul îl revigorase şi, spre deosebire de lordul Emsworth, care-şi punea cu lehamite veşmintele de gală într-o cameră situată mai departe pe coridor, lui îi plăcea să se îmbrace pentru cină. Din punct de vedere fizic, nu s-ar fi putut găsi într-o formă mai bună şi nici, avea el convingerea, nu era nimic în neregulă cu starea lui mintală. Ar fi negat plin de înflăcărare dacă cineva i-ar fi zis că era un pic nervos.
Gînditor, da. Meditativ, cu siguranţă. Dar nu nervos. Fără doar şi poate, va exista niţică stinghereală cînd avea să se întîlnească cu Linda, dar era încrezător că limpezimea cu care îşi va susţine cauza avea să-i înfrîngă ceea ce Gally numise rezistenţa la cumpărare. Linda era o fată sensibilă. Era de înţeles că fusese puţin iritată din pricina celor întîmplate în sala de judecată, cînd Clutterbuck şi Frisby se înfruntaseră în bătălia lor

juridică, dar acum, că avusese timp să se gîndească mai bine, cu greu ar fi putut să nu vadă chestiunea într-o lumină justă. îi va explica într-un limbaj simplu în ce situaţie fusese pus, iubirea îmboldindu-l dintr-o parte, datoria dintr-alta, iar ea n-avea cum să nu-i admire
integritatea şi îşi va da seama că oricare fată care se alegea cu un soţ cu asemenea standarde etice înalte este o norocoasă. Probabil totul avea să se termine cu ei amîndoi rîzînd din toată inima de această păţanie amuzantă.
Ar fi fost ridicol să zică cineva despre el că era nervos.
Cu toate acestea, cînd uşa se deschise brusc, fără nici un avertisment, el săltă mai mulţi centimetri în direcţia tavanului, cu impresia distinctă că inima i se izbise de dinţii din faţă, fiind cît pe-aci să-i dizloce din rădăcini. Revenind pe pămînt, îşi dădu seama că are un musafir. Un bărbat mare şi voinic, cu o mustaţă deasă şi ochii bulbucaţi, intrase în cameră şi îl fixa intens cu privirea, părînd interesat mai ales de cămaşa pe care tocmai şi-o trăsese peste cap. Curiozitatea ducelui de Dunstable nu se rezuma numai la corespondenţa lady-ei Constance, el putînd fi intrigat şi de cămăşile elegante ale altora.
— De unde o ai ? întrebă el.
— Poftim ?
— Asta, zise ducele, împungîndu-l cu un deget arătător rotofei, iar John îi răspunse politicos că o luase din centrul comercial Blake and Allsop din Haymarket, la care ducele, clătinînd mustrător din cap, aidoma cuiva care deplînge nesăbuinţele tinereţii, spuse că ar fi trebuit să se ducă la Gooch and Gordon de pe Regent Street. Materialul e mai bun şi mai ieftin. Şi el, spuse, fusese odată client la Blake and Allsop, dar i se păruse prea scump acolo. Îl sfătui pe John să-şi recunoască greşeala şi pe viitor să se ducă la Gooch and Gordon.
— Pomeneşte de mine.
Nu-şi dăduse numele. Vorbise presupunînd că toată lumea îl ştia din instinct, iar cei cîţiva care
nu-l ştiau nu meritau nici o consideraţie din partea lui. Totuşi, gîndind cu iuţeală, John îşi închipui că acesta ar trebui să fie omul căruia, dacă totul mergea bine cu Linda la masa rotundă de conferinţe, peste puţin timp îi va spune unchiul Alaric, şi atunci îl năpădi fiorul fierbinte al afecţiunii pe care ar fi simţit-o pentru orice rudă apropiată a fetei pe care o iubea. Poate că şi-ar fi dorit un unchi mai subţirel sau unul cu o mustaţă mai mică şi o voce mai melodioasă, dar orice unchi de-al ei era binevenit şi îi mulţumi pentru sfat cu o sinceritate respectuoasă, despre care spera că ducele va recunoaşte că-i venea direct din inimă.
— Deci tu eşti psihanalistul.
Fiind pe punctul de a zice din nou „Poftim ?", John îşi aduse aminte de faptul că era asociatul mai tînăr, deci că descrierea i se potrivea. Spuse că da, iar ducele zise că fusese convins că voi toţi ăştia aveţi barbă.
— Tu n-ai barbă.
— Nu, n-am barbă.
— Atunci probabil că la asta se referea Connie cînd bombănea că eşti tînăr. Chiar eşti tînăr. Cîţi ani zici că ai de fapt?
— Împlinesc douăzeci şi şapte în septembrie.

— Unul dintre nepoţii mei tălîmbi are tot atît, iar celălalt e ceva mai tînăr, dar nu te poţi lua după vîrstă. Ar fi la fel de prostănaci şi dacă ar avea peste cincizeci de ani. S-au căsătorit împotriva dorinţei mele, amîndoi. îmi închipui că eşti în regulă dacă lucrezi cu un grangur precum Glossop. E priceput, nu?
— Foarte.
— E cel mai bun, nu?
— O, fără îndoială. Nimeni nu-l egalează.
— Păcat că n-am putut să-l aducem aici. Totuşi va trebui să ne descurcăm cu tine.
John zise că se va strădui din răsputeri să fie la înălţime, iar ducele continuă.
— Threepwood ţi-a explicat totul? Să-l ţii sub observaţie pe Emsworth şi tot aşa?
— Da. înţeleg cum stau lucrurile.
— L-ai cunoscut?
— Încă nu.
— O să poţi să-i arunci o privire la cină. Threepwood ţi-a zis că fără doar şi poate e sărit de pe fix, nu?
— Din cîte mi-a spus, am înţeles că lordul Emsworth e oarecum excentric.
Ducele nici nu voia să audă de o asemenea afirmaţie evazivă. Precauţie profesională, fără îndoială, dar îl irita.
— Pe dracu' excentric. E ţicnit pînă-n măduva oaselor. Uite cum vorbeşte despre purceaua aia a lui. Orice chior poate vedea că e mult prea grasă, iar el insistă că aşa trebuie să fie. Zice că a primit medalii pentru că e grasă, chestie din care îţi poţi face o idee generală despre cît de mult i-a avansat boala. Ce să facă un porc cu medaliile? Teoria lui Threepwood este că a ajuns aşa pentru că cineva i-a luat suzeta cînd avea şase ani, dar eu cred că e mai mult decît atît. Cred că s-a născut ţicnit, deşi poate că l-a scăpat cineva şi a căzut în cap pe vremea cînd era bebeluş, lucru care a contribuit la asta. Dar tu o să poţi să-ţi formezi propria opinie după ce-o să-l ţii puţin sub observaţie. Apropo, cum ţii pe cineva sub observaţie?
Era o întrebare incomodă pentru cineva atît de lipsit de experienţă ca John, dar el îşi dădu toată silinţa.
— Păi, eu... cum să spun?... De fapt, îl ţin sub observaţie.
— Adică îl întrebi chestii?
— Da.
— Nu-l poţi întinde pe o canapea. Ar intra la bănuieli.
— Nu, o să stăm în picioare.
— Merge şi aşa, nu?
— Mereu am constatat că da.
— Atunci am să las totul pe seama ta, avînd toată convingerea că o să fii în stare să descoperi motivul pentru care e aşa cum e. Threepwood spune că el o să-ţi achite onorariul. Aşa e?
— Da, aşa s-a stabilit.
— Întreb fiindcă al dracu' să fiu dacă am de gînd să plătesc o grămadă de bani doar ca să mi se spună că Emsworth e ţicnit.
— Domnul Threepwood o să plătească totul.

— Bine. Asta voiam să fie foarte limpede înainte să începi. Şi m-a trăsnit o idee. Dacă tot te ocupi de asta, ce-ar fi să le faci cu ochiul şi altora de pe aici? Accepţi slujbe din astea angro sau ceri un preţ pe persoană? Nu că m-ar afecta pe mine, nu plătesc eu, dar sînt curios.
— Fac o reducere în funcţie de cantitate. Fără îndoială că pot ajunge la o înţelegere cu domnul Threepwood. Credeţi că unii dintre cei care stau la castel ar avea nevoie de tratament psihiatric?
— Practic, toţi. La ora actuală Castelul Blandings e o crescătorie de ticniţi. S-o luăm pe nepoata aia a mea... Ce s-a întîmplat?
— Un junghi.
— Aşa m-am gîndit şi eu cînd te-am văzut că sari. Şi eu suferam de junghiuri. Doctorul meu de acolo, din Wiltshire, m-a vindecat. Dar îţi povesteam despre nepoata mea. Cu o seară înainte de a veni aici a apărut la hotel, cîntînd şi chicotind, şi n-a vrut să-mi zică de ce. Mai tîrziu mi-a trecut prin cap că ar fi putut să fie îndrăgostită, dar am întrebat-o cînd a sosit aici şi mi-a zis că nu, probabil că mi-a spus adevărul pentru că n-am mai văzut-o cîntînd şichicotind de atunci. Am fost destul de dezamăgit, căci speram să se fi îndrăgostit de un tip foarte rafinat pe care-l ştiu şi care lucrează la Bursă. Foarte bogat. încearcă s-o facă să se mărite cu el încă din noiembrie şi trebuie doar să mai insiste puţin. N-o să-i mai ia mult timp, nu cînd e vorba de cineva din ramura ei de familie. Răposatul ei tată s-a tot îndrăgostit de cîte cineva, pînă cînd s-a însurat cu răposata mea soră, cînd bineînţeles s-a oprit. Da, mi-ar plăcea să o ţii sub observaţie, deşi, după cum spuneam, de cîteva zile n-a mai cîntat şi n-a mai chicotit. Nu poţi să fii sigur că n-o s-o apuce din nou. Şi, cum tot eşti pus pe treabă, aruncă-i o privire şi domnişoarei Polk, cea care stă aici. Una dintre prietenele lui Connie. E ceva în neregulă cu ea. în primele două zile după ce a sosit aici a fost vioaie şi plină de viaţă: tot discuta vrute şi nevrute cu Threepwood, deşi n-aş putea să-ţi spun ce găsea amuzant la el. Dar acum tace cînd sînt cu ea. Un soi de pîclă i se aşterne peste ochi, îşi găseşte vreo scuză şi-şi ia tălpăşiţa. Asta s-a petrecut chiar şi azi-dimineaţă, cînd şedea pe o bancă în parc, iar eu am venit lîngă ea şi am intrat în vorbă. E un semn rău.
— Poate că aţi atins vreun subiect dureros.
— Nu, e imposibil să fi fost asta. îi povesteam despre un discurs pe care l-am ţinut în consiliul local al primăriei. Ţine-o separat sub observaţie şi descoperă care-i baiul, apoi apucă-te să-i observi şi pe ceilalţi. Nu-i nevoie să te chinui cu Connie, ea e mai mult sau mai puţin în regulă, în afară de faptul că s-a măritat cu un yankeu care are capul ca o ceapă spaniolă, însă ai putea contrabalansa asta cu faptul că se scaldă în bani, dar
există aici un individ pe nume Trout căruia trebuie să-i dai multă atenţie. Se însoară în continuu cu blonde. Şi, bineînţeles, mai e şi Threepwood.
— N-aş fi zis că este dezechilibrat în vreo privinţă.
— Poartă monoclu. Nu, nu omite pe nici unul dintre ei. Urmăreşte-i pe toţi îndeaproape. Păi, asta-i tot. Ai priceput ideea. Hai să coborîm la un cocteil. Nu ţi-ai înnodat cum trebuie cravata. Hai, lasă-mă pe mine, zise ducele şi, cu mîini iscusite, îi preschimbă cravata lui John în ceva ce semăna cu un ciorap storcit.

Terminînd cu asta, el îl conduse spre scară, povestindu-i pe drum despre doctorul său din Wiltshire care, deşi demn de încredere în ce priveşte junghiurile, o lua razna cînd venea vorba de aperitivele dinainte de cină.
— Zice că ridică tensiunea arterială şi întăreşte vasele de sînge. I-ar plăcea să nu beau decît zeamă de orz şi limonadă. Bineînţeles că-i ţicnit, spuse ducele şi făcu o pauză în capul scării, apoi continuă să vorbească despre medicul indus în eroare.
În acest moment, Howard Chesney, după ce le acordase, în opinia lui, suficient de mult timp pentru a coborî treptele, deschise iarăşi cu precauţie uşa galeriei de portrete doar cîţiva centimetri şi privi cercetător afară pe culoar. Văzîndu-i pe cei doi că încă se găseau printre cei prezenţi, tocmai era pe cale să ţîşnească înapoi la adăpost, aidoma unui cuc într-un ceas cu cuc, cînd îngerul lui păzitor îi şopti că exista o cale mai bună. Dacă, zise îngerul lui păzitor, s-ar furişa pe tăcute pînă în spatele lui John şi i-ar da un brînci, John ar cădea inevitabil pe trepte, a căror suprafaţă fusese recent testată şi se dovedise a fi alunecoasă, şi şi-ar rupe probabil piciorul. O reuşită la
care năzuia sincer, căci atunci ar fi fost dus la spital şi n-ar mai fi fost necesar ca el, Chesney, să plece de la castel pentru a evita o întîlnire care nu s-ar fi putut dovedi decît foarte jenantă.
Alunecă uşurel pe coridor, asemenea unui leopard care înaintează spre pradă.
Gally se afla în salon cînd Linda coborî din camera ei. O întîmpină cu un monoclu sclipitor.
— Bună. Te-ai întors ?
— M-am întors.
— Te-ai simţit bine ?
— Nu.
— Nu te-ai distrat?
— Nu.
Gally încuviinţă înţelepţeşte din cap.
— M-am temut că aşa o să fie încă de cînd te-am văzut plecînd cu maşina. M-am gîndit că o să ţi se pară nasoală mişcarea. Eu, unul, n-am fost educat la o şcoală de fete, dar îmi pot închipui cam ce se petrece la asemenea reuniuni. O reproducere searbădă a unor meciuri de hochei trecute, recapitularea dedesubturilor măreţului conflict dintre Angela şi Isobel şi cine a avut sau nu dreptate, amintirile despre ospăţurile din dormitor şi toată chestia aia cu N-o-să-uit-niciodată-noaptea-cînd-lui-Flossie-i-s-a-făcut-atît-de-răumîncînd-cremă-de-ghete-maro-unsă-pe-pîine-cînds-a-terminat-carnea-la-borcan. O păpuşică cu discernămînt evită cu înţelepciune asemenea chiolhanuri. Păi, înveseleşte-te, acum s-a terminat şi n-o să mai fii la fel de nătăfleaţă să te mai
duci şi altă dată, aşa că hai să-ţi vedem zîmbetul radios despre care am auzit lucruri atît de bune. Am o surpriză pentru tine.
Aspectul de marmură al chipului Lindei a fost tulburat de un spasm temporar de dîrdîială, dar apoi continuă să fie rece şi nepăsătoare. Lui Gally, studiind-o îndeaproape cu privirea, îi amintea de o fată pe care o cunoscuse în trecut, care interpretase rolul Crăiesei Zăpezii într-o trupă de balet la Alhambra.

— Ştiu, spuse ea. M-am dus pînă la lac.
— O, deci l-ai văzut?
— De la distanţă.
— Arată chiar mai bine de-aproape. Ai ţipat Iu-huu la el?
Ea nu catadicsi să răspundă la această întrebare, asta dacă nu se considera a fi un răspuns faptul că strîmbă din buza de sus.
— Chiar nu era nevoie să vă daţi toată osteneala, domnule Threepwood.
— Spune-mi Gally. Care osteneală?
— Probabil că te-ai străduit din răsputeri să-l aduci aici.
— M-am străduit din iubire pentru el.
— De pomană, pentru că n-am de gînd să vorbesc cu el.
— Nu?
— Nu.
— Nici măcar cîte un Bună dimineaţa din cînd în cînd?
— Numai dacă el mi se adresează primul.
— O să-l jigneşti.
— Bine.
Nimeni n-ar fi zis despre ea că are o atitudine încurajatoare, dar Gally era întotdeauna greu de descurajat. Multe dintre întrevederile cu agenţii de pariuri de pe vremuri începuseră pe un ton la fel de puţin promiţător, iar elocvenţa şi persuasiunea îl scoseseră din încurcătură pînă la urmă. Nu vedea nici un motiv să presupună că un om care îşi impusese voinţa asupra unor huligani precum Jerry Judson cel Cinstit şi Tim Simms, Omul de încredere, s-ar lăsa descumpănit de o fată normală, fie ea inflamată ca un gît ars de soare, aşa cum fără doar şi poate că era. Continuă, impasibil.
— Cred că faci o mare greşeală, copila mea dragă. Cu siguranţă, te porţi ca o prostuţă cînd dai de-a azvîrlita cu fericirea vieţii tale doar pentru că Johnny te-a scos niţeluş din pepeni. în inima ta ştii că e Făt-Frumos şi Cel Mai Sigur Pariu Din Prezent. Joci golf?
— Da. De ce?
— Handicapul lui John e şase.
— Ştiu.
— Al tău care e?
— Optsprezece.
— Bine, atunci gîndeşte-te la cît de mult ţi-ai îmbunătăţi performanţa. Avîndu-l mereu lîngă tine, ai putea să ajungi la cifre. Orice fată are nevoie de un soţ a cărui îndatorire iubitoare este să o facă să-şi ţină capul aplecat şi să stea cu ochii pe minge. Şi pe deasupra, simplul fapt că numai după cîteva întîlniri aţi căpătat convingerea că sînteţi suflete-pereche scoate în evidenţă că uniunea dintre tine şi John Băţosul Halliday este un lucru bun şi trebuie încurajată.
în ciuda hotărîrii ei de a menţine un nivel de demnitate decent al discuţiei şi de a nu face nimic care să-i tulbure îngîmfarea glacială, Linda scoase un chiţăit de surpriză.
— John şi mai cum Halliday?
— Tatăl lui a insistat la botez să i se pună numele de Băţosul. Era porecla lui din Clubul Pelicanilor şi voia s-o lase moştenire. Soţia lui a

protestat, iar pastorul nu a fost prea încîntat, dar a cîştigat bătălia la cristelniţă. Era un tip foarte hotărît. Johnny e la fel.
— Poate să fie cît de hotărît are chef. Nu mai vreau să am de-a face cu el.
— Aşa gîndeşti acum.
— Şi aşa o să gîndesc şi în continuare. Gally oftă. îşi scoase monoclul şi începu să-l
lustruiască. O muncă obositoare, chestia asta. Puţin cam dificil de ştiut cum să procedeze. Putea să înţeleagă cum se simţeau probabil îmblînzitorii ăia de şerpi din Vechiul Testament cînd încercau să intre în graţiile viperei surde şi nu ajungeau nicăieri. Vorbi cu un ton de reproş.
— Ştii unde-ai dat-o cu bîta în baltă? —Unde am dat-o cu bîta în baltă?
— Ai lăsat ca soarele să apună peste furia ta, lucrul cel mai prost pe care ai fi putut să-l faci. Toţi mahării sînt de acord cu asta.
Linda rămase tăcută pentru o vreme. Părea că se gîndeşte.
— Presupun că aşa e. Deşi nu-i tocmai furie.
— Mie mi se pare furie.
— La început a fost, dar acum e mai mult o viziune limpede, dacă mă-nţelegi.
— Nu înţeleg.
— E greu de explicat.
— Fă o încercare.
— Păi, după ce m-am gîndit mult timp la asta, mi-am dat brusc seama... Ai fost vreodată dezbrăcat de cineva, apoi uns cu smoală şi tăvălit prin pene ?
— Nu, din cîte-mi amintesc.
— Ei bine, aşa m-am simţit cînd mă aflam în boxa martorilor, iar el spunea „Vă sugerez" şi „Nu-i aşa că", iar eu mi-am dat brusc seama că, dacă am fi căsătoriţi, de fiecare dată cînd
m-aş uita la el m-aş gîndi la asta şi că o căsnicie fericită ar fi imposibilă.
— Ce tîmpenie.
— Nu-i o tîmpenie. E bun-simţ. Chestia e că nici o fată n-ar trebui să se mărite cu un avocat.
— Atunci avocaţii ar dispărea ca specie.
— O chestie bună. Cu cît dispar mai dihai, cu atît mai bine.
— Nu sînt de acord cu tine. Avocaţii sînt în regulă.
— Nu-i adevărat. Sînt sadici şi nu sînt niciodată mai fericiţi decît atunci cînd torturează vreun martor ghinionist.
— Îşi fac datoria.
— Aiurea. Le dă puteri noi. Le place la nebunie.
— Crezi că lui Johnny i-a plăcut la nebunie?
— Da, aşa cred.
— Ei bine, nu i-a plăcut. S-a zvîrcolit de suferinţă. Sufletul lui s-a încovoiat de durere. Dar era de datoria lui să facă pe dracu-n patru şi să cîştige procesul pentru clientul său. îi lua bani lui Clutterbuck şi trebuia să-i ofere serviciile sale. Nu putea să se abţină şi să nu atace doar pentru că martorul părţii adverse era din întîmplare fata pe care o iubea. îl admir puternic pe John. E un exemplu pentru noi toţi. îl pun alături de Lucius Junius Brutus.
— De cine?

— Ai auzit vreodată de Lucius Junius Brutus ?
— Nu.
— Pare-se că nu te-au învăţat prea multe la şcoala aia a ta. Ar fi trebuit să te duci la Eton. Presupun că te-ai străduit atît de vîrtos să intri în echipa de hochei, încît ţi-ai neglijat studiile.
— N-am jucat hochei.
— Păi, lacrosse, ping-pong sau ce-o fi fost. Lucius Junius Brutus era judecător la curtea
penală din Roma antică, iar într-o bună zi cine apare în faţa lui, acuzat de o nelegiuire deosebit de interesantă, nimeni altul decît propriu-i fiu, lumina ochilor săi, iar, pe măsură ce procesul se derula, a devenit evident că era un caz clar şi că acuzarea avea treaba ca şi făcută. Nici măcar Perry Mason nu l-ar fi putut salva pe inculpat. Dar oare Lucius Junius Brutus l-a achitat cu cîteva cuvinte părinteşti de dojana, zicîndu-i să n-o mai facă şi altă dată? Oare i-a dat o amendă nominală sau vreo sentinţă cu suspendare? Nu, el ştia care era datoria lui. L-a pedepsit cum scrie la carte şi toată lumea nu pridideа să spună ce tip minunat era. Eu cred la fel despre Johnny.
— Eu nu.
— O s-o crezi. Mai lasă timpul să treacă. Nu te pripi. O să vină şi ziua cînd o să fii mîndră că te măriţi cu el.
— Nu m-aş mărita cu el nici dacă ar fi ultimul bărbat de pe pămînt.
— Ei bine, nu e, aşa că nici nu se pune problema.
— Nu cred că o să mă mărit vreodată.
— Bineînţeles că o să te măriţi. O să te căsătoreşti cu Johnny.
— Ba nu.
— Punem pariu?
În acest moment, cînd discuţia părea să fi ajuns într-un punct mort, iar negocierile de la masa tratativelor, într-un impas, John şi ducele veneau în jos pe scară sau mai bine zis ducele şi John, căci coborau în această ordine. Nu veneau pe îndelete, aşa cum s-ar fi cuvenit într-o societate selectă, ci aproape la fel de rapid ca şi cînd ar fi alunecat pe balustradă. Acum nu se aflau acolo, în clipa următoare erau.
Să ne amintim că, ultima oară cînd i-am văzut, aceşti doi acrobaţi amatori se găseau în capul scărilor şi că Howard Chesney înainta înspre ei, asemenea unui leopard în căutarea prăzii, întrucît se hotărîse să urmeze ceea ce lui i se părea a fi sfatul excelent al îngerului său păzitor. Ajunse la capătul călătoriei exact în clipa cînd John făcea primul pas pe treapta de sus, după ce îi permisese politicos celui mai în vîrstă să i-o ia înainte. Apoi, în conformitate cu instrucţiunile îngerului său păzitor, îşi plasă o mînă între omoplaţii lui John şi împinse.
împinse cu toată forţa de care era în stare, iar în această privinţă rezultatele n-ar fi putut fi mai satisfăcătoare. Treptele erau exact la fel de alunecoase ca atunci cînd plutise şi el deasupra lor, iar John, pierzîndu-şi echilibrul, zbură prin aer aidoma tînărului temerar de pe trapezul zburător, pe care îl elogiase poetul. Nu parcursese o distanţă prea lungă pînă cînd îl ajunse din urmă pe duce şi amîndoi zburară prin aer cu, citîndu-l din nou pe bard, cea mai mare naturaleţe. Ajungînd în salon, se despărţiră. Ducele ajunse pînă la armura din umbră unde se ţinuse

recenta şedinţă de consiliu, în vreme ce John nu reuşi să acceadă decît pînă la masa unde se ţineau de obicei ziarele şi revistele. Mai puţin norocos decît Howard Chesney, el o izbi cu capul. Urmă o bubuitură dezagreabilă şi, după cum e expresia, nu mai ştiu nimic de el.
Unul dintre lucrurile pe care nu le ştia era că, pe cînd el şi masa se ciocneau, Linda a sărit în picioare, a scos un răcnet strangulat aidoma prietenului lui Gally care înghiţise aspirina şi s-a apucat de gît în stilul eroinei dintr-o piesă de teatru poliţistă atunci cînd se aude un ţipăt în noapte. Apoi traversă în viteză salonul pînă unde
zăcea rănitul, evident zguduită pînă-n străfunduri.
O asemenea exteriorizare a sentimentelor ei le-ar fi făcut pe guvernantele lady-ei Constance să clatine din cap, dar Gally, urmînd-o într-un ritm mai domol, potrivit vîrstei sale înaintate, o privi cu un monoclu aprobator. Lui i se părea că lucrurile n-ar fi putut ieşi mai satisfăcător. Îi recomandase finului său să aibă un accident, iar el avusese un accident. Iar să ameţească în felul ăsta era, după părerea lui, chiar mai bine decît să fi fost pocnit în cap cu un borcan de tutun din piatră, fiind mai mult decît suficient pentru a reuni două suflete despărţite. Cît ai zice peşte, estimă el, păpuşica o să se năpustească asupra siluetei culcate la pămînt şi o s-o acopere cu sărutări.
Avu dreptate. Ea procedă întocmai. Iar John, recăpătîndu-şi cunoştinţa, cu iluzia că vreun măscărici pus pe şotii îi înlocuise capul cu un imens dovleac palpitînd, privi în sus buimac. Avea senzaţia ciudată că cineva îl sărutase. I se părea aproape imposibil să fi fost Linda, dar fără doar şi poate că stătea aplecată asupra lui, aşa încît merita să cerceteze problema.
— M-ai sărutat? bolborosi el.
— Într-adevăr, chiar ea a fost, zise cu căldură Gally. Nu există nici o îndoială, băiete. S-a năpustit să te sărute ca o tonă de cărămizi. Şi cred că vorbesc în numele ei cînd spun că, orice mică neînţelegere ar fi existat între voi, s-a dus pe apa sîmbetei şi că zeul cel zîmbăreţ al iubirii şi-a încolăcit încă o dată cătuşele de mătase în jurul ei, exact ca în vremurile minunate cînd Clutterbuck şi Frisby nu reprezentau nimic mai mult decît două nume din cartea de telefon. Aşa-i, fătucă?
— Aşa-i.
— Biata fărîmă de epavă umană a ajuns din nou oficial pe post de frişcă în cafeaua ta sau de sare în tocană?
— Da.
— Atunci cinstit ar fi să-ţi sugerez să-l duci în baia de jos şi să-l vîri cu capul în apă rece. Sigur te-ai ales cu un cucui, Johnny. N-am văzut unul atît de mare de cînd participam la întrunirile de sîmbătă seara la bătrînii Pelicani. Tatăl tău se pricepea de minune să se aleagă cu cucuie în căpăţînă, în general din cauza faptului că era pocnit cu sticle. Mereu avea dispute pe teme politice cu membrii mai iuţi la mînie. Ce mama dracu' e zgomotul ăsta? zise Gally schimbînd subiectul.

Zgomotul la care se referise venea dinspre duce. Zăcea sub armură şi dădea toate semnele că, indiferent de ce efecte negative ar fi suferit în urma căderii sale, plămînii îi rămăseseră nevătămaţi. Gally se duse pînă

la locul unde se afla şi îl examină atent, cu o privire compătimitoare. Nu se dădea în vînt după duce, dar era bun la suflet şi îşi putea da seama că era în suferinţă.
— Te simţi bine, Dunstable? întrebă el, gîndindu-se în timp ce vorbea că era o întrebare cretină, iar rănitul îi spuse să nu fie dobitoc.
— Bineînţeles că nu mă simt bine. Mi-am scrîntit glezna.
— Lasă-mă să-i arunc o privire. Te doare aici?
— Au!
— Da, e o entorsă în toată regula. Pot să simt umflătura. Te ajut să mergi la tine în cameră. Of, Beach, zise Gally, pe cînd observatorul interesat apăru lîngă el. înălţimea sa şi-a scrîntit glezna.
— Într-adevăr, domnule Galahad?
— Ne dai o mînă de ajutor? Şi apoi ai putea să-i telefonezi doctorului să vină şi să-l consulte.
După un drum dificil, ducele a fost aşezat pe canapeaua din apartamentul dinspre grădină,
iar Beach se retrase să telefoneze. Un strident „Hei" al invalidului îl opri pe Gally, care era pe cale să-l urmeze. Se răsuci, aşteptîndu-se să audă şi alte observaţii pe tema gleznelor scrîntite, subiect faţă de care deja celălalt nu-şi manifestase vreo rezervă, dar ducele aborda acum o altă chestiune.
— Threepwood!
— Eu.
— Au!
— Te doare rău ?
— Bineînţeles că mă doare rău. Dar nu-i vorba de asta. E vorba de nepoata aia a mea. Ce mama dracu' a apucat-o?
— Cum adică?
— Ştii tu. Stăteai exact lîngă ea cînd a făcut-o. Ai văzut toată chestia. La naiba, omule, chiar dacă porţi monoclu, nu eşti orb. L-a sărutat pe psihanalistul ăla.
Gally emise o exclamaţie. De parcă memoria îi fusese zgîlţîită.
— Ai perfectă dreptate. Aşa a fost. Da, acum îmi amintesc. El stătea întins pe podea, iar ea s-a aplecat asupra lui...
— Ce să-ţi spun, s-a aplecat asupra lui! S-a repezit la el ca o focă dintr-un spectacol de circ care se năpusteşte asupra unei bucăţi de peşte şi l-a sărutat.
— Da, am remarcat.
— De vreo cincizeci de ori.
— Da, cam ăsta-i numărul. Şi normal că tu te întrebi de ce. îţi pot explica în cîteva cuvinte. E îndrăgostită de el.
— Nu fi dobitoc. Nu-l ştia. Adică nu pînă în seara asta. Abia a sosit aici. Nu se cunosc.
Gally îşi dădu seama că venise vremea să-şi dea drumul la limbă. Ar fi preferat să amîne
dezvăluirea secretului pînă după cină, dar aceasta nu părea să intre în sfera strategiilor practice posibile. Era evident că invalidul n-o să poată sta liniştit pe canapea pînă cînd nu i se prezenta o soluţie a misterului

care-l frămînta. Atacă naraţiunea cu gingăşia suavă care obişnuia să cucerească toate inimile la Clubul Pelicanilor.
— Văd că a venit vremea să-ţi divulg un mic secret, Dunstable, deşi n-aveam intenţia să ţi-l menţionez pînă nu apărea o ocazie mai favorabilă. Presupunînd că Johnny Halliday şi nepoata ta nu se cunosc, eşti foarte departe de adevăr. El o ştie de ceva vreme, timp în care nici măcar o secundă nu a încetat să-şi susţină cauza. Ştii genul ăsta de chestii. Flori, prînzuri, priviri arzătoare, vorbe şoptite şi îmi închipui, deşi e numai o supoziţie, sticle cu parfum. Uneori probabil şi-a zis că face progrese, alteori poate s-a gîndit că n-ajunge nicăieri şi apoi s-a simţit deznădăjduit. Putea fi văzut deseori în Hyde Park sau în Kensington Gardens jumulind margarete şi murmurînd „Mă iubeşte, nu mă iubeşte". Şi aşa au mers lucrurile pînă acum cîteva seri, cînd, încordîndu-şi muşchii şi luîndu-şi inima-n dinţi, aşa cum spune individul ăla, a cerut-o în căsătorie într-un taxi şi s-au logodit. Asta a fost în seara cînd te-a tulburat atîta faptul că ea cînta şi chicotea, lăsîndu-ţi impresia că mergea ceva anapoda în cele două emisfere ale creierului ei şi în panglica lată a fibrelor cingulare transversale cunoscute sub numele de corpul calos şi că, după cum ai zis tu foarte răspicat, se ţicnise. Nu era nici o ţicneală, Dunstable, ci doar exuberanţa unei fete care descoperise dragostea şi fericirea, care abia aşteaptă nunta cu impresiile ei corale la maximum şi cu bărbatul pe care îl adoră stînd alături de ea, îmbrăcat într-un sacou de zi şi
pantaloni cu model în relief, iar episcopul şi preotul asistent făcîndu-şi meseria la fel de agitaţi ca nişte tapiţeri cu un singur braţ suferind de urticarie. Iar apoi recepţia, rochia de voiaj şi luna de miere însorită şi toată zeama aia de mere.
În acest monolog existaseră niscaiva momente cînd ducele ar fi fost încîntat să-l întrerupă, dar furia stîrnită de subiectul pe care îl trata îl împiedică să vorbească, aşa încît abia mai putea să bolborosească. încă mai bolborosea cînd Gally continuă.
— Dar, şi nu cred că e nevoie să i-o spun unui veteran ca tine, calea pe care o urmează dragostea adevărată rareori e lină. Au apărut nişte circumstanţe care au dus la o ruptură între cei doi. Din nefericire, Johnny şi-a pătat caietul de caligrafie şi a rămas mult în urmă la cota de pariuri. Singura lui speranţă de a aduce din nou lucrurile pe linia de plutire era să vină la Castelul Blandings şi să se roage zdravăn de ea. Dar cum să-l aduc aici? Ah, la asta trebuia să mă gîndesc. Dacă i-aş fi spus lui Connie că îmi e amic, de fapt chiar finul meu, ar fi fost fatal, căci atitudinea lui Connie faţă de cercul meu de prieteni intimi a fost dintotdeauna severă. Fără a se deranja să facă un studiu la nivel individual, ea îi marchează pe toţi ca fiind paria. îmi imaginez cum dîrdîi gîndindu-te la cît de absurdă e în sfîrşit ceva te face să tremuri —, dar asta e, aşa-i Connie. Şi apoi mi-a venit ideea să-l aduc aici pentru a-l psihanaliza pe Clarence. împuşcam doi iepuri dintr-un foc, dacă mă pot exprima aşa. Putea să-şi dedice dimineţile rugîndu-se de păpuşică şi să se ocupe de Clarence după-amiaza şi seara. Un aranjament perfect, mi s-a părut mie. Aşa că mulţumită ţie, pentru că tu l-ai invitat, el a venit şi, printr-o mare minune, a căzut pe

scară şi s-a lovit la cap, cu consecinţa fericită că nepoata ta, uitînd de orice neînţelegere, s-a repezit la el, aşa cum ai spus tu genial, ca o focă dintr-un spectacol de circ care se năpusteşte asupra unei bucăţi de peşte, a început să-l sărute şi probabil încă îl mai sărută. Pe scurt, a avut loc o reconciliere deplină, dragostea lucrează iarăşi la vechea ei tarabă, iar tu poţi începe să economiseşti pentru cadoul de nuntă şi să te pregăteşti pentru discursul de la micul dejun din dimineaţa nunţii.
Chiar şi Gally, oricît de experimentat povestitor ar fi fost, trebuia să-şi ia din cînd în cînd cîte o pauză ca să respire. Acum făcu întocmai, iar ducele izbuti să transforme monologul într-un duet. Pentru prima oară se simţi în stare să vorbească.
— În viaţa mea n-am auzit asemenea porcării tîmpite, spuse el.
Gally rămase surprins şi îndurerat. Se aşteptase la un comentariu mai favorabil decît ăsta pe marginea elocvenţei sale. Monoclul său scăpără de reproşuri.
— Mă uimeşti, Dunstable. Nu încuviinţezi iubirea tinerilor pe timp de primăvară ? Nu că ar fi primăvară, dar principiul e acelaşi. Aş fi zis că o să scoţi trei urale avîntate şi că doar glezna ta ameţită o să te împiedice să execuţi dansul celor şapte văluri. Mie mi se pare că stai pe roze, căci, deşi pierzi o nepoată, cîştigi un nepot.
— Aii!
— Nu mai spune Aii. Nu-ţi convine să cîştigi un nepot?
— Nu, deloc. Am deja doi şi nu pot să-i suport. Amîndoi s-au fofilat şi s-au însurat cu nişte gunoaie fără să-mi sufle un cuvinţel. Cu Linda n-o să se întîmple aşa. Pentru ea vreau ceva mai
bun decît asociatul mai tînăr al unui doctor zărghit. Poţi să-i spui nepotului tău blestemat că n-are nici o şansă să se căsătorească cu ea. N-are rost să mai discutăm, nici nu mă gîndesc, tună ducele, iar conversaţia se întrerupse din cauza sosirii medicului, care îşi avea domiciliul în satul Blandings Parva, aproape de umbra zidurilor castelului, aşa încît izbutise să-şi ofere cu promptitudine serviciile.
Gally, eliberat de sarcina de a fi prezent la căpătîiul bolnavului, se înapoie în salon, unde îi găsi pe John şi pe Linda, primul fiind cam jilav, iar ultima avînd aerul satisfăcut al unui înger păzitor, conştient de faptul că îşi făcuse bine treaba. Se grăbi să-i pună la curent cu ultimele evenimente.
— Ei bine, Johnny, tocmai am discutat cu viitorul tău unchi prin alianţă. Numai că el zice că nu e.
— Ce nu e?
— Viitorul tău unchi prin alianţă. I-am explicat cum stau lucrurile, căci nu prea izbutea să priceapă care era motivul sărutărilor ălora şi a contestat energic faptul că tu şi micuţul tău ghem de lînă vă veţi îndrepta către altar. Zice că n-o să fie de acord. Ce s-a întîmplat?
I se adresase Lindei, care îl făcuse să zvîcnească cu un ţipăt strident neaşteptat, cam cu acelaşi timbru ca acela pe care îl scosese ea cînd remarcase cum capul iubitului ei vine în contact cu masa pe care se ţineau ziarele şi revistele. Lumina îi pierise din ochi şi ochii aceştia se zgîiau acum la el într-un chip care i se părea extrem de bizar.
— Unchiul Alaric a zis asta? întrebă ea cu o voce cavernoasă.

— Da, de impertinent ce e. Ce neruşinare! Unde vrea să ajungă, încercînd să-ţi Impună cu cine să te măriţi şi cu cine nu? N-are nici un cuvînt de spus în toată chestiunea asta. Nu-i tatăl tău, e doar unchi, ba chiar un unchi prost, genul de unchi căruia o tînără mireasă îi pune pumnu-n gură şi-l ţine cît mai mult posibil în fundal. Cum te-ar putea împiedica să te măriţi cu cine vrei?
— Tocmai, că poate! Poate! Of, Johnny, scumpule, n-am putut să-ţi spun în seara aia în taxi pentru că n-am avut timp, dar sînt sub tutelă.
Probabil că ar fi continuat să-şi dezvolte pe larg declaraţia, care îl lăsase pe Gally, unul, total consternat, dar în acest moment Beach începu să bată gongul pentru cină. Iar cînd Beach bate gonguri, nici o voce umană nu poate intra în competiţie cu el.
Pe tot parcursul mesei, Gally continuă să mediteze la aceste cuvinte bizare, sperînd să le atribuie vreun înţeles, dar nici o licărire de revelaţie nu îi recompensă eforturile. I se părea într-un mod nebulos că ar avea de-a face cu justiţia, iar dacă era aşa, fără îndoială că atunci pentru John aveau sens, dar cu Connie de faţă nu putea să apeleze la John pentru a se lămuri. Nici nu putea să se ducă la sursă şi s-o întrebe pe Linda. O chestiona pe Vanessa, care stătea lîngă el la masă, dacă ştia ce înseamnă sub tutelă, dar cum ea îi zise că i se pare că ar avea ceva de-a face cu tenisul, nu reuşi să facă nici un progres.
Cina de la castel, sub guvernarea lady-ei Constance, era o chestiune formală, fără ieşirea în masă a celor două sexe după terminarea ei. Bărbaţii rămîneau în compania portoului, exact la fel cum gentlemenii de pe vremea tatălui ei obişnuiau să facă. În consecinţă, abia după ce doamnele se retraseră, iar lordul Emsworth urcă la el în cameră pentru a-şi scoate gulerul şi a-şi pune papucii, Gally izbuti să-i pună întrebarea care îi umplea gîndurile. Cu o lipsă de politeţe scuzabilă în asemenea împrejurări, el îl întrerupse pe Wilbur Trout, care începuse să spună o povestire despre un comis-voiajor şi zise:
— Ştie vreunul dintre voi ce înseamnă tutelă ?
Wilbur, abandonîndu-şi anecdota ,£U amabilitatea lui obişnuită, spuse că are senzaţia că e individul care aduce şi cară lucruri cînd procurorul îl întreabă pe judecător dacă arma crimei sau batista mînjită cu sînge sau aşa ceva ar putea fi considerate dovezi şi etichetate Proba A. Gally îi mulţumi.
— Nu, e un soi de fată, spuse el. Vorbeam nu demult cu o fată, iar ea mi-a zis că e sub tutelă, iar eu mă întrebam ce înseamnă asta.
În cea mai mare parte a cinei, John rămăsese tăcut, iar Gally o pusese pe seama faptului că îl durea capul. Capetele tinerei generaţii, îşi zise el în sinea lui, nu erau precum capetele pe care le văzuse pe vremuri la Pelicani, unde membrii nu aveau obiceiul să ţină cine ştie ce cont de ele nici măcar cînd erau pocniţi cu vreo ciozvîrtă de vită. Acum glăsui, pentru prima dată după ce se servise peştele.
— Ştiu eu ce înseamnă sub tutelă.
— Ah! M-am gîndit eu că e ceva juridic.
— E acelaşi lucru ca şi în curtea de justiţie a Lordului Cancelar, spuse John, iar Gally scoase un scurt „Of, Doamne".

Fie din lecturile sale, fie că auzise pe cineva zicînd ceva pe această temă, avea cîteva cunoştinţe rudimentare despre statutul tutelelor din curtea de justiţie a Lordului Cancelar. începea să pătrundă gravitatea situaţiei.
John continuă să explice cu o voce monotonă, asemenea cuiva care ar fi vorbit dintr-un mormânt. Avea aceeaşi expresie pierdută care stîrnise comentarii în grădina de la Emsworth Arms şi neliniştise personalul gării Paddington.
— O fată care e sub tutelă se supune legii de custodie a copiilor. Nu se poate mărita şi nici
accepta cereri în căsătorie fără consimţămîntul tribunalului. Cînd i se refuză consimţămîntul tribunalului, se emite un ordin de interdicţie împotriva celeilalte părţi implicate.
După ce îşi traduse în minte cuvintele în limba engleză, Gally îşi scoase monoclul şi începu să-l lustruiască, un lucru pe care îl făcea, după cum s-a mai arătat pînă acum, mai ales în clipe de emoţie profundă. Cînd vorbi, parcă o altă voce dintr-un alt mormînt intervenea în conversaţie.
— Vrei să spui că opresc mariajul ?
— Exact.
— Dar pot şi să nu-l oprească.
— Ba da, dacă vreo rudă apropiată a fetei de sub tutelă cum ar fi unchiul ei ar ridica obiecţii.
Gally îşi lustruia cu înfrigurare monoclul. Părea că se roagă să reziste.
— Zici că, dacă o fată aflată sub tutelă vrea să se mărite cu unul dintre cei mai minunaţi tipi, iar unchiul ei, un păduche notoriu, nu-i de acord, tribunalul o să-i spună că n-are voie?
— Da, dacă el ţine locul părinţilor ei.
— Monstruos!
— Aşa e legea.
— Cine a făcut legea asta?
— Nu-ţi pot spune pe nepregătite.
— Ei bine, e o încălcare afurisită a drepturilor.
Wilbur Trout, care ascultase cu un viu interes, puse întrebarea care i-ar fi trecut prin cap oricărui profan.
— Ce se întîmplă dacă cealaltă parte implicată spune tribunalului să se ducă şi să se spînzure şi se căsătoreşte oricum cu fata?
— Ajunge la închisoare.
— Glumeşti.
— Nu, aşa e legea. E o infracţiune foarte gravă.
— Deci după cum reiese din asta, nu te poţi căsători în orice condiţii cu o fată aflată sub tutelă?
— Nu şi dacă rudele apropiate au obiecţii.
— Ei bine, mi-aş dori ca vreo cîteva dintre nevestele mele să fi fost sub tutelă, iar rudele lor apropiate să fi avut obiecţii, zise Wilbur. Aş fi economisit nişte bani.
Curînd după ce a rostit aceste cuvinte pline de regrete, Wilbur, fiindcă băuse deja pe săturate aidoma unui armăsar veştejit, plecă de la masă, spunînd că se gîndeşte să se ducă şi să se mai antreneze puţin în sala de biliard, iar Gally putu să vorbească în voie.
— Ei bine, te-ai potcovit cu o belea cît carul de mare, Johnny.

— Da.
— Nu cumva ai înţeles greşit faptele ?
— Nu.
— Atunci lucrurile nu stau prea bine.
— Au stat şi mai bine.
— De ce crezi că Dunstable a pus-o sub tutelă? Replica lui John a fost puţin cam răstită. Nu
se simţea la fel de amabil ca de obicei.
— Avînd în vedere că am aflat doar acum o jumătate de oră că e sub tutelă şi că de-atunci n-am avut ocazia s-o întreb, n-aş putea să-ţi zic.
— Probabil că i-a intrat în cap ideea asta din cauza experienţei pe care a avut-o cu fraţii ei. Mi-a povestit despre ei. Amîndoi s-au însurat cu fete despre care avea o părere defavorabilă şi, fără îndoială, şi-a spus în sinea lui că n-avea de gînd să i se întîmple una ca asta şi Lindei.
— Probabil.
— Exact genul de şmecherie mîrşavărcare să-i dea prin cap.
— Da.
— E adevărat că te-ar trimite la zdup dacă te-ai căsători cu ea?
— Da.
— N-ai putea să discuţi raţional cu ei şi să le vîri în capetele lor seci că tu eşti un caz special ?
— Nu.
Gally scoase un oftat. Era un războinic temerar şi niciodată nu ceda cu uşurinţă cînd devenea ţinta loviturilor şi săgeţilor sorţii crîncene, dar, revizuind situaţia în care se găseau, se simţi nevoit să recunoască faptul că nu se putea spune că viitorul era promiţător. Orice contabil bine informat de la cursele de cai, ca Jerry Judson cel Cinstit, credea el, ar şovăi multă vreme înainte de a acorda mai mult de unu la o sută cota pentru triumful tinerei iubiri. Iar pînă acum totul păruse că merge strună.
— E foarte trist, zise el, scoţînd un alt oftat, că, după ce-am trecut cu succes prin pîrîiaşele lui Becher şi prin toate meandrele canalului din Marea întrecere a Iubirii, să pară că am pierdut la stîlpul de finiş. Deşi n-ar trebui să spun asta. Nu trebuie să fim pesimişti. Totdeauna trebuie să ţinem bărbia sus, e motoul meu. Sigur există mai multe moduri de a face faţă situaţiei.
— Enumeră trei dintre ele.
— Trebuie să reflectez, bineînţeles.
— Multă vreme.
— Chestia măreaţă e că te-ai stabilit la castel, bot în bot, cum s-ar zice, cu Dunstable. Şi deci te afli într-o poziţie excelentă să-i intri în graţii şi să-l faci să te vadă ca pe un fiu. Trebuie să ajungă să te placă. E musai să ai grijă ca firea ta să îmbobocească în faţa ochilor săi, aidoma
unei flori frumoase. Să-l faci să-şi spună în sinea lui „Ei drăcia dracului, am dat-o-n bară cu tipul ăsta. Acum, că am ajuns să-l cunosc mai bine, îmi pot da seama că e bun ca sarea-n afurisitele de bucate şi o să fie o plăcere şi o onoare pentru mine să dansez la nunta lui". Te-ai dus să-l vezi şi să-l întrebi plin de compătimire ce mai face?
— De ce?

— Glezna. Şi-a scrîntit-o şi zace culcat pe burtă în patul de suferinţă. Acum e momentul. Du-te şi înveseleşte-l.
— Neapărat ?
— S-ar putea să întoarcă sorţii în favoarea ta. Du-te acum.
— Sau poate mîine. Sau poimîine?
— Nu, acum. De ce eziţi?
— Are un temperament îngrozitor.
— Aiurea. E blînd ca un mieluşel.
— Hm.
— Nu mai spune Hm. Nimeni n-a ajuns niciodată nicăieri stînd pe turul pantalonilor şi spunînd Hm. Vrei să te însori cu păpuşica, nu-i aşa? Păi, evident primul pas e să te dai bine pe lîngă Dunstable. Aşa că tuleşte-o. Roieşte în jurul lui ca un ipsos spongios. Dansează pentru el. Întreabă-l ghicitori. Povesteşte-i basme. Cîntă-i cîntece de leagăn. Distrează-l cu scamatorii simple cu cărţi de joc.
— Ei bine, dacă tu zici asta, spuse John cu îndoială în voce.
Îl ştia de puţină vreme pe ducele de Dunstable, dar nu prea avea chef să-l cunoască mai bine.
Lordul Emsworth se duse la culcare în seara aceea oareşcum cam agitat. Pentru un bărbat sensibil, spectacolul unei cascade de indivizi care cad pe scară este întotdeauna tulburător, iar el reacţiona la evenimentele care precedaseră masa de seară printr-o creştere a tensiunii arteriale, similară cu aceea împotriva căreia îl avertizase medicul său din Wiltshire pe duce. Centrii lui nervoşi încă mai palpitau cînd ajunse la el în cameră şi nu-i surprinzător faptul că se scurse o perioadă lungă de timp pînă izbuti să adoarmă.
Şi chiar cînd, pînă la urmă, îl cuprinse somnul, acesta nu avu viaţă lungă, căci pe la vreo trei dimineaţa, odihna i-a fost întreruptă de un lucru supărător destul de obişnuit în regiunile rurale. Un liliac, zburînd de colo-colo în bezna de afară, luă greşit o curbă pe cînd îşi făcea plimbarea nocturnă şi intră pe fereastra care rămăsese deschisă din motive de sănătate. Apoi se apucă să dea ture prin cameră în stilul năuc şi tălîmb des întîlnit printre lilieci, despre care se ştie că se numără printre creaturile Domnului cele mai puţin înzestrate cu inteligenţă. Dacă-mi arăţi un liliac, spune vechea zicală, eu o să-ţi arăt ceva ce-ar trebui să fie la balamuc.
Lordul Emsworth n-a observat imediat faptul că avea un coleg de cameră, căci dacă adormea, se trezea greu. Dar, după ce creatura trecu vîjîind pe lîngă faţa lui o dată sau de două ori, începu să capete sentimentul, pe care atît de des îl trăiau oamenii din povestirile cu fantome, că nu era singur. Se ridică în capul oaselor în pat, clipi de cîteva ori şi pînă la urmă izbuti să-şi verifice supoziţia.
Deşi avea o fire visătoare şi manifesta tendinţa ca în cele mai multe situaţii de criză să rămînă nemişcat şi să caşte gura, din cînd în cînd putea să treacă la acţiune. Ridică o pernă şi, fluturînd-o către intrus, izbuti pînă la urmă să-l convingă să zboare afară, unde se bucura de o mai mare apreciere, dar deja se trezise pe deplin şi ştia că i-ar fi fost imposibil să adoarmă pînă nu se calma citind o vreme dintr-o carte despre porci. Avea pe noptieră una nouă, pe care o primise cu poşta de

dimineaţă, iar pînă atunci doar o frunzărise. O luă şi numaidecît se cufundă în lectură.
Se dovedea a fi una dintre cărţile alea despre porci uimitor de ultramoderne, fără îndoială opera vreunui tînăr inteligent abia ieşit de pe băncile facultăţii de agronomie şi îl zguduiră binişor opiniile avangardiste din ea despre diverse subiecte precum lături şi terci de tărîţe, opinii care nu i-ar fi mulţumit niciodată pe gînditorii ortodocşi precum Whiffle şi Wolff-Lehman. Însă era, fără doar şi poate, interesantă. Te captiva. Trebuia să citească mai departe ca să vadă cum se termină şi, făcînd întocmai, ajunse la capitolul cinci şi la pasajul despre nou-descoperita pilulă cu vitamine care stimulează apetitul porcin.
„Totul e o aiureală", ar fi zis Whiffle, „Prostii", le-ar fi numit Wolff-Lehman, dar în mintea lui credulă se simţi profund impresionat. Îl făcu să se simtă ca un astronom cînd vede cum o nouă planetă apare în zare sau ca vînjosul Cortez, cînd îşi aţintise privirea lui ca de vultur asupra Pacificului. Spera să descopere ceva în genul ăsta încă de cînd împărăteasa refuzase acel cartof. Banks, medicul veterinar din Market Blandings, şi Cuthbert Price, porcarul lui, încercaseră să-i dea o siguranţă falsă insistînd că nu trebuia să i se atribuie nici o importanţă acestui lucru, despre care ei susţineau că nu-i decît un capriciu trecător al nobilului animal, dar nu îi luaseră cu adevărat piatra de pe inimă. Rămăsese încredinţat că era nevoie de un stimulent artificial, iar aici, în capitolul cinci din Porcii dintr-o privire apărea exact o chestie din asta. Să i se administreze de două ori pe zi în puţin lapte smîntînit, recomanda autorul, şi chiar dacă nu spunea explicit că, dacă se urmăreşte această strategie, pacientul o să se năpustească dînd din coadă asupra tuturor bucatelor din meniu, îţi puteai da seama de convingerea lui că acesta ar urma să fie efectul, căci promitea limpede că doar în cîteva zile va pune cîţiva centimetri în jurul taliei.
Probabil că îl mai aşteptau şi alte bunătăţuri în capitolul şase, dar lordul Emsworth nu mai avea răbdare să stea acolo şi să citească mai departe. Ţîşni din pat, cu pince-nez-ul bălăngănindu-i-se pe nas. Trebuia să-l anunţe pe J.G. Banks despre această descoperire senzaţională fără nici o secundă de întîrziere. Ardea de nerăbdare să dea de el la telefon.
Dar, după ce îşi găsi papucii, întrucît unul se pitise sub pat, mai zăbovi o perioadă măricică de timp, fiindcă tocmai îşi amintise că singurul telefon disponibil era cel din bibliotecă, iar pentru a ajunge în bibliotecă trebuia să treacă pe lîngă
camera în care dormea sora lui, Constance. Şi, cînd în faţa ochilor îi apăru imaginea lui Connie năvălind pe coridor şi prinzîndu-l asupra faptului, îl podidi cam aceeaşi senzaţie pe care o încercau cei care locuiau în Orient cînd sufereau de un acces recurent de malarie.
A fost numai o slăbiciune trecătoare. Se gîndi la strămoşii lui cruciaţi, în special la sir Pharamond, cel care se descurcase atît de bine la bătălia din Joppa1. I-ar fi permis oare sir Pharamond, atît de des citat prin ordinele de zi, surorii sale să-l intimideze? Bineînţeles, poate că sir Pharamond nu avusese o soră precum Connie, dar chiar şi aşa...
Două minute mai tîrziu, luîndu-şi inima-n dinţi pentru a se avînta în încercarea lui primejdioasă, o porni la drum.

N-am exagera spunînd că, în acest punct al acţiunii sale, lordul Emsworth se simţea calm, plin de încredere şi cu inima uşoară. Dar un amic înţelept, unul care l-a citit pe Thomas Hardy şi a aflat din operele acestui autor pesimist cît de des şi cu cîtă uşurinţă întreprinderile umane sînt distruse de vreun act neprevăzut al Domnului, l-ar fi avertizat împotriva oricărei linişti sufleteşti premature. Niciodată nu se putea şti, ar fi subliniat el, după care colţ te poate aştepta Ursita cu un ciorap burduşit cu nisip. „Ai grijă pe unde calci, Emsworth", i-ar fi spus.

Însă, din pricina beznei care domnea, lordul Emsworth n-avea cum să facă asta şi nu exista nimic care să-i sugereze că un însemnat act al Domnului stătea la pîndă în faţa uşii lady-ei Constance, pregătit întru totul să-l întîmpine. Primul semn că se afla acolo îl avu cînd puse un picior pe el, iar lumea păru că se sfîrşeşte nu cu un smiorcăit, ci cu un bubuit.

Există îndoieli în privinţa faptului că pînă şi sir Pharamond, în asemenea împrejurări, ar fi fost în stare să-şi păstreze sîngele rece, deşi fîrtaţii lui cruciaţi îl considerau un tip dur. Şocul îl paraliza pe urmaşul său. Lordul Emsworth rămase pe loc, înghiţind în sec, copleşit de sentimentul dezagreabil că şira spinării îi ieşise prin creştetul capului. Nu era un om prea superstiţios, dar începuse să capete impresia că hoinărelile nocturne îi aduceau ghinion.

Buimăceala i se împletea cu consternarea. îşi aminti cum fratele lui, Galahad, îl îndemnase să nu-şi facă un obicei din a răsturna măsuţe în toiul nopţii, dar chestia asta de care se izbise nu era o masă. Era prea întuneric pentru a se pronunţa definitiv, dar părea să fie o tavă care conţinea sticlărie şi porţelanuri, şi nu-şi putea închipui nici un motiv pentru care coridorul să fie pavat cu tăvi.

Exista o explicaţie ridicol de simplă. Uneori lady-ei Constance îi era greu să adoarmă, iar doctorul ei din New York îi recomandase, ca ajutor pentru Moş Ene, un platou cu fructe şi un pahar cu lapte cald, pe care să le consume exact înainte de a se duce la culcare. După ce le înghiţea, avea obiceiul să pună tava în faţa uşii, pregătind-o pentru camerista care o lua de acolo a doua zi dimineaţă şi, după cum s-a menţionat, pregătind-o de asemenea şi pentru fratele ei, Clarence, care călcase pe ea cu un papuc vajnic. Thomas Hardy ar fi văzut toată treaba ca fiind încă una dintre micile ironii ale vieţii şi, dacă i s-ar fi atras atenţia asupra ei, ar fi scos un roman de douăzeci de mii de cuvinte din aceasta.

în condiţiile descrise mai sus, un gînditor mai ager decît lordul Emsworth şi-ar fi extras picioarele dintre ruine şi ar fi pierit în noapte cît mai repede. însă el continuă să rămînă pironit locului şi încă se mai afla acolo cînd, la fel cum se întîmplase şi în ultima noapte cînd ieşise în oraş, uşa se deschise şi lumina se aprinse brusc pe scenă. A fost însoţită de lady Constance îmbrăcată într-un halat rozaliu şi arătînd ca un personaj desprins dintr-o tragedie elisabetană. Accentuîndu-şi binişor prima silabă, ea spuse:

— CLARence!

Se prea poate ca un strop din spiritul strămoşilor săi să fi dăinuit în lordul Emsworth sau probabil că un şoc are întotdeauna tendinţa să încordeze pînă şi muşchii celui mai blînd om. Oricare ar fi fost motivul, el

manifestă o splendidă îndrăzneală neînfricată şi izbuti rapid să vină cu o ripostă verbală. Care sună după cum urmează:
— Ce căuta tava asta aici?
Era o întrebare care-o punea la grea încercare, dar lady Constance nu era uşor de înfrînt în schimburi verbale. în copilărie fusese în echipa de dezbateri la Roedean. Replica ei, şi încă o replică bună, veni fără nici o ezitare.
— Nu contează ce caută ea. Tu ce cauţi aici?
— Podeaua e plină de tăvi!
— Ştii cît e ceasul?
— Aş fi putut să mă rănesc grav.
— Ai fi putut de asemenea să te bagi în pat.
— Am fost în pat.
— Şi de ce n-ai rămas acolo ?
— N-am putut să dorm.
— Ai fi putut să citeşti o carte.
— Am citit o carte. Era cartea aia nouă despre porci pe care am primit-o azi-dimineaţă. Nemaipomenit de interesantă.
— Şi atunci de ce n-o citeşti acum, în loc să te fîţîi prin casă la patru dimineaţa?
Aici avea dreptate. Lordul Emsworth era un om rezonabil şi îşi putea da seama de asta. Mai mult, spiritul strămoşilor lui începuse să piară în el, fiind înlocuit de o stare sufletească mai curînd împăciuitoare decît demnă de un cruciat. Credea că îi datorează o explicaţie lui Connie şi, din fericire, avea la îndemînă una excelentă.
— Mă duceam să-i telefonez lui Banks.
— Ce făceai?
— Mă duceam să-i dau un telefon lui Banks. Lady Constance se simţi obligată să înghită
de două ori înainte de a putea să rostească ceva. Cînd vorbi, o făcu aproape în şoaptă. Deşi era o femeie puternică, el o zguduise.
— Ai cumva impresia că banca ta e deschisă la patru dimineaţa?
Această ilustrare a tendinţei femeilor să facă mereu harcea-parcea lucrurile îl amuză pe lordul Emsworth. Zîmbi îngăduitor.
— Nu la bancă. Lui Banks, veterinarul. Voiam să-i spun despre pilula asta minunată pentru porci care tocmai a fost descoperită. Era în cartea pe care o citeam.
Lady Constance înghiţi din nou. într-un chip ciudat, se simţea slăbită. Lordul Emsworth, deşi de obicei nu prea avea spirit de observaţie, îi remarcă tulburarea, şi îl trăsni o idee.
— E cam tîrziu, bineînţeles.
— Puţintel.
— S-ar fi putut duce la culcare.
— Posibil.
— Crezi că ar trebui să aştept pînă după micul dejun?
— Da.
Era o idee. Lordul Emsworth o cîntări cu seriozitate.
— Da, ai dreptate, Connie, zise el într-un final. Banks s-ar putea enerva. Nu i-ar plăcea să-i întrerup somnul. Acum îmi dau seama de asta. Frumos

din partea ta să-mi sugerezi o amînare. E la fel de bine şi după micul dejun. Atunci îţi spun noapte bună. Te bagi la loc în pat, nu?
— O să zic mersi dacă pot.
— Capital, capital, capital.

Gîndurile tinerilor, spunea Henry Wadsworth Longfelllow (1805-1882), sînt prelungi, prelungi şi tot aşa, în anumite împrejurări, sînt şi cele ale oamenilor între două vîrste. Cele ale lady-ei Constance o împiedicară să adoarmă o perioadă măricică de timp după ce se regăsi din nou în aşternut. Mintea ei se lupta febril cu problema pe care o prezenta cazul aparent la limită cu care ea discutase recent.
După cum stăteau lucrurile, venind nu de mult la lordul Emsworth, după un popas lunguţ în New York, unde cunoscuse doar bărbaţi foarte raţionali, unii dintre ei foarte plictisitori, avînd înclinaţia să-şi restrîngă conversaţia la ciudăţeniile Bursei, dar, cu toate acestea, perfect raţionali, ea îl considera, chiar mai mult decît atunci cînd îl văzuse ultima oară, o sursă serioasă de nelinişte.
Nici o soră nu l-ar fi privit fără să se îngrijoreze. Exista o expresie cu care îl auzise pe soţul ei, James Schoonmaker, descriindu-şi o cunoştinţă, despre mentalitatea căruia avea o părere proastă, şi care părea să i se potrivească lordului Emsworth ca o mănuşă. Era expresia „Ii lipseşte o doagă". Cele întîmplate în ultimele cîteva zile şi mai ales ce se întîmplase în noaptea aceasta
o lăsaseră cu convingerea că, indiferent care ar fi fost meritele celui de-al nouălea conte, el reprezenta o ţintă potrivită pentru critica lui James. Era blajin, curat, cumpătat şi ascultător, dar, practic, îi lipsea orice urmă de doagă.
Să analizăm dovezile. Umbla de colo-colo în toiul nopţii, nu doar într-o singură noapte, ci, practic, în fiecare noapte. Se împiedica de pisici care nu existau. Afirma că dispăruseră tablouri care se aflau la vedere, chiar sub nasul lui. Şi, dacă nu l-ar fi constrîns ea, la patru dimineaţa i-ar fi dat telefon unui medic veterinar care trudeşte din greu, pentru a-i povesti despre pilulele cu vitamine pentru porci. Era o listă impresionantă de însuşiri, pe baza căreia ar fi fost admis într-un azil bun, unde ar fi fost tratat cu compasiune şi s-ar fi bucurat de o societate sclipitoare şi glumeaţă.
Bineînţeles, ar fi fost posibil ca serviciile acestui domn Halliday să aibă ca efect o îmbunătăţire a condiţiei sale, ridicîndu-i stocul de doage pînă la un nivel acceptabil, dar nu putea să împărtăşească încrederea pe care Alaric şi fratele ei, Galahad, păreau s-o aibă în domnul Halliday. Întîlnindu-se întîmplător cu el pe cînd urca la ea în cameră, îl întrebase despre metodele pe care le folosea, iar răspunsurile lui i se păruseră vagi şi confuze. Fără îndoială, aceasta s-ar fi putut datora incapacităţii unui expert să se facă înţeles de diletanţi, dar o neliniştise.
Şi era atît de tînăr. Probabil de aici venea problema. Nu avea nici o obiecţie împotriva faptului ca unii oameni să fie tineri — de exemplu, ospătarii, poliţiştii sau reprezentanţii ţării la Jocurile Olimpice -, dar de la un bărbat a cărui profesiune în viaţă era să sape în subconştientul

oamenilor şi să-şi ia notiţe despre ce iese la iveală te-ai fi aşteptat să fie mai în vîrstă.
Cu acest gînd în minte necăjind-o ca o durere de dinţi, lady Constance adormi.
Cînd se trezi, încă mai era acolo, şi îndoielile ei sporiră pe parcursul micului dejun, cînd avu ocazia să-l urmărească şi să-l cîntărească în balanţă. Se ridică de la masă mai convinsă ca oricînd că, în privinţa remedierii deviaţiei faţă de normal a fratelui ei, Clarence, era mult prea tînăr ca să se poată bizui pe el.
După micul dejun se duse în apartamentul dinspre grădină pentru a-l vedea pe duce şi a-i oferi consolare feminină, sperînd că rănile nu avuseseră un efect prea negativ asupra firii lui mereu schimbătoare. în trecut, o provocare mult mai mică decît o gleznă scrîntită îl lăsase adesea prost dispus şi dacă o femeie plină de compasiune ar fi stat atunci de vorbă între patru ochi cu el, ar fi căpătat iluzia că se află în prezenţa cuiva desprins din Apocalipsă.
Spre uşurarea ei, părea destul de liniştit. Şedea în pat în capul oaselor fumînd un trabuc şi citind ziarul local, Bridgnorth, Shifnal and Albrighton Argus, care includea şi Gazeta Crescătorului de Animale şi Cultivatorului de Grîu Inteligent.
— O, tu erai, spuse el.
Ar fi preferat s-o întîmpine cu mai mult entuziasm, dar cugetă filosofic că era mai bună decît alte primiri de care ar fi putut avea parte. îşi convocă un zîmbet sclipitor.
— Ei bine, Alaric, cum te simţi în dimineaţa asta?
— Prost.
— Te doare glezna ?
— Ca naiba.
— Totuşi ar fi putut să fie şi mai rău.
— Cum?
— Ai fi putut să-ţi rupi gîtul.
— Nu-i vina afurisitului de psihanalist că nu mi l-am rupt.
— Voiam să vorbesc cu tine despre domnul Halliday. M-am gîndit la el.
— Şi eu. Să se repeadă ca un bou la oameni şi să le dea brînci pe scară.
— E foarte tînăr.
— Asta nu-i o scuză. Cînd eram de vîrsta lui nu mergeam de colo-colo îmbrîncind oamenii pe scară.
— Adică chiar cred că nu e suficient de matur să-i fie de ajutor lui Clarence. Nu-mi pot închipui de ce l-ai angajat.
— Trebuia să angajăm pe cineva, nu-i aşa? Emsworth are nevoie cît mai urgent de tratament.
— Da, asta-i adevărat. Sînt de acord cu tine în privinţa asta. Ştii, Alaric, că se învîrtea prin casă la trei dimineaţa? Spunea că are de gînd să-i telefoneze medicului veterinar ca să-i spună despre nu ştiu ce pilulă cu vitamine pentru porci pe care a descoperit-o într-o carte pe care o citea.
— La trei dimineaţa?
— Aproape patru. M-a trezit din somn.
— Deci de-aia eşti atît de groaznic de gălbejită la faţă, zise ducele, bucuros că rezolvase misterul. Arăţi ca dracu'. Tot timpul e aşa cînd nu

dormi ca lumea. Ei bine, asta e, atunci. Ţicneala lui se extinde, iar prezenţa lui Halliday e de bază. Trebuie să se pună pe treabă imediat, nu-i nici o clipă de pierdut. Dacă azi Emsworth le telefonează oamenilor la patru dimineaţa, mîine o să spună probabil că se crede un ou-ochi. Păcat că trebuie să te întorci în America. Nu că ai face mare scofală dacă nu te-ai întoarce, dar cu cît stă mai multă lume cu ochii pe el, cu atît mai bine şi nu te poţi aştepta de la mine să rămîn aici la nesfîrşit. De îndată ce mi se vindecă glezna, trebuie să mă duc în Wiltshire să verific cum merg reparaţiile casei. Trebuie să fii cu ochii pe tipii ăştia ca un uliu.
— Dar, Alaric...
— Nu muncesc deloc dacă nu eşti acolo să te ţii tot timpul de ei. Nu-i plătesc o groază de bani doar să stea pe acolo ca statuile, fără să-şi mişte decît buzele atunci cînd îşi spun unul altuia povestiri deocheate şi, cu cît înţeleg mai repede chestia asta, cu atît mai bine.
— Dar, Alaric, nu plec în America.
— Ba da.
— Rămîn aici toată vara.
— Nu rămîi.
— Iar James o să vină şi el aici după ce-şi termină afacerea cu care se ocupă acum.
— N-o să vină. O să-i ia mai mult timp decît se aşteaptă şi vrea să te întorci imediat. Găseşti totul în scrisoarea asta. O, am uitat să-ţi zic. Ţi-a scris o scrisoare lungă care s-a amestecat printre ale mele.
Un icnet strident îi scăpă lady-ei Constance.
— Ai citit-o ?
— În cea mai mare parte. Am sărit peste porţiunile mai plictisitoare.
— Păi, zău aşa, Alaric!
— De unde era să ştiu că nu mi-e adresată mie ?
— După numele de pe plic, aş crede.
— Nu l-am remarcat.
— Şi după cuvintele de la început.
— Începea cu „Iubirea mea". Nu era pomenit numele tău. Ce contează, oricum? Ţi-am spus eu esenţialul. Nu-i nevoie s-o mai citeşti.
— Vreau scrisoarea mea!
— Atunci va trebui să te tîrăşti sub pat, pentru că acolo a căzut, spuse ducele cu ţîfna unui parlamentar care intervine cu un argument într-o dezbatere. O adiere care a intrat pe fereastră a împins-o pînă acolo. Şi o să te murdăreşti zdravăn, pentru că e pe undeva prin spate.
Lady Constance îşi muşcă buza. O duru niţel, dar era mai bine decît să-l fi muşcat pe Alaric, ducele de Dunstable.
— O să sun după Beach.
— La ce bun ? Beach nu se poate tîrî pe sub paturi.
— O să-l trimită pe băiatul care lustruieşte cuţitele şi ghetele.
— Bine, să vină copilul. Dar n-am de gînd să-i dau nici un bacşiş, zise ducele şi conversaţia se încheie pe acest ton dezgustător.
Lady Constance părăsi camera bolnavului într-o stare de agitaţie considerabilă. întotdeauna o sîcîia cînd trebuia să-şi schimbe planurile, iar acum o necăjea în mod deosebit. Arsese de nerăbdare să fie împreună cu James la castel, nu numai fiindcă îl iubea şi credea că o vacanţă într-

un loc atît de tihnit i-ar fi prins nemaipomenit de bine, dar şi pentru că prezenţa lui calmă şi plină de bun-simţ ar fi avut un efect atît de benefic asupra lui Clarence. Gîndul de a-l lăsa pe ultimul în grija unui ţînc precum acest necopt de Halliday, ea fiind departe şi neputînd să supravegheze modul cum decurgea tratamentul, îi dădea fiori reci. Cine ştie cîte boroboaţe putea face mucosul ăla? Şi cine ştie, o voce din interiorul ei îi aminti în caz că uitase, ce mai avea să pună la cale Clarence în absenţa ei? Probabil îşi va lua toate mesele în bibliotecă şi se va furişa toată ziua, nepermiţîndu-i lui Halliday să se apropie de el.
Ajunse în budoarul ei, sună după Beach, îi zise să-l pună pe băiatul care lustruia cuţitele şi ghetele să se ducă în apartamentul dinspre grădină şi să se tîrască pe sub pat. Apoi, cîteva minute, rămase uitîndu-se pe fereastră, adîncită în gînduri, şi primi drept răsplată o idee.
În clipa cînd fusese nevoie de serviciile sale, sir Roderick Glossop nu fusese disponibil, căci, fără îndoială, era plecat să se ocupe de vreun caz pe care făgăduise să-l trateze. Dar acum era posibil să fie liber şi să poată petrece cîteva zile la castel, căci chiar şi numai cîteva zile i-ar fi putut fi suficiente unui asemenea expert. În orice caz, merita să facă o încercare.
Ridică telefonul şi o voce de secretară îi răspunse.
— Biroul lui sir Roderick Glossop.
— Aş putea vorbi cu sir Roderick?
— Îmi pahre rău, e în America. îi plasăm toate cazurile lui sir Abercrombie Fitch. Să vă dau numărु' lui?
— Nu, cred că nu, mulţumesc. Presupun că vă referiţi la toate cazurile de care nu se ocupă partenerul lui, nu?
— Poftim?
— Partenerul lui mai tînăr.
— Sir Roderick nu are un partener mai tînăr. Lady Constance rămase calmă, cel puţin în ce
priveşte pronunţia. O lady nu-şi trădează niciodată emoţiile, Connie scumpo, nici măcar la telefon.
— Se pare că a apărut o neînţelegere. Sînt lady Constance Schoonmaker şi vorbesc de la Castelul Blandings din Shropshire. La castel este un tînăr pe nume Halliday, despre care fratele meu zice că e partenerul mai tînăr al lui sir Roderick Glossop. Nu ştiţi nimic de el? N-ar
putea fi partenerul mai tînăr al lui sir Abercrombie Fitch? !
— Sir Abercrombie nu are nici un partener.
— Sînteţi sigură ?
De cealaltă parte a firului se auzi cum secretara trage zgomotos aer în piept. întrebarea o jignise. Nu te poţi apuca să le întrebi pe secretare dacă sînt sigure. Răceala se strecură în replica ei.
— Io-s foarte sigură.
— Mulţumesc, spuse lady Constance, dar tonul cu care îi mulţumi nu era unul cald.
Puse la loc receptorul, respiră greoi o dată sau de două ori şi se duse plină de avînt la duce. Din punctul ei de vedere situaţia trebuia să fie lămurită, iar el era cel care putea s-o lămurească.

Doctorul era la el, cînd ea năvăli în dormitor, şi trebui să aştepte exasperată pînă cînd acesta termină cu spălatul şi bandajatul pacientului, însoţindu-şi acţiunile cu observaţii amabile despre vreme şi alte subiecte. într-un tîrziu, spuse Ei bine, se pare că facem progrese bunicele, apoi plecă, iar ducele îşi aprinse din nou trabucul pe care îl pusese momentan deoparte.
— Pare un tip destul de competent individul, zise el. Oare cît crezi că o cîştiga într-un an? Nu-ţi pot ieşi prea mulţi bani cînd eşti medic de ţară, deşi omul meu din Wiltshire se descurcă binişor. Dar el are şi niscaiva alcoolici destoinici şi siguri, iar asta întotdeauna prinde bine.
Lady Constance n-avea nici un chef să facă speculaţii pe seama veniturilor medicilor de la ţară. Intră fără întîrziere în ceea ce avocaţii ar numi miez.
— Cum adică totul? Nu ştiu despre el decît că e partenerul mai tînăr al lui Glossop şi că are tupeul să vrea să se căsătorească cu nepoata mea. Dar aici am pus punct. Ea e sub tutelă şi nu se poate mărita fără consimţămîntul meu, iar el are tot atîtea şanse să-l obţină pe cît are să zboare spre lună. Dacă crede că-şi poate petrece timpul îmbrîncind oameni pe scări în jos ca un rinocer dezlănţuit şi apoi se aşteaptă să se însoare cu nepoata lor, se înşală amarnic. A venit aici aseară, încercînd să se dea bine pe lîngă mine, dar l-am refuzat cu hotărîre.
Lady Constance venise la el în cameră cu intenţia de a discuta numai despre faptul că John pretindea că ar fi o persoană care face impresie în lumea psihiatrilor, dar această declaraţie extraordinară o determină să-şi lărgească sfera investigaţiilor.
— Ce-ai spus? icni ea. Vrea să se însoare cu nepoata ta?
— Aşa zice. S-ar părea că e îndrăgostit de ea.
— Dar a ajuns aici abia aseară. Cum poate fi îndrăgostit de ea dacă o cunoaşte numai de cîteva ore?
— Păi vezi? întrebă ducele. Am scos un colăcel de fum.
Interesul lady-ei Constance faţă de colăceii de fum era la egalitate cu cel pe care îl manifesta faţă de finanţele membrilor tagmei medicilor care profesau la ţară. îşi repetă întrebarea, iar ducele spuse Da, şi pe el îl uimise asta.
— Dar Threepwood zice că individul o ştie de multă vreme. O bombardează cu priviri arzătoare şi sticle cu parfum de luni de zile, fir-ar al dracu' de nesăbuit. Threepwood spunea ceva despre faptul că s-au certat dintr-un motiv sau altul, iar tipul a profitat de ocazie să vină aici sperînd
că, dacă o să fie la faţa locului, o să se poată dezvinovăţi. Apropo, e finul lui Threepwood. Exact soiul de canalie la care te-ai fi putut aştepta. De ce arăţi ca o raţă muribundă?
Lady Constance arăta ca o raţă muribundă pentru că o lumină strălucitoare se pogorîse subit asupra ei. Pîcla se risipise şi acum îşi dădea seama de ceea ce s-ar putea descrie ca fiind totul. Se afla în posesia faptelor şi nu putea exista decît o singură interpretare. Aidoma unei năpîrci, deşi poate că nu întru totul, căci năpîrcile uneori mai ştiu unde să se oprească, fratele ei introdusese un alt impostor în castel.

În ultimii ani, Castelul Blandings avusese parte de impostori din belşug. Unul sau doi dintre ei fuseseră sponsorizaţi de altcineva, dar de regulă Gally îi strecurase înăuntru, iar, cînd îşi dădu seama că o făcuse din nou, o năpădi, aşa cum o năpădise şi altădată, dorinţa pătimaşă să-l jupoaie cu un cuţit bont.
Odată, în copilărie, Galahad căzuse în iazul adînc din grădina de legume şi, tocmai cînd era pe cale să se scufunde pentru a treia oară, a apărut unul dintre grădinari şi l-a scos afară din apă. Acum rumega gînduri negre pe marginea prostiei nechibzuite a acelui grădinar indus în eroare. Jumătate dintre problemele planetei, gîndea ea, fuseseră provocate de inşi care nu-i lăsau pe alţii în plata Domnului.
Se duse cu paşi hotărîţi pînă la sonerie şi apăsă butonul, un gest care îl buimăci pe duce.
— Ce, întrebă el, ai senzaţia că faci?
— Sun după Beach.
— N-am chef de Beach.
— Eu da, zise sumbru lady Constance. Am de gînd să-l trimit să-i spună domnului Halliday că vreau să vorbesc cu el.
Gally avea obiceiul, cînd onora cu prezenţa sa Castelul Blandings, să se dreagă după micul dejun într-un hamac pe pajiştea din faţă, să mediteze acolo în linişte la ce i se părea că merită să mediteze la momentul respectiv. Putea să fie vorba despre Cosmos sau situaţia din Orientul îndepărtat, putea să fie doar problema dacă să rişte sau nu două lire pariind pe vreun cal care alerga în cursa de 2.30 la Catterick Bridge. în dimineaţa aceasta, după cum era normal pentru un naş conştiincios, îşi concentrase gîndurile asupra cazului disperat al finului său lovit de soartă. După ce îi dedicase crema intelectului lui timp de vreo zece minute, deschizînd ochii îşi dădu seama că John stătea în picioare lîngă el. Abordă subiectul fără nici un preambul.
— Bună, Johnny, tocmai mă gîndeam la tine. Cum te-ai înţeles cu Dunstable aseară? A fost prietenos?
John îi replică cu o voce sumbră, similară înfăţişării sale. Arăta ca un tînăr care dormise şi mai puţin decît pasărea aia de noapte faimoasă, al nouălea conte de Emsworth.
— Nu prea, spuse el laconic.
Cuvintele şi tonul pe care le rostise ar fi pleoştit pe oricine, dar Gally refuză să se pleoştească.
— Nu-ţi face griji din pricina asta.
— Nu?
— Sigur că nu. Doar nu te aşteptai de la el să mustească imediat de laptele bunătăţii umane. Una dintre lecţiile vieţii ne învaţă ca niciodată să nu te aştepţi la o bunăvoinţă instantanee din partea cuiva care a fost pocnit în moalele şalelor şi îmbrîncit pe două şiruri de trepte. O chestie din asta are anumite consecinţe asupra unui om. Am observat în timp ce vorbeam cu el că, pare-mi-se, i-a cam intrat niţeluş moartea-n suflet.
— Şi eu am căpătat impresia asta. Aparent crede că am făcut-o intenţionat.

— Foarte nedrept. Bărbaţi mai zdraveni ca tine au alunecat pe treptele alea, inclusiv eu. Totuşi ar fi trebuit să fii mai atent. Fără îndoială, îţi doreai un cocteil, dar nu trebuia să te repezi aşa să ţi-l iei.
— Nu m-am repezit. Ştii, Gally, am senzaţia că m-a împins cineva.
— Absurd. Oamenii nu se apucă să-i împingă pe alţi oameni pe scări, nici măcar la Castelul Blandings.
— Nu, presupun că a fost doar în imaginaţia mea.
— Probabil. Dar lasă asta. Chestia importantă e: L-ai calmat?
— Nu.
— Te-ai interesat de glezna lui?
— Da.
— Şi după ce-a terminat de vorbit despre asta?
— Am zis că am impresia că l-a cunoscut pe tatăl meu mai demult.
— Of, Doamne !
— A fost o greşeală?
— Cea mai gravă greşeală. Nu putea să-l suporte pe tatăl tău. Odată i-a ars una cu un curcan rece.
— L-a pocnit pe tatăl meu?
— Nu, tatăl tău l-a pocnit pe el. S-a petrecut într-o noapte cînd ne luam cu toţii cina la Romano's, iar ei s-au ciondănit pe tema pretenţiilor papale ale bisericii din Abisinia, o chestie ciudată, pentru că Băţosul se ciondănea de obicei cu lumea pe teme politice. Era o cină festivă, sărbătoream victoria unui cal pe care pariasem în urma unui pont obţinut de la grajduri şi fiecare dintre noi cîştigase niscaiva bănuţi, iar eu presupun că amîndoi erau cam turmentaţi de la vin, cînd a început cearta. Dunstable susţinea că pretenţiile alea erau perfect îndreptăţite, iar tatăl tău zicea că biserica din Abisinia vorbeşte despre cai verzi pe pereţi, lucrurile s-au încins şi mai dihai şi, pînă la urmă, Dunstable a luat un castron cu salată de fructe şi era cît pe-aci să-l pocnească pe tatăl tău cu el, cînd tatăl tău a înşfăcat curcanul ăla, care se afla pe o masă lipită de perete, laolaltă cu alte gustări reci, şi, dintr-o singură lovitură, l-a lăsat la fel de lat ca o clătită. Ghinionul a fost că totul s-a terminat atît de repede, încît nu s-au putut face pariuri pe cine o să cîştige. Altfel, aş fi sfîrşit prin a-mi pune la bătaie puţinii mei gologani pe Băţosul, întrucît ştiam că nu exista un bărbat mai de temut ca el cînd avea un curcan rece în mînă. Îl văzusem odată cum l-a năucit pe un tip pe nume Percy Pound, altoindu-l cu acelaşi instrument bont. Deci Dunstable nu l-a iertat şi nici nu l-a uitat după treizeci de ani. Cel puţin, asta deduc din cele ce spui, că episodul încă îl mai roade.
— Fără îndoială că a sărit în sus cînd i-am zis cine a fost tatăl meu.
— Asta dovedeşte cît de magnific mînuia tatăl tău în tinereţe curcanul rece. întotdeauna m-am gîndit ce păcat că nu există o probă de genul
ăsta la Jocurile Olimpice. Dar ştii ce nii se pare cel mai ciudat la toată treaba asta? Că auziseră amîndoi despre biserica din Abisinia. N-ai fi zis că ar fi în stare să recunoască biserica din Abisinia nici dacă le-ar fi fost servită pe o tavă cu creson în jur. Da, Beach?
Neobservat de ei, Beach se apropiase de hamac, gîfîind niţeluş, căci primise instrucţiuni să se grăbească şi nu mai era un pedestraş la fel de zvelt ca în urmă cu optsprezece ani.

— Înălţimea sa ar fi încîntată dacă ar putea avea o mică discuţie cu domnul Halliday, domnule Galahad.
Gally îşi scosese monoclul şi se apucase să-l lustruiască. Şi-l puse la loc, presimţind însă că în curînd va fi nevoit să-l lustruiască din nou. Experienţa sa îndelungată îl învăţase că trebuie să se aştepte la necazuri cînd Connie vrea să aibă o mică discuţie cu cineva.
— Ai vreo idee despre ce?
— Nu, domnule Galahad. înălţimea sa nu mi s-a destăinuit.
— Păi, acordă-i mai bine cinci minute, Johnny. Rămas singur, Gally îşi reluă meditaţia. Era
o dimineaţă încîntătoare, cu cerul azuriu şi miresme de vară. Păsările ciripeau, albinele bîzîiau, insectele zumzăiau, iar dinspre curtea de la grajduri se auzea sunetul gingaş scos de şoferul Voules care cînta la muzicuţă. Pisoiul care îl ajutase pe lordul Emsworth să răstoarne mesele veni agale şi sări pe burta lui Gally. Îl gîdilă după ureche cu amabilitatea lui obişnuită, dar îl gîdilă cu inima grea. Cugeta la John şi se simţea tulburat. Spusese că n-ar trebui să fie pesimişti, dar i se părea teribil de dificil să evite una ca asta. Cu Connie, care voia să aibă o mică discuţie cu John, nu putea să spună că situaţia era prea roz.
Pe cînd stătea tolănit acolo, încruntîndu-se meditativ, deveni conştient că mai are un musafir. Lîngă hamacul său se afla Linda. Avea aerul de neconfundat al unei fete sub tutelă care a aflat de curînd că se va emite un ordin de interdicţie împotriva celeilalte părţi implicate, iar el îşi dădu seama că ar fi avut nevoie de multă încurajare pentru ca bujorii să-i revină în obrăjori. Zise cît putu de vioi:
— Bună, draga mea. Tocmai stăteam la taclale cu pisica asta. L-ai văzut pe Johnny?
— Nu.
— Adineauri a fost pe-aici. S-a dus să discute cu sora mea, Connie. Nu ştiu cît de mult o să-l reţină ea, dar, după ce termină, ar fi bine să mai treacă o dată pe la unchiul tău cel scîrbos.
— A vorbit cu unchiul Alaric?
— Aseară. Personal.
— Şi ce s-a întîmplat?
— Nimic deosebit de relatat pînă acum, dar e un început. Chestia pe care deocamdată trebuie s-o facă e să intre din cînd în cînd peste bătrînul împieliţat şi să nu omită nici o vorbă sau acţiune care l-ar putea ajuta să-l cîştige de partea lui. Dacă îşi joacă bine cărţile, nu văd de ce n-ar rezulta o prietenie frumoasă.
— Puţin probabil.
Gally îşi aranjă pisica pe burtă şi se încruntă dezaprobator.
— Nu trebuie să vorbeşti aşa.
— Ei bine, asta fac.
— Nu aşa te vreau. Ar trebui să-ţi zici în sinea ta „Cine i-ar putea rezista lui Johnny?".
— Iar răspunsul ar fi „Unchiul Alaric". Urmă o tăcere, bineînţeles în afară de păsărele, albine, insecte şi muzicuţa şoferului Voules.
Linda o întrerupse cu o întrebare. Cea care îi stăruise permanent în minte.

— Chiar crezi că ajungi la închisoare dacă te căsătoreşti cu o persoană sub tutelă cînd ţi se spune că n-ai voie?
Gally ar fi dat o grămadă să-i poată răspunde negativ, citind drept exemple indivizii de la Pelicani care o făcuseră de zeci de ori şi scăpaseră nepedepsiţi, dar trebuie să ţii cont de realitate.
— Teamă mi-e că da. Johnny spune că da şi ar trebui să ştie.
— Să presupunem că le spun că e singurul bărbat din lume cu care aş putea să fiu fericită şi că m-aş ofili ca o umbră dacă nu poate fi al meu. Oare n-ar lăsa-o mai moale cu birocraţia?
— Mira-m-aş. Indivizii ăştia care fac legile în Anglia sînt nişte tipi cam duri. Nu prea au sentimente.
— Johnny zice că îl bate gîndul să-şi asume riscul.
— Nu-l lăsa. Nici să nu-ţi treacă prin cap să-l laşi.
— Bineînţeles că nu. Crezi că o să-l las pe mieluşelul meu nepreţuit să coasă saci poştali într-o hrubă din subsol, unde şobolanii o să-l muşte pînă la os ? E atît de nedrept, ţipă Linda pătimaş. Doar pentru că sînt femeie, adică. Ambii mei fraţi s-au însurat cu fete pe care unchiul Alaric nu le suportă sub nici un chip, dar nu i-a putut pune sub afurisita de tutelă pentru că erau bărbaţi. A tot gîfîit, dar n-a putut face nimic. Însă doar pentru că...
Se întrerupse brusc. Taxiul de la gară al lui Jno Robinson trăsese la uşa din faţă şi pe uşa din faţă ieşi Beach ducînd o valiză. Era urmat de John. Puse valiza în taxi, iar John se sui după ea. Jno Robinson îşi urni din loc armăsarul arab
şi, cu un zăngănit şi un huruit, acesta dispăru pe alee, în vreme ce Linda, cu un alt zbieret pătimaş, se năpusti spre casă.
Pe chipul lui Gally era întipărită o expresie melancolică, în vreme ce se descotorosea de pisică şi se dădea jos din hamac. Nu era nevoie să i se povestească ce se afla în spatele acestor întîmplări ieşite din comun. Cum de se petrecuse una ca asta n-ar fi putut spune, dar evident planurile lui bine puse la punct luaseră o întorsătură neplăcută, exact cum îl avertizase poetul Burns că ar fi posibil. Automat întinse mîna după monoclu şi îl lustruia meditativ cînd Linda se înapoie.
— A plecat! spuse ea cu o voce cavernoasă.
— Da, am văzut.
— Lady Constance l-a dat afară.
— Am înţeles asta.
— Nu pricep, spuse Linda care părea năucă. Beach zice că l-a dat afară fiindcă a aflat că nu e psihanalist. De ce să fie psihanalist? Mulţi nu sînt. N-are nici un sens.
Gally clătină cu tristeţe din cap. Pentru el avea sens.
— Cred că îţi pot explica asta, spuse el, dar mai tîrziu, cînd o să avem mai mult timp. E o poveste lungă. Cum de-a aflat Beach toate astea?
— I s-a dezlegat şiretul în faţa uşii lady-ei Constance şi s-a aplecat să şi-l lege.
— Şi din întîmplare a auzit ce se petrece înăuntru ?
— Da.
Povestea ei i se păru adevărată lui Gally, deşi îi venea greu să creadă că un bărbat cu constituţia lui Beach ar fi fost în stare să se aplece.

— Neîndoielnic, spuse el, că asta complică lucrurile. Mă bizuiam pe faptul că Johnny o să rămînă la castel mai multă vreme, şi că o să aibă o grămadă de timp pentru a se ocupa de unchiul tău nesuferit şi treptat să-l facă să devină mai rezonabil. Acum ne aflăm într-o oareşce dilemă. Dar nu dispera. Trebuie să existe o portiţă de scăpare, întotdeauna există o portiţă de scăpare din orice, şi sînt încredinţat că, mai devreme sau mai tîrziu, o s-o descopăr. Hei, iată-l din nou pe Beach şi sînt cinci din zece şanse că vine să-mi spună că înălţimea sa vrea să aibă o mică discuţie cu mine. Da, Beach?
— Înălţimea sa şi-ar dori să aibă o mică discuţie cu dumneavoastră, domnule Galahad.
— Atunci ce păcat, zise Gally, că n-o s-o aibă.
— Domnule ?
— M-ai căutat pretutindeni, ai răscolit fiecare colţişor şi ai utilizat toate mijloacele posibile, dar nu m-ai găsit. Crezi că m-am dus la Market Blandings ca să-mi cumpăr tutun. Asta-i povestea ta, Beach, şi ai grijă s-o spui fără nici o ezitare şi bîlbîială care ar putea trezi suspiciunile auditoriului. Mai presus de toate, adu-ţi aminte să nu stai într-un picior. Tot ce trebuie să faci e să stîrneşti în înălţimea sa acea suprimare voluntară a neîncrederii, la care se referă mereu criticii de teatru. Spune-ţi povestea în aşa fel încît s-o creadă. în felul ăsta se evită o chestie foarte neplăcută, zise Gally.
Era un bărbat neînfricat şi nu se temea de sora lui, Constance. Se gîndea pur şi simplu că era mai înţelept să nu discute cu ea pînă cînd acesteia nu i se mai potolea mînia. Adoptase aceeaşi strategie în trecut cu Jerry Judson cel Cinstit şi cu Tim Simms, Omul de încredere.

Beach îşi spuse povestea cît mai concis cu putinţă, iar, după ce lady Constance plescăi din limbă la aflarea veştii, nu mai zăbovi pentru a o consola pe tăcute pentru dezamăgirea-i, ci se cără din prezenţa sa cît de iute era în stare un bărbat cu o ţinută maiestuoasă ca a lui. Ardea de nerăbdare să se întoarcă în camera lui şi să reia lectura scrisorii care sosise pentru el cu poşta de dimineaţă.
Scrisoarea era de la o doamnă, doamna Gerald Vail, fostă Penelope Donaldson, fiica mai mică a domnului Donaldson din Bucuria Cîinilor lui Donaldson, a cărui fiică mai mare se căsătorise cu fiul lordului Emsworth, Freddie. în cursul vizitei sale recente la castel, o prietenie caldă se înfiripase între ea şi Beach şi, de cînd se căsătorise şi locuia în casa de sănătate la care soţul ei era asociat, întreţinuseră o corespondenţă regulată. Ea îi trimitea ultimele ştiri de senzaţie din casa de sănătate, iar el îi răspundea punînd-o la curent cu evenimentele de la Castelul Blandings.
Scrisorile ei erau întotdeauna interesante, căci casa de sănătate, din punctul ei de vedere, părea populată cu excentrici de primă clasă şi-l scotea din ţîţîni orice întrerupere care îl făcea să amîne lectura lor. în consecinţă, se simţi plin de năduf
cînd Vanessa Polk îl reţinu în vreme ce traversa salonul. Îi plăcea şi o admira pe Vanessa Polk, dar voia să ajungă la el în cameră.
— O, Beach, zise Vanessa. Îl caut pe domnul Trout. Nu l-ai văzut, aşa-i?

— Nu, domnişoară.
— E foarte greu să găseşti pe cineva într-un loc atît de mare. Castelul Blandings are nevoie de o haită de ogari. În locul tău aş avea grijă să fie pregătiţi vreo cîţiva. Nu ştii niciodată cînd o să-ţi fie de folos. Ei bine, dacă-l vezi, spune-i că sînt sus, pe acoperiş.
Ea trecu pe lîngă el, iar el izbuti să-şi continue drumul spre camera lui.
Scrisoarea se afla pe masă, unde o lăsase cînd lady Constance sunase după el, şi se apucă din nou s-o citească cu încîntarea pe care întotdeauna i-o stîrneau scrisorile lui Penny Vail. Tocmai ajunsese la post-scriptum, cînd uşa se deschise şi Gally intră. Gîndindu-se mai bine, spuse Gally, ajunsese la concluzia că cineva cu care lady Constance voia să aibă o mică discuţie numai în camera lui Beach îşi putea găsi un adăpost sigur pentru a evita acea mică discuţie.
— Sînt slabe şanse, înţeleg, ca înălţimea sa să treacă pe la tine pentru o bîrfă şi un pahar de porto. Şi din cînd în cînd e bine să te ţii departe de femei. Am citit în romane că nimic nu-i mai plăcut decît să ai un tête-à-tête cu un reprezentant cultivat al sexului opus şi poate că aşa şi e, dar trebuie să alegi cu grijă momentul cînd o faci. Nu-i ceva în care să te arunci cu ochii închişi. Pentru că te-ai aplecat să-ţi legi şireturile în faţa uşii ei cînd avea o întrevedere cu domnul Halliday, eşti conştient de faptul că-i mai bine s-o evităm deocamdată pe doamna de mai sus. Poate mai tîrziu...
Gally făcu o pauză. Interlocutorul, constată el, nu-i acorda nici o atenţie. Beach, de obicei imperturbabil, mai puţin cînd oaspeţii îşi turnau apă în vinul de Bordeaux, manifesta semne clare de nervozitate.
— S-a întîmplat ceva, Beach?
— Da, într-adevăr, domnule Galahad.
— Povesteşte-mi totul.
— Teamă mi-e că o să suferiţi un şoc.
— Ce mai contează acum un şoc în plus ? Explodează-ţi bomba.
— Am primit o scrisoare de la doamna Vail.
— De la cine ? A, de la Penny. Nu-i nimic senzaţional în asta, nu-i aşa ? Mi-ai spus că întreţii o corespondenţă regulată cu ea.
— Da, domnule Galahad. Dar în scrisoarea asta... trebuie să menţionez că în ultima mea misivă am anunţat-o pe doamna Vail că fiica vestitului om de finanţe american, domnul J.B. Polk, stă la noi. M-am gîndit că ar putea-o interesa.
— Nu văd de ce-ar fi aşa, dar zi-i mai departe.
— Iar ea mi-a răspuns... şi asta m-a zguduit în asemenea hal, domnule Galahad... afirmînd că domnul Polk n-are nici o fiică.
— Ce?
— Exact aşa, domnule Galahad.
— Ei, fir-aş al dracu'.
— Iar doamna Vail nu se poate înşela. În scrisoare zice că tatăl ei, domnul Donaldson, e prieten bun cu domnul Polk.
— Aşa că ar şti dacă ar avea o fiică.
— Întocmai, domnule Galahad. Fără nici o tragere de inimă sîntem nevoiţi să concluzionăm că doamna care îşi spune domnişoara Polk este o impostoare.

— Şi că probabil pune ceva la cale. Mă întreb ce.
O ridicare plină de respect a umerilor săi masivi sugera că acesta era un mister pe care Beach nu se simţea în stare să-l dezlege. Gally rămase în picioare încruntîndu-se.
— Păi, zise el, lucrul cel mai clar de făcut e să mergem s-o întrebăm. Ai idee pe unde e?
— Da, domnule Galahad. M-a informat că are de gînd să urce pe acoperiş.
— Cînd asta?
— Nu demult.
— Atunci probabil că e încă acolo. Mă duc să văd.
Gally vorbi fără nici o urmă de entuziasm. Cînd avea să se întîlnească cu Vanessa, trebuia, îşi dădu el seama, să fie aspru şi sever, iar asprimea şi severitatea nu-i stăteau în fire. Ca fel de-a fi, el era o persoană tolerantă, mereu avînd tendinţa să-i lase pe toţi să facă ce le place. Era o stare de spirit des întîlnită printre membrii Clubului Pelicanilor. „Nu mă priveşte pe mine", ar fi spus Pelicanii văzînd că cineva pune ceva la cale, iar Gally zicea întotdeauna la fel.
Dar acesta era un caz special. Acum, într-un sens, îşi reprezenta familia şi, orice şi-ar fi propus fata să facă, probabil că venea în contradicţie cu interesele familiei. Nu trebuia ca modul de a gîndi gen lasă-mă-să-te-las dobîndit prin educaţia din Clubul Pelicanilor sau faptul că o simpatiza să-l pună în postura de spectator indulgent.
Toate acestea i se păreau foarte clare. Totuşi cînd o porni în misiune nu se simţea fericit. Era pe cale de a avea o discuţie tête-à-tête cu un reprezentant cultivat al sexului opus, dar n-o aştepta cu nerăbdare.
Deşi nu era prea frecventat de către locuitorii permanenţi sau de către oaspeţi, acoperişul reprezenta o trăsătură caracteristică a Castelului Blandings care îşi recompensa bine vizitatorii, căci de pe el se putea admira o panoramă fascinantă a Shropshire-ului şi a regiunilor învecinate. Pentru a ajunge acolo, exploratorul trecea pe lîngă ghereta cea mare a portarului, unde un drum pietruit separa aripa de vest de corpul central, şi ajungea la o mică uşă care ducea la nişte trepte misterioase din piatră. Urcîndu-le, el se trezea pe o platformă întinsă şi plată, împrejmuită de creneluri, pe marginea căreia se afla un catarg de steag, pe care flutura drapelul pestriţ, anunţînd, în caz că interesa pe cineva această informaţie, că Clarence, al nouălea conte de Emsworth, se afla pe moşie. În copilărie, cînd deseori fusese imperios necesar să găsească o ascunzătoare tihnită, fiindcă îl căuta tatăl său, Gally petrecuse multe clipe fericite aici.
Vanessa stătea în picioare şi privea pe deasupra crenelurilor. O salută, iar ea se răsuci tresărind.
— O, bună, spuse ea.
— Bună, zise Gally. N-avea rost să fie aspru şi sever pînă nu era nevoie de asta. Admiri împrejurimile ?
— E o privelişte splendidă. Ce deal e ăla de-acolo?
— The Wrekin.
— Unde e Bredon, cel despre care scrie A.E. Housman1 ?
— Doamne sfinte, citeşti Housman?
— De ce nu?

Jena pe care o simţea Gally se accentua. Părea atît de normală, exact genul de fată pe care o aduci acasă şi i-o prezinţi mamei. Nu-i venea uşor s-o demaşte şi, pentru o clipă, cochetă cu ideea de a-şi abandona întregul plan. Curiozitatea îl făcu probabil să se decidă să continue. N-ar mai fi putut dormi noaptea pînă nu descoperea motivele care o îndemnaseră să se înhame la sarcina periculoasă de a încerca s-o ducă de nas pe o hahaleră atît de dură precum Connie.
— Eşti o fată foarte remarcabilă, spuse el.
— Pentru că citesc poezii?
— Mă gîndeam mai mult la ce faci cînd nu citeşti poezii. Numai o fată foarte remarcabilă ar fi fost capabilă să facă ce-ai făcut tu.
— Adică?
— S-o minţi pe soră-mea, Connie, făcînd-o să creadă că eşti fiica lui J.B. Polk. Am aflat de la o sursă demnă de încredere, din cercul lui de cunoştinţe, că n-are nici o fiică.
Gally făcu o pauză, invitînd-o să-i comenteze spusele. Cînd aceasta se întîmplă, nu i-a fost dat să audă comentariul la care se aşteptase. Se pregătise pentru o tresărire vinovată, o paloare subită şi poate un şuvoi de lacrimi, dar nu prevăzuse că ea va fi amuzată. Rîse, un rîset voios şi melodios, rîsul unei fete cu simţul umorului, care se alătură veseliei generale, deşi se glumeşte pe seama ei.
— Mi-era teamă că o să se-ntîmple una ca asta, zise ea. Am citit-o în frunzele de ceai.
— E de mirare că nu s-a întîmplat mai devreme. Aş fi zis că o să cazi în cap încă de la primul gard. Connie e măritată cu un mahăr din lumea finanţelor. Polk e şi el un mahăr în lumea aia. Existau şanse ca ea să-l fi întîlnit. De ce nu l-a întîlnit?
— Domnul Polk nu se întîlneşte cu nimeni. E un om retras. Singura persoană cu care se vede în afara programului de afaceri este un anume domn Donaldson, care vinde biscuiţi pentru cîini.
— Iar Donaldson are o fiică, bună prietenă cu Beach. Ea era sursa demnă de încredere la care m-am referit. Beach tocmai a primit o scrisoare de la ea în care afirmă că J.B. Polk n-are nici un copil şi nici o puicuţă.
— Nu i-ar plăcea să aibă nici una, nici alta. Locuieşte singur cu patru cîini şi şapte pisici şi îi place la nebunie.
— Pare-mi-se că ştii multe despre el.
— O, mă descurc. De fapt, sînt secretara lui.
— Înţeleg. Şi aşa cum îi şade bine unei secretare destoinice, îl priveşti ca pe un tată. Deci atunci cînd i-ai spus lui Connie că eşti fiica lui, vorbeai la figurat.
— Îmi place modul în care vezi lucrurile.
— E o versiune plină de tact. Connie ar zice în stilul ei obtuz că te-ai infiltrat sub un nume fals.
— Cine s-a infiltrat sub un nume fals? Nu eu. Poate că am cam forţat nota cînd am spus că sînt fiica lui J.B., dar sînt chiar domnişoara Polk. Tatăl meu a fost P.P. Polk, originar din Norfolk, apoi cetăţean american. Polk e un nume des întîlnit în Norfolk.
— Zău?
— Aşa am auzit.

— Nu se creează confuzie cu doi inşi pe nume Polk în acelaşi birou ? Dacă aş intra şi-aş zbiera „Polk!", care din voi s-ar apleca în faţă?
— Nici unul din noi. N-ai avea nici o şansă să mă vezi pe mine sau pe el fără o programare prealabilă. Dar dacă vrei să zici că îl deranjează pe J.B. Polk că din întîmplare avem acelaşi nume, răspunsul e Nu. S-a amuzat. De fapt, cred că de aia m-a angajat ca secretară de încredere.
— De încredere, hă?
— Foarte de încredere. J.B. n-are nici un secret faţă de mine.
— Probabil că e o slujbă foarte bine plătită.
— Foarte.
— Atunci, spuse Gally, sincer surprins, nu înţeleg. Care-i treaba cu tine?
— Poftim?
— Ce urmăreşti ? Lucrezi pentru vreun muzeu care vrea să pună mîna pe papucii lui Clarence ? The Smithsonian ar plăti probabil o sumă mare pentru ei. Ai intrat în legătură cu vreo societate secretă care complotează să-l răpească pe Beach? Pe toţi dracii, păpuşa mea dragă, sigur există vreun motiv pentru care ai venit aici sub un nume fals.
— E destul de simplu. Am vrut să văd Castelul Blandings.
— Doar atît?
— Doar atît.
O parte din asprimea care pînă acum lipsise cu desăvîrşire se insinua în atitudinea lui Gally. Vorbi pe un ton sever.
— Detest ca cineva să-şi bată joc de mine.
— Nu-mi bat joc de tine. Am vrut să-l văd şi cînd spun să-l văd, chiar la asta mă refer. Să locuiesc în el, să mă afund în el, nu să vin numai
de Ziua Vizitatorilor şi să fiu într-o adunătură de oameni, cu majordomul pe post de ghid. Gally nu pricepea o iotă.
— Asta e o chestie extraordinară. Agreabil, bineînţeles, pentru un membru al familiei să audă o asemenea reclamă pentru bătrînul azil de noapte, dar de unde atîta entuziasm? Aş fi zis că, întrucît trăieşti la New York, nici n-ai auzit despre Castelul Blandings. Nu sîntem la Palatul Buckingham sau Turnul Londrei.
— Ştiu de la mama mea.
— Cum adică de la mama ta? Ce a fost mama ta?
— Vorbea tot timpul despre Blandings cînd eram mică sau o copiliţă dacă preferi. Parcul, lacul, aleea cu tuia, sufrageria de chihlimbar, totul. Mă fascina. Niciodată nu mă săturam să ascult şi m-am hotărît ca într-o bună zi să ajung aici.
— Şi ai ajuns.
— Temporar, mai bine zis.
— Dar cum de-a devenit mama ta o asemenea expertă în locul ăsta? A locuit aici?
— Într-un fel. A fost cameristă.
— Ce?
— Te surprinde ?
— Într-adevăr. Nu-ţi baţi iarăşi joc de mine ?
— De ce iarăşi? Nu mi-am bătut niciodată joc de tine.
— Ba sugerez, aşa cum ar spune finul meu, că da. Cum naiba ar putea ajunge o cameristă la New York?

— Se poate, în anumite condiţii. Tatăl meu a fost valetul unui milionar american. Au venit în vizită la castel. Fireşte, tatăl meu a intrat în anturajul mamei mele. S-au îndrăgostit unul de celălalt, s-au căsătorit şi toţi trei s-au întors în
America, unde au trăit fericiţi pînă cînd, cîţiva ani mai tîrziu, milionarul a murit "de atac de cord. Totu-i limpede pînă acum?
— Mda.
— Iar în ce priveşte faptul că am ajuns să fiu fata Vineri a lui J.B. Polk şi prietenă cu lady Constance, aici probabil e nevoie de o explicaţie mai lungă. Ai vrea să auzi povestea vieţii mele ?
— Aş fi încîntat. Fără să omiţi motivele pentru care te-ai instalat pe postul de fiică a lui J.B. Polk.
— Bine, o să ajung şi la asta. Dar mai întîi, cred, o ţigară dacă ai.
Gally îşi scoase tabachera. Vanessa îşi plimbă privirea pe deasupra crenelurilor, cu o expresie cam pierdută pe chip.
— Presupun că strămoşii tăi obişnuiau să toarne plumb topit peste oameni de-aici, nu? zise ea.
— Tot timpul. Îi făcea să sară în sus.
— Ăsta-i exact genul de chestie pentru care locul ăsta mi se pare atît de romantic.
— Îmi dau seama de ce. Foarte tentante obiceiurile astea vechi englezeşti. Dar nu devia de la subiect, vorbindu-mi despre strămoşii mei. Hai să auzim povestea.
— Eşti gata?
— Aştept.
— Atunci hai să-i dăm bice. Unde m-am oprit?
— La moartea milionarului.
— O, da. Ei bine, i-a lăsat tatălui meu niscaiva bănuţi, destui pentru a cumpăra un mic restaurant. I-a mers bine, iar eu am putut să merg la o şcoală bună şi după aia la universitate. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu secretară, aşa încît am tocit ca să fiu stenografă, să devin cît mai eficientă şi chestii din astea, am obţinut o slujbă, apoi o slujbă şi mai bună şi, urcînd scara treaptă cu treaptă, am fost angajată de Polk Enterprises
şi, după cum ţi-am spus într-un capitol anterior, pînă la urmă am devenit secretara de încredere a lui J.B. Polk. Te plictisesc?
— Nicidecum.
— Mie mi se pare cam plictisitor. Dar ascultă mai departe, căci acum intriga se complică. într-o zi cam acum trei săptămîni, am intrat în birou şi mi-am găsit şeful smulgîndu-şi ce i-a mai rămas din părul din cap. Pare-mi-se că avea un proces grandios, cu miză de milioane, şi tocmai aflase un zvon din surse dubioase cum că adversarii au de gînd să mă citeze ca martor. Iar, dacă ar fi trebuit să depun mărturie despre o anumită scrisoare pe care mi-o dictase, intra în bucluc. Aparent scrisoarea se pierduse, dar eu puteam să relatez în instanţă ce conţinea, şi uite-aşa se ducea pe apa sîmbetei orice şansă de a cîştiga procesul, înţelegi unde vreau să ajung?
— Cred că da.

— Sînt convinsă. Mi-a spus că trebuie să plec rapid din ţară. Anglia, a zis el, era cel mai bun loc în care să mă ascund, iar asta îmi convenea de minune, pentru că, deşi auzisem atît de multe despre Anglia, nu fusesem niciodată acolo. Mi-a dat o grămadă de bani de cheltuială şi mi-a rezervat un loc pe vapor. Aşa am ajuns s-o cunosc pe lady Constance. Iar acum aştepţi să afli cum a ajuns să mă ia drept fiica lui J.B. Polk.
— Tocmai aveam de gînd să te întreb.
— A venit cumva de la sine. După ce ne-am împrietenit, ea vorbea mult despre Castelul Blandings, dar, deşi i-am spus destul de pe şleau că îmi doresc cu tot dinadinsul să merg acolo împreună cu ea, nu mi-a făcut nici o invitaţie. De parcă ar fi avut rezerve să se împrietenească prea tare cu o necunoscută pe care a întîlnit-o pe un transatlantic. Iar apoi, într-o zi, în ziarul de
pe vapor a apărut ceva despre J.B.Polk, un articol despre pisicile şi cîinii lui, iar ea m-a întrebat dacă sîntem rude, iar eu, închipuindu-mi că asta ar putea schimba lucrurile în favoarea mea, aducîndu-mi un deznodămînt fericit, am spus că sînt fiica lui. Şi chiar a schimbat lucrurile în favoarea mea. M-am ales aproape instantaneu cu o invitaţie. Aşa se face că eroina noastră a ajuns la Castelul Blandings. Iar acum, zise Vanessa, presupun că mai bine mă duc şi încep să-mi fac bagajele. Gally se zgîi la ea, uluit.
— Doar nu te gîndeşti să pleci?
— Ba sigur că da. Nu-mi propun să fiu de faţă cînd îi spui povestea mea lady-ei Constance. N-ai să mă vezi că aştept să fiu pusă sub lupă de parcă aş fi un gîndac de bucătărie mincinos. Niciodată să nu abuzezi de amabilitatea gazdei e motoul acestei ramuri a familiei Polk.
Extraordinar de rar îl putea auzi cineva pe Gally, care se mîndrea cu capacitatea lui de a-şi păstra în toate împrejurările o aparenţă impasibilă, cum emite un icnet de oroare incredulă, dar acum procedă întocmai. Răsună ca o explozie a unei pungi de hîrtie.
— Doar nu crezi că o să te pîrăsc lui Connie ?
— N-ai de gînd?
— Bineînţeles că nu.
— Dar sînt o impostoare.
— Şi de ce nu ? Practic, toţi cei care vin aici sînt. Doamne fereşte, am văzut mai mulţi impostori la Castelul Blandings decît fire de păr din cap. M-ar fi surprins teribil dacă n-ai fi fost o impostoare. Ai trecut prin multe ca să ajungi aici. Crezi că am de gînd să-ţi iau apa de la moară? Taină şi tăcere, păpuşica mea, taină şi tăcere.
Vanessa era vădit emoţionată.
— Aş spune că e foarte frumos din partea ta.
— Nicidecum.
— Nu ştiu ce să zic.
— Nu zice nimic. Şi o să-l oblig şi pe Beach să înţeleagă că trebuie să facă la fel. Buzele lui trebuie pecetluite. Mă duc să i le pecetluiesc chiar acum, spuse Gally.
Abia o tulise să se achite de sarcină, plin de zel şi bunăvoinţă, cînd Wilbur Trout îşi făcu apariţia pe acoperiş.
Wilbur părea alb la faţă şi nervos. Venea direct din galeria de portrete, unde studiase nudul culcat cu mult mai puţin entuziasm decît de obicei.

Atunci cînd i-l descrisese în linii mari, Wilbur, să ne amintim, îşi dăduse din toată inima acordul la planul Vanessei de a lua tabloul, dar odată cu trecerea timpului, îi încolţise şi îndoiala în suflet. În afara faptului că se însura cu blonde, nu era un om cu înclinaţii către aventură şi gîndul la lucrurile care aveau să urmeze, aşa cum le schiţase Vanessa, avusese efecte dezastruoase asupra sistemului său nervos.
Prin urmare, cînd primele ei cuvinte după ce i se alătură pe acoperiş, au fost „Wilbur, trebuie să luăm tabloul ăla la noapte", inima îi zvîcni mai curînd de panică decît de bucurie. Emoţiile lui nu erau prea diferite de cele pe care le trăise zburînd în aer pe cînd plonjase în fîntîna din Piaza regretul că se înhămase la ceva ce la un moment dat i se păruse o idee bună şi tulburătoarea conştientizare a faptului că acum era prea tîrziu să mai dea înapoi.
După ce înghiţi în sec de două ori, spuse:
— De ce atîta grabă?
— Teamă mi-e că-i esenţial. Dacă lady Constance află...
— Ce să afle?
— Ceva despre mine.
— Ce anume?
— Ceva ce a descoperit Gally Threepwood. Dacă află, o să fiu dată afară cu un picior în spate în mai puţin de şaizeci de secunde. El zice că n-o să sufle nici un cuvinţel, dar nu poţi fi sigur. E o poveste atît de bună, încît ar putea să nu reziste fără s-o spună. Nu ne putem asuma riscul. Chesney probabil că deja a ajuns la Londra. Îi telefonez în după-amiaza asta şi-i spun să aştepte sub fereastră la două noaptea. Poţi să dormi pînă atunci. O să-ţi bat la uşă să te trezesc. Ce s-a întîmplat? Nu pari prea încîntat.
— O, ba da.
— Ar fi şi cazul. Gîndeşte-te că tabloul ăla o să fie al tău. Ar trebui să împrăştii prin jur petale de trandafiri. Deşi Genevieve ar spune „tlandafili", nu-i aşa?
— Întotdeauna a vorbit aşa.
— Nu-i de mirare că ţi-e dor de ea, zise Vanessa.
Ceasul cu alarmă de lîngă patul Vanessei sună încetişor, anunţînd că era ora două noaptea, iar ea se ridică în capul oaselor şi îşi îndepărtă ultimele urme de somn din ochii săi atrăgători. Se retrăsese devreme la culcare pentru a se apuca de îndeletnicirile nocturne cu mintea limpede, iar acum, cu mintea limpede, examină în detaliu programul şi îl consideră satisfăcător. Avea lanterna şi sfoara solidă atît de importantă cînd trebuie să laşi în jos tablouri cu nuduri solide în rame solide pe ferestre de la etajul doi, şi, pe lîngă acestea, îşi amintise să se echipeze cu un clondir voluminos, în caz că moralul colegului ei ar fi avut nevoie de un întăritor. Era o posibilitate care, fără îndoială, trebuia luată în calcul. La ultima lor întîlnire, ea remarcase că părea să sufere de o criză de nervi, dar nu una, credea ea, pe care un clondir straşnic să n-o poată vindeca.
Ciudat, gîndea ea, că un bărbat puternic şi vînjos, care odinioară îşi cîştigase faima pe terenul de fotbal, să tremure atîta de spaimă într-o situaţie pe care ea, o biată femeie slabă, o considera doar o variaţie plăcută şi stimulativă la rutina anostă a vieţii de zi cu zi, dar se părea că

tremură de spaimă. Pe cînd ea abia aştepta, arzînd de nerăbdare, ce urma să se întîmple, el,
dacă simţurile n-o înşelau, era ceea ce lady Macbeth ar fi numit şovăielnic. În consecinţă, un clondir i se păruse indispensabil.
Pe cînd îşi punea un neglijeu care-i venea bine peste pijama, reflectă la Wilbur şi rămase surprinsă de înflăcărarea şi blîndeţea cu care se pomeni că se gîndeşte la el.
Pe vremea scurtei lor logodne, el stîrnise înăuntrul ei doar o simpatie moderată, dar în ultimele zile petrecute la Castelul Blandings, simpatia se preschimbase în mai mult.
Fără doar şi poate că pentru ea era un bărbat cu care se înţelegea bine , plăcut, amabil şi vorbind pe limba ei. Şi nici cu prea multă minte, chestie care o atrăgea suplimentar, pentru că nu avea încredere în bărbaţii deştepţi. Cu atît mai rău, gîndi ea, că Wilbur era ca o mană cerească pentru femeile care se aruncă asupra bărbaţilor cu bani. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, să-l protejeze, să-i ţină în frîu tendinţa asta a lui de a se face de rîs cu cea mai mică ocazie, şi, din nefericire, nu exista nici o şansă ca ea să poată prelua această sarcină, căci, odată intrat în posesia tabloului, el avea să plece la New York, iar următorul lucru pe care-l va auzi despre Wilbur va fi că s-a însurat cu o altă muiere dezgustătoare, mai multă muncă pentru avocaţii care se ocupă cu divorţurile. Asta o mîhnea.
Totuşi, reflectînd la viitorul matrimonial al lui Wilbur Trout, nu realiza nimic. Cu agilitate, adună sfoara, lanterna şi clondirul, apoi începu să bîjbîie de-a lungul coridorului întunecat.
Camera lui Wilbur era cea în care, conform legendelor, un Emsworth din secolul al XV-lea şi-a dezmembrat nevasta cu o halebardă, aşa cum făceau soţii pe atunci, cînd chinul căsniciei devenea prea crîncen pentru ei. Nefericita femeie
probabil că se speriase binişor cînd îl auzise la uşă, dar nu mult mai mult decît Wilbur cînd bătaia în uşă a Vanessei răsună în noaptea tăcută. Nici măcar lordul Emsworth, în cea mai bună formă a lui de răsturnat măsuţe, nu i-ar fi putut face o impresie mai profundă. După ce stătuse treaz mai multe ore, pînă la urmă începuse să moţăie, iar bătaia în uşă venise în clipa cînd, în coşmarul lui, o bombă îi explodase sub picioare.
Motivul pentru care lui Wilbur îi lipsea entuziasmul pentru operaţiunea din această noapte era în principal faptul că aceasta trebuia să aibă loc la Castelul Blandings. Se temea că stăpîna castelului i-ar putea întrerupe. Ceea ce ducele descrisese ca fiind obiceiul lady-ei Constance de a face pe grozava cu ceilalţi îl intimidase încă de cînd o cunoscuse prima dată, cînd ea fusese cam în aceeaşi stare de spirit ca atunci cînd îl salutase pe John. În vasta lui experienţă nu mai întîlnise niciodată pe cineva ca ea, iar lucrul care-i dădea fiori reci pe cînd răspunse bătăii în uşă a Vanessei era gîndul că ar fi putut să li se alăture exact cînd se apucau de treaba lor nocturnă. Şi-o şi imagina dînd o raită prin galeria de portrete cu un „Ce mama dracu' se petrece aici ?" sau ce-or spune aristocraţii britanici cînd îşi descoperă oaspeţii jefuind clădirea la două noaptea. Apreciindu-şi şansele de a rezista pînă în zori fără să sufere o criză de nervi, i se părură extrem de reduse.

Drept care remarcă clondirul cu o uşurare profundă şi, nu pentru prima oară de la reîntîlnirea lor, deveni conştient că simţea un val de admiraţie pentru fata asta supereficientă, care se gîndea la toate.
— Dă-mi-l, spuse el, căci în asemenea momente devenea tăcut, iar ea i-l dădu. Ceea ce părea o procesiune cu torţe care hoinărea înlăuntrul lui, avu efectul de a-i îndepărta temporar spaima care îl cocoşase şi, cu o nonşalanţă voioasă, rosti:
— Arăţi de milioane în halatul ăla de baie. Era un compliment măreţ, iar Vanessa îl acceptă cu recunoştinţă.
— Întâmplător e un neglijeu, Willie, dar mersi pentru cuvintele tale amabile.
— Şi Genevieve avea unul cam ca ăsta. Buzele Vanessei se ţuguiră, dar se stăpîni. în
vocea ei nu exista nimic care să arate că atinsese un subiect dezgustător.
— Are şi ea unul ? Foarte interesant. Mai povesteşte-mi despre Genevieve.
Cererea păru să-l descumpănească pe Wilbur. îşi pipăi bărbia cu degetele, cuprins de îndoială.
— Nu-s prea multe de zis.
— Adu-ţi aminte.
— Era teribil de arătoasă.
— Pariez că da.
— Blondă.
— Şi pe asta puteam pune pariu.
— Nu prea avea multe de zis.
— O fată din aia puternică şi tăcută.
— În afară de clipele cînd se înfuria pe mine.
— Asta o făcea mai vorbăreaţă?
— În general. Deşi uneori doar arunca cu lucruri după mine.
— Ce fel de lucruri?
— O, orice-i pica în mînă.
— Tlandafili, de exemplu?
— Şi obişnuia să mă încuie pe-afară multicel. îmi aduc aminte odată cînd am ajuns să ne certăm pe ceva într-un club de noapte, iar ea a şters-o înapoi la apartament, iar, cînd am ajuns şi eu, distrusese toată mobila cu un vătrai, şi tablourile şi totul. „Bună, scumpule", a spus ea.
„Am făcut curăţenie în casă." Apoi m-a dat afară, fugărindu-mă cu vătraiul.
— Şi apoi a intentat divorţul ?
— Curînd după aceea.
— Din ce motiv?
— Cruzime animalică.
— Sărăcuţa, cît trebuie să fi suferit.
— Dar bineînţeles că motivul adevărat a fost că i-a căzut cu tronc trompetistul ăla.
— O, da, uitasem de trompetist. Nu era într-o trupă renumită, parcă aşa mi-ai zis.
— Nu, asta m-a zăpăcit. Mereu am crezut că era cam pretenţioasă în materie de cunoscuţi.

— O adevărată doamnă, nu?
— O, mda.
— Păi, ar trebui să fie o consolare pentru tine gîndul că acum îl fugăreşte pe el cu vătraiul. Ai terminat clondirul ăla?
— Mai e puţin.
— Păstrează-l ca să sărbătorim mai tîrziu. Haide, spuse Vanessa. Hai să mergem.
Avusese intenţia să folosească doar o lanternă pentru iluminatul operaţiunii, dar lumina ei slabă şi îngustă dădea un aer atît de lugubru şi de spectral galeriei de portrete, încît, din consideraţie pentru tremuriciul lui Wilbur, aprinse lumina. Cu greu ar fi putut face ceva mai încurajator pentru tremuriciul ăla. Strălucirea neaşteptată ameninţa să năruiască toată înţepeneala şirei spinării pe care o obţinuse cu ajutorul focului lichid din clondir. Dezvălui privirii şiruri întregi de strămoşi emsworthieni, care se holbau din ramele lor cu un reproş mut, avînd cel mai crîncen efect asupra sistemului său nervos. Nu fusese de faţă cînd ducele, într-un moment de inspiraţie, îi comparase cu ocupanţii Camerei Ororilor din Madame Tussaud's, dar dacă ar fi fost, i-ar fi
susţinut critica cu cea mai mare ardoare. Conţii, după părerea lui, erau îndeajuns de siniştri, dar contesele lor îi eclipsau. În ochii lui febrili, toate arătau ca surorile gemene ale lady-ei Constance.
— Mai dă-mi clondirul ăla, bolborosi el.
Vanessa îşi îndeplini fapta caritabilă după cum i se ceruse, dar o făcu absentă, de parcă gîndurile i-ar fi stat în altă parte. Deşi nu se simţea copleşită, precum Wilbur, de conţi şi contese, ea îşi pierduse entuziasmul sprinţar cu care o pornise în această expediţie. Sentimentul că ceva nu era în regulă începea să i se strecoare în suflet.
La ora două fix, îi zisese ea la telefon în dupăamiaza aceea, iar el spusese „Bine, ora două fix. În ordine", dar, deşi acum trecuse mult de ora două, o privire aruncată pe fereastră îi dovedi că el nu se afla la post. Afară existau iepuri, nevăstuici, molii, lilieci şi chiar şi bufniţa albă despre care îi vorbise Gally lui John, dar nici un Howard Chesney. Beach ar fi zis că exact de acest lucru era nevoie pentru ca domeniul Castelului Blandings să atingă perfecţiunea. Vanessa nu putea să-i împărtăşească opinia. Nu simţea o afecţiune profundă pentru Howard Chesney, dar prezenţa lui era esenţială pentru planul ei de campanie, iar absenţa sa îi trezi bănuiala că lucrurile nu stăteau cum trebuie.
Treptat-treptat, bănuiala i se înteţi şi, pînă la urmă, ceasul de deasupra grajdurilor îi zdrobi orice speranţă firavă care i-ar mai fi dăinuit în suflet, bătînd jumătatea de oră. Apăsată de greutatea surdă a eşecului, pe care toţi organizatorii pricepuţi o detestă atît de puternic, se răsuci să-i dea vestea lui Wilbur.
Ştia să piardă. Era de acord cu filosoful, oricare ar fi fost el, pe care l-a scandalizat prima
oară inutilitatea faptului de a plînge de pomană după ceva. Chestii din astea, îşi spuse în sinea ei, se mai întîmplă şi n-ai ce să faci. Nu-şi făcea sînge rău în ce-l priveşte pe Howard Chesney. Ştia că doar o nenorocire de mari proporţii l-ar fi putut împiedica să vină şi să culeagă o mie de dolari. Nu simţea decît compasiune pentru Wilbur care era dezamăgit.

— Teamă mi-e, Willie, începu ea, dar nu ajunse prea departe, întrucît îşi dădu seama că deocamdată orice explicaţie sau compătimire ar fi fost de prisos.
Cufundat într-un scaun, cu lungile sale picioare întinse în faţă şi capul lăsat într-o parte, Wilbur Trout îşi recupera orele de somn.
Rămase privindu-l şi se simţi surprinsă de valul de tandreţe maternă care o copleşi. Cei mai buni prieteni ai lui n-ar fi afirmat că Wilbur, adormit pe un scaun, cu capul atîrnîndu-i într-o parte, ţi-ar fi încîntat privirea, dar, pentru ea, spectacolul avea un farmec care sporea clipă de clipă. I se părea că ar fi putut rămîne să-l soarbă din ochi o eternitate.
Totuşi, în asemenea condiţii, nu era prea recomandabil. Nu-i deranjase nimeni deocamdată, dar nu se putea spune cît avea să mai dureze această situaţie fericită. Fără nici o tragere de inimă, reveni la spiritul ei practic. Înhăţîndu-l cu nădejde de părul lui roşcat, trase de el.
— E ora de culcare, Willie.
El se trezi încetişor la viaţă cu un grohăit şi un gîlgîit.
— Hă?
— E ora de nani.
— Ce?
— Of, trezeşte-te. Petrecerea s-a terminat. Wilbur se ridică în capul oaselor, clipind.
— Am adormit?
— Buştean.
— Ciudată chestia asta. Doar sînt obişnuit să mă culc tîrziu. Privirea îi căzu pe nudul culcat, îşi exprimă uimirea. Hei! E încă aici. Cît e ceasul ?
— Aproape trei, cred.
— Iar Chesney n-a ajuns încă aici? Probabil că i s-a întîmplat ceva.
Presupunerea lui Wilbur era adevărată. Îndreptîndu-se în maşina lui spre Shropshire şi mia de dolari, Howard Chesney ajunsese doar pînă în Worcestershire. Acum zăcea cu un picior fracturat în micul spital de provincie din satul Wibleyîn-the-Vale, o pildă vie şi binevenită pentru locuitorii cătunului să nu adoarmă la volanul unei maşini aflate pe contrasens, cînd un camion încărcat cu sticle cu apă minerală vine din partea opusă.
— Da, probabil că i s-a întîmplat ceva, căzu de acord Vanessa, şi nu putem face nimic fără el, deci, după cum spuneam mai devreme, petrecerea s-a terminat. îmi pare rău.
Wilbur nu zise nimic. Se apropiase de tablou şi se zgîia la el, dus pe gînduri. încet-încet, deveni conştient că i se adresase cineva şi se răsuci.
— Ce-ai zis ?
— Nimic.
— Ai spus ceva.
— Numai că îmi pare rău.
— De ce?
— Păi, ţie nu-ţi pare rău ?
— Te referi la asta?
— Ştiu cît de mult ţi-l doreai.
— Ascultă, zise Wilbur. Dă-mi voie să-ţi zic ceva. Nu vreau drăcovenia asta.

— Ce?
— Şi nu pot să pricep cum de mi-am putut închipui vreodată c-o vreau. Nu mi-aş dori-o nici
dacă aş primi-o cadou. Mi se face scîrbă şi cînd mă uit la ea. Ştii ce vreau?
— Ce?
— Pe tine.
— Pe mine?
— Da, pe tine. îmi dau acum seama ce găgăuţă am fost că te-am lăsat să pleci şi mi-am pierdut vremea căsătorindu-mă cu o droaie de blonde care nu făceau nici cît o ceapă degerată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu însemnau nimic pentru mine şi că tu eşti singura care mi se potriveşte. Ar trebui să-mi trag singur şuturi. Asta dovedeşte doar cît de tare se poate face de rîs un tip cînd se străduieşte. Ar fi trebuit să mă duc la o consultaţie psihiatrică. Ei, ce zici?
Vanessa simţea fiori de fericire cu consecinţa că pînă şi conţii şi contesele căpătaseră o aparenţă de frumuseţe. Ochii lor suferinzi păreau că privesc binevoitori din ramele lor, de parcă le-ar fi plăcut poveştile de dragoste. Chiar şi cel de-al treilea conte, care, dacă ar fi dat peste oricare întrunire a gangsterilor din Chicago, toţi cei prezenţi l-ar fi întîmpinat ca pe unul de-al lor, căpătase înfăţişarea unui unchi bun la suflet. Trase adînc aer în piept.
— Willie! Asta-i o cerere în căsătorie ?
— Sigur că-i o cerere în căsătorie. Ce credeai că e?
— Păi, nu se ştie niciodată. Bineînţeles că mă mărit cu tine, Willie.
— Aşa te vreau, zise Wilbur.
Se duse la ea şi o îmbrăţişă cu dexteritatea versată a unui bărbat care îmbrăţişa fete încă de pe vremea cînd era un băieţaş şi ar fi fost mulţumit dacă rămînea în această stare la nesfîrşit, dar ea se desprinse şi făcu un pas îndărăt.
— Da, mă mărit cu tine, Willie, dar„cred că e corect să ştii în ce te bagi.
— Ce vrei să spui?
— Doar atît, că dacă mă mărit, o să fie pentru totdeauna. Dacă te iau de bărbat, o să rămîi al meu. O să mă ai lîngă tine o groază de timp, Willie.
— Mie-mi convine.
— Eşti sigur?
— Normal că sînt sigur.
— Atunci nu am nici o obiecţie să mă îmbrăţişezi din nou. Mi-a cam plăcut şi prima oară. Şi acum, spuse Vanessa, ar trebui s-o ştergem şi să vedem dacă putem să dormim puţin. Iar mîine o să ne luăm rămas-bun de la Castelul Blandings, o să plecăm cu maşina la Londra şi o să căutăm un ofiţer de stare civilă. Aici nu te pot căsători judecătorii de pace, trebuie să te duci la un ofiţer de stare civilă.
Dimineaţa următoare îl găsi pe Gally în hamacul său, ca de obicei, dar fără monoclu. Îl scosese şi îşi închisese ochii pentru a cugeta mai bine, căci trebuia să gîndească foarte intens. Încă o dată pisica de la grajduri, care recunoştea un suflet pereche cînd îl întîlnea, îi sări pe burtă şi începu să toarcă îmbietor, dar de această dată era prea preocupat ca s-o gîdile îndărătul urechilor. Era prietenos, dar absent.

Clubul Pelicanilor îşi antrenează bine fiii, învăţîndu-i că, indiferent ce necazuri şi nelinişti ar avea, trebuie să-şi păstreze întotdeauna aparent nonşalanţa unei mutre de pokerist, aidoma unei piei roşii pe rug. Nimeni, văzîndu-l cum stătea tolănit acolo, n-ar fi bănuit cîtă suferinţă îl chinuia meditînd la problemele matrimoniale încîlcite ale unui fin iubit. Vanessei, care se apropia de hamac, i se părea că este, ca de obicei, imperturbabil.
— Hei, bună, zise ea. Mi se pare că stai foarte comod. Nu te ridica. În cărţile de bune maniere scrie că un gentleman trebuie să se ridice întotdeauna în prezenţa unei doamne, dar asta nu se aplică dacă gentlemanul stă întins într-un hamac cu o pisică deasupra. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.
Cu toate că asta însemna să deranjeze pisica, Gally se simţi obligat să se ridice. îşi puse monoclul şi se holbă la ea cu o expresie în care se amestecau incredulitatea şi reproşul.
— Pleci?
— Peste un minut sau două.
— Spuneai că n-ai de gînd.
— Mi-am schimbat planurile. Nu te uita aşa plin de reproş la mine. Nu că n-aş avea încredere în tine că n-o să mă dai de gol. Ştiu că cuvîntul de onoare al unui Threepwood e sfînt. Dar s-a întîmplat ceva de la mica noastră discuţie de pe acoperiş. Pot să vorbesc liber în faţa pisicii? întreb pentru că deocamdată e secret şi nu vreau să se răspîndească zvonul. O să mă mărit.
— Ce?
— Da, domn'le, totu-i stabilit.
O bănuială odioasă îi trimise un fior în trupul sprinţar al lui Gally. Vocea îi tremură.
— Nu cu Dunstable ?
— Doamne păzeşte, nu. Ce te-a făcut să zici că-i el?
— O fată atît de bogată, cum crede că eşti, exercită obligatoriu întotdeauna o atracţie asupra unui bărbat care ţine la bani aşa ca el. îţi face curte de zile întregi. întreab-o pe Connie dacă nu mă crezi.
— Deci asta făcea! M-a buimăcit.
— Da, asta. Dar dacă nu-i Dunstable...
— ...ar trebui să fie Wilbur Trout. Aşa e. Acum
zi.
— Ce să zic?
— Hmm.
— Nici nu-mi trecea prin cap să zic Hmm.
— Credeam că da. Dezaprobator.
— Nu te dezaprob. De ce să nu te măriţi cu Trout? Toată lumea o face.
— A fost cît p-aci cu ani în urmă. Am fost logodiţi.
— Mă întrebam doar E destul de bun pentru tine? Orice fată care o poate fraieri pe Connie aşa ca tine merită cel mai minunat soţ. Şi, deşi se poate spune că Trout e cel mai frecvent soţ, o fi oare şi cel mai minunat?
— O să fie. Am tot felul de planuri pentru Willie. Am de gînd să-l pun să-şi ia o slujbă şi s-o lase mai uşurel cu cocteilurile şi, în general, să-şi dea seama că viaţa e aspră, dar trebuie s-o iei în serios. O să fie bine.

— Şi crezi că eşti în stare să-l vindeci de înclinaţia aia a lui de a deveni prea binevoitor cu blondele ?
— Sigur. E doar un obicei pe fond nervos.
— Atunci acceptă-mi felicitările.
— Mulţumesc.
— Nu te superi dacă în timp ce te felicit o să oftez, nu?
— Dă-i bătaie dacă vrei. Dar de ce?
— Mă gîndesc la finul meu, Johnny Halliday.
— Care-i baiul cu el?
— Totul. E o tragedie. O iubeşte pe păpuşica aia, Gilpin, şi ea îl iubeşte pe el, dar nu se pot căsători pentru că Dunstable nu le dă consimţămîntul.
— Pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că chestiile astea cu consimţămîntul au dispărut odată cu regina Victoria.
— În general da, dar Linda Gilpin e sub tutelă şi asta înseamnă că judecătorul n-o să-i permită să se mărite cu ceea ce ei numesc cealaltă parte implicată decît dacă tutorele ei le dă undă verde. Tutorele ei e Dunstable.
— Deci de-aia mă întrebai la cină despre tutelă. Iar ducele nu le dă undă verde?
— Nu dacă nu găsesc eu o cale să-l oblig. Şi pînă acum n-am reuşit să mă gîndesc la nici una. Vreau să-l am cu ceva la mînă. Nu ştii cumva vreun secret ruşinos de-al lui?
— Mi-e teamă că nu.
— Nici eu. Acum înţeleg că n-a fost o strategie bună pe termen lung că l-am refuzat cînd a venit la selecţia pentru Clubul Pelicanilor. Dacă ar fi fost admis, aş fi putut să-l am mereu sub ochi şi să adun ceva material pentru a-l şantaja, dar aşa cum stau lucrurile, n-am ce face.
— E dificil.
— Foarte dificil.
— E genul de situaţie cînd îţi doreşti să sosească Infanteria Marină a Statelor Unite. Of, ăsta-i Willie, spuse Vanessa, referindu-se la sunetul repetat şi ritmic al claxonului care venea dinspre o maşină dichisită aflată în faţa intrării principale. Trebuie să mă grăbesc. Vii curînd la Londra?
— Nu m-ar mira. Nu prea are rost să rămîn şi să încerc să discut raţional cu Dunstable dacă n-am informaţii clare despre locul unde a îngropat cadavrul.
— Sună-mă. Stau la Barribault's. La revedere. Şi fii cu ochii-n patru după Infanteria aia Marină a Statelor Unite. Sînt convinsă că o să apară.
Plecă în fugă, lăsîndu-l pe Gally îndeajuns de înviorat încît să fie în stare să gîdile pisica în spatele urechilor. Nu-i putea împărtăşi optimismul, dar îl înveselise niţeluş.

Maşina se îndepărtă pe alee, iar lady Constance, răsucindu-se pe cînd aceasta îşi vedea în viteză de drum, îşi şterse de pe buze zîmbetul strălucitor pe care îl arborase cînd îşi luase rămas-bun. Era conştientă de

o tulburare crescîndă. Atitudinea lui Wilbur, pe cînd acesta se instalase la volan, o neliniştise.
La vremea ei văzuse atît de multe poveşti de dragoste derulîndu-se la Castelul Blandings, încît devenise expertă în a recunoaşte simptomele, iar acum o copleşise convingerea că fusese de faţă la primele stadii ale alteia. îşi spunea în sinea ei că, dacă ceea ce detectase în privirea lui Wilbur Trout nu fuseseră scînteieri de iubire, atunci nu putea recunoaşte o scînteie de iubire.
Şi modul plin de solicitudine în care se agitase în jurul fetei care stătea pe scaunul de lîngă el. Voia o pătură? Era sigură că nu vrea o pătură? N-o să i se facă frig fără o pătură? Păi, bine, dacă era cu adevărat sigură că nu vrea nici o pătură, îşi putea aprinde o ţigară? I-ar putea intra fum în ochi. Ar deranja-o dacă i-ar intra fum în ochi? O, ar fuma şi ea o ţigară? Bine. Minunat. Grozav. Splendid. Şi să nu-şi facă griji că o să conducă prea repede. El nu-şi asumă nici un risc, nu, domn'le.
Întregul dialog ar fi putut fi transcris în Romeo şi Julieta fără să i se schimbe nici un cuvînt. Dacă mai punea la socoteală şi scînteierile de iubire din ochii lui, la care deja se referise, simţi că era de datoria ei să se ducă urgent în apartamentul dinspre grădină pentru a-l avertiza pe duce că avea un rival care-i făcea curte fetei şi că ar face bine să se grăbească şi să-şi înteţească vizibil atenţiile faţă de ea. Trebuia, o să-i zică ea, deşi nu cu aceste cuvinte, să-şi suflece mînecile şi să se apuce de treabă.
îl găsi în starea de spirit care îi face pe bărbaţii puternici să dea ture prin cameră cu frunţile încreţite. Glezna lui rănită, bineînţeles, îl împiedica să pună în practică orice chestii de genul datului turelor prin cameră, dar fără doar şi poate că avea fruntea încreţită. O informaţie de ultimă oră îl zguduise pînă în străfunduri.
— Ahoi! tună el cînd ea intră. Cum e cu ce-am auzit de la Beach cum că Trout ar pleca?
— Păi, tocmai a plecat.
— Unde?
— La Londra.
— Şi nu se întoarce?
— Nu.
Ducele putea să pună lucrurile cap la cap. O fulgeră cu o privire pîrjolitoare.
— Ai făcut pe grozava cu el?
— Nu.
— Dar a plecat.
— Da.
— Şi acum nu mai am nici o şansă să-i vînd tabloul ăla. Ar fi trebuit să-l supraveghez personal tot timpul. încă o săptămînă şi aş fi făcut tot ce vreau din el. Eşti sigură că nu ţi-ai dat aere în faţa lui?
Lady Constance se lăsă să cadă pe un scaun. O femeie cu o educaţie mai puţin aleasă şi cu mai puţină stăpînire de sine s-ar fi prăbuşit peste el ca un sac cu cărbuni.
— Foarte sigură. Şi nu tabloul mă frămîntă, Alaric. E mult mai grav decît atît.

— Cum adică e mult mai grav? Cum ar putea ceva să fie mai grav? Acum va trebui să-l vînd la Sotheby sau în altă parte la aproape jumătate din preţul pe care l-aş fi obţinut de la Trout. Ce te face să spui că e mai grav? Ce e mai grav?
— Vanessa a plecat cu el.
— Ce? A plecat şi ea?
— Da.
— De ce ?
— Probabil că Trout a convins-o să plece împreună cu el. E îndrăgostit de ea.
— Nu fi tîmpită.
— Îţi spun eu că aşa e. Mi-am dat seama dintr-o privire.
— Păi, ea nu poate fi îndrăgostită de el. Are părul roşcat şi nasul spart.
— Presupun că nu e. Dar nu se poate spune că nu l-ar lua în căsătorie dacă el insistă. Trebuie să acţionezi imediat, Alaric.
— Să acţionez? Cum să acţionez?
— Să-i scrii imediat. O să stea la Barribault's.
— Am luat prînzul acolo. Au nişte preţuri mari ca naiba.
— Şi s-o ceri în căsătorie. Spune-i că o să obţii un permis special. Asta o să-i dovedească cît de nerăbdător eşti. îl poţi obţine de la arhiepiscopul de Canterbury.
— Ştiu că poţi şi te costă mai mult ca la Barribault's.
— Ce contează?
— Pentru mine contează. Eşti şi tu ca orice femeie, ţi se năzare că bărbaţii sînt făcuţi din bani.
— Doamne fereşte, Alaric, tocmai acum ţi-ai găsit să faci economii? Ai uitat că Vanessa o să fie una dintre cele mai bogate femei din America? E fiica lui J.B. Polk, fiica lui J.B. Polk. O să moştenească milioane.
îşi găsise argumentul potrivit. Ochii ducelui străluciră de o nouă lumină. Era diferită calitativ de scînteierile de iubire cu care Wilbur Trout o împroşcase de curînd pe Vanessa, dar era la fel de uşor de remarcat. Vocea lui răsună aidoma unei trîmbiţe.
— O să scriu scrisoarea aia!
— E singurul lucru pe care-l poţi face. Iar Beach se poate duce la Market Blandings s-o expedieze.
— Dar nu ştiu ce să-i spun.
— Îţi zic eu ce să-i spui. Ai putea începe spunîndu-i că motivul pentru care ai şovăit să vorbeşti mai curînd e că ţi s-a părut că eşti prea bătrîn pentru ea.
— Bătrîn? Ducele tresări. Trecuse cu vreo treizeci de ani de prima tinereţe, dar asemenea tuturor bărbaţilor cu acelaşi statut social, se considera în floarea vîrstei. Cum adică, bătrîn?
— Şi apoi... Nu, n-o să fii niciodată în stare să compui scrisoarea asta aşa cum ar trebui. Trebuie să-ţi alegi cu mare grijă cuvintele. O fac eu şi tu o copiezi.
Pe cînd lady Constance se aşeza la birou şi îşi lua stiloul în mînă, pe duce îl podidiră sentimente amestecate. Fiind un bărbat mîndru, detesta ca altcineva să-i compună scrisorile de dragoste, dar, pe de altă parte, nu se

putea abţine să nu creadă că, în criza de faţă, un „negru" literar i-ar fi prins nemaipomenit de bine, căci
era nevoit să recunoască faptul că de unul singur n-ar fi ştiut nici măcar cum să înceapă, darămite să umple cele patru pagini care ar fi reprezentat minimum admisibil. Reuşea să compună scrisori minunate pentru The Times, guvernul nu putea să facă un pas fără să primească ceva de la el, dar pentru misiva asta era nevoie de un talent care ştia că-i lipseşte. În consecinţă, urmări cu o privire aprobatoare cum stiloul colaboratoarei sale fugea pe hîrtie, iar cînd ea termină, el luă manuscrisul, anticipînd cu plăcere surpriza care-l aştepta.
Prin urmare, din păcate, lectura ei îi scoase la iveală toate criticile distructive din el. Parcurse îngrozit cu privirea documentul şi îşi dădu verdictul cu asprime. Ar fi putut să fie foarte bine unul dintre scoţienii autori de recenzii pe care Byron îi dispreţuia atît de vîrtos.
— Asta, spuse el cu ochii mai bulbucaţi ca niciodată, e cea mai sentimentală sclifoseală odioasă pe care am citit-o vreodată!
Dacă lady Constance se simţi jignită în amorul propriu, nu se manifestă. Poate că ridică o sprînceană, dar abia dacă se putea remarca. Asemenea tuturor scriitorilor, ştia că produsul ei literar se ridica deasupra oricăror critici.
— Zău? zise ea. Poate-mi spui atunci ce-ţi scandalizează gusturile fine.
— Păi, mai întîi asta „Nu mai pot trăi fără tine".
— Crezi că ar trebui să schimb cu „fără banii tăi"?
— E prea al naibii de linguşitor. Îi dă prea mult nas încă de la început. Dar nu-i chiar atît de rău ca toată aiureala cu turla bisericii „Te iubesc aşa cum turla bisericii iubeşte norişorul care se postează deasupra ei". Cum să zic aşa ceva? O să creadă că sînt dus cu pluta.
— Nicidecum. E un gînd fermecător. îţi aminteşti de Bertie Weaver? Nu, n-ai cum,-a fost la castel pentru scurt timp. Era secretarul tatălui meu şi mi-a spus exact cuvintele astea într-o seară cînd ne plimbam lîngă lac. Mereu m-am întrebat de unde le-o fi luat, întrucît nu era genul poetic, fusese jucător de rugby la Cambridge. Probabil dintr-o piesă de teatru pe care o văzuse. E genul de chestie care se spune prin piesele de teatru. M-a impresionat enorm şi sînt convinsă că o va impresiona şi pe Vanessa. Mai ai vreo nemulţumire ?
— Nu-mi place deloc.
— Păi, doar cu asta o să te alegi. Presupun că, chiar dacă ai o gleznă scrîntită, poţi ajunge pînă la birou. Du-te şi copiază cuvînt cu cuvânt ce am scris, pentru că nici nu mă gîndesc să compun o variantă revizuită.
Şi, cu acest ultimatum, lady Constance se retrase semeaţă, lăsîndu-l pe duce, aşa cum mulţi bărbaţi au fost lăsaţi la vremea lor de o femeie, înfrînt într-o dezbatere.
Timp de cîteva minute după plecarea ei, el gîfîi din greu, aşa cum ar fi zis nepoata sa, Linda, dar nu trebuie să ne mire că asta nu-l ajută cu nimic. Indiferent cît de des îşi suflă în mustaţă şi mormăi „Femeile astea!", nu putea scăpa de inevitabil.
Jumătate de oră mai tîrziu, după ce îşi termină treaba, sigilă plicul şi scrise adresa pe el. Se auzi o bătaie dezaprobatoare în uşă şi lordul Emsworth intră.

Nu simpla bunătate sufletească îl adusese pe conte în camera bolnavului. Orice carte a bunelor maniere i-ar fi sugerat că o vizită de curtoazie era obligatorie pentru o gazdă, cînd oaspetele său îşi scrîntise glezna căzînd pe scara personală
a gazdei, dar, cu siguranţă, ar fi ignorat această regulă dacă nu ar fi avut convingerea că, în acest caz, ar fi urmat o întrevedere dureroasă cu Connie. „Te-ai dus să-l vezi pe Alaric?" putea s-o audă cum zice, şi un „Hă? Ce? Alaric? O, adică Alaric. Păi, de fapt, nu, nu încă" ar fi avut cele mai proaste rezultate.
Putea doar să spere că va izbuti să-şi facă vizita cît mai scurtă şi, întîmplător, ducele îi propuse să o scurteze şi mai mult. Discuţiile cu lordul Emsworth erau unul dintre numeroasele lucruri care îl exasperau.
— O, tu erai, spuse el. Poţi să-mi faci un serviciu, Emsworth? Scrisoarea asta. E foarte importantă. Trebuie expediată imediat. Dă-i-o lui Beach, spune-i s-o ducă la oficiul poştal din Market Blandings şi s-o trimită recomandat. Acum.
Bucuria pe care o simţi lordul Emsworth că vizita, care s-ar fi putut prelungi la nesfîrşit, se încheiase atît de repede se împletea cu niscaiva sentimente mai puţin agreabile. Era minunat să fie în postura să-i poată spune lui Connie cînd l-ar fi interogat „Ai fost să-l vezi pe Alaric?" „Bine-nţeles că am fost să-l văd pe Alaric. Am avut o discuţie lungă şi interesantă", dar nu-i plăcea referirea asta la Beach şi Market Blandings.
— Să-l rog pe Beach să se ducă pe jos pînă la Market Blandings? Pe vremea asta?
— O să-i prindă bine.
— Nu ştiu ce-o să zică.
— Dacă îndrăzneşte să protesteze, arde-i una să-i iasă şira spinării prin pălărie.
— Foarte bine, Alaric.
— Şi nu mai sta acolo. Mişcă-te.
— Da, Alaric.
— Scrisoarea aia trebuie să fie trimisă fără nici o clipă de întîrziere.
— Da, Alaric.
— A, şi încă ceva, spuse ducele. Aproape am uitat să-ţi spun. Te dau în judecată şi-ţi cer despăgubiri serioase pentru că mi-am rănit glezna. Nu stăm acum la discuţii, dar o să primeşti veşti de la avocaţii mei la momentul potrivit.
Gally, în hamacul lui, îşi închisese iarăşi ochii şi se gîndea din nou la John şi Linda şi la Infanteria Marină a Statelor Unite. O voce care-i behăi numele îl smulse din reverie şi, deschizîndu-şi ochii, se enervă cînd îl văzu pe fratele său, Clarence, aplecat peste el. întreruperea îi abătuse şirul gîndurilor şi, deşi acest şir nu dădea vreun semn că ar ajunge undeva, îl irita.
Enervarea se preschimbă rapid în îngrijorare cînd remarcă starea de agitaţie a vizitatorului său. Spre deosebire de membrii Clubului Pelicanilor, lordul Emsworth, cînd era ţinta loviturilor şi săgeţilor sorţii vitrege, le permitea îndoielilor şi spaimelor lui să fie vizibile cu ochiul liber.
— S-a întîmplat ceva, Clarence?

— Da, într-adevăr, Galahad.
— Connie, presupun. Nu-i permite să te neliniştească. Fii dur. Răspunde-i din colţul gurii.
— Nu-i Connie, e Alaric.
— Aplică aceeaşi tactică.
— Dar zice că are de gînd să-mi intenteze proces pentru că şi-a scrîntit glezna pe treptele alea.
Gally scoase un rîset sfidător.
— N-are decît. N-are nici o şansă.
— Chiar crezi asta?
— Angajează un avocat al apărării bun şi să vezi cum o să-l sfîşie în bucăţi. O să-l zăpăcească precum o doză de săruri. „Nu-i aşa că fugeai pe scară cu optzeci de kilometri la oră ca să ajungi la cocteiluri?" „N-ar fi corect dacă am spune că ai ras licoarea ca un aspirator toată după-amiaza ?" „Sugerez că erai beat criţă." O să-l cocoşeze în două minute, iar juriul va opri procesul.
Lordul Emsworth păru să se umfle ca un balon, întotdeauna te puteai bizui pe Galahad, se gîndea el, să-ţi aprecieze dificultăţile şi să facă sugestii preţioase despre cum să le înfrunţi.
— Ei bine, mi-ai adus multă alinare, Galahad. Mi-aş dori să mă calmezi tot aşa şi în ce priveşte scrisoarea asta. Alaric mi-a dat o scrisoare să i-o dau lui Beach s-o ducă la Market Blandings.
— Şi care-i problema?
— Nu-i pot spune lui Beach să meargă atît de mult pe jos într-o dimineaţă aşa de zăpuşitoare ca asta.
— De ce n-o pui pe masa din hol lîngă celelalte scrisori?
— Alaric a insistat să plece imediat. Trebuie să fie trimisă recomandat.
— Înţeleg.
— Nu cred totuşi că Beach mi-ar da preavizul dacă îi spun să se ducă la Market Blandings, dar n-o să-i placă deloc. O să trebuiască s-o duc chiar eu şi mi-am fixat o întîlnire cu Banks la cocină.
Gally avea o inimă simţitoare şi, aşa cum îi zisese fratelui său şi cu altă ocazie, nu i se părea drept să lase faptele caritabile numai pe seama Cercetaşilor. Se extrase din hamac.
— O duc eu dacă vrei.
— O, Galahad! Chiar aşa?
— Mi-ar plăcea să mă plimb puţin.
— Uite scrisoarea.
— Bine.
— Mulţumesc mult de tot, Galahad.
— Pentru puţin. întotdeauna îmi pare bine cînd îţi pot fi de folos. Piei, ce chestie ciudată. E adresată Vanessei Polk.
— Banks şi cu mine o să discutăm despre o nouă pilulă cu vitamine pentru porci, despre care am citit. Se ia cu puţin lapte smîntînit.
— Oare de ce i-o scrie?
— Se presupune că e minunată. îţi mulţumesc încă o dată, Galahad. E tare frumos din partea ta.
Gally strecură în buzunar scrisoarea, încruntîndu-se meditativ. Nu putea să-şi imagineze nici un motiv pentru impulsul acesta subit al ducelui de a

deveni partener de corespondenţă al Vanessei Polk. încă era mai departe ca oricînd de soluţionarea misterului, simţindu-se oareşcum înclinat să apeleze chiar la ajutorul ducelui, cînd meditaţiile i-au fost din nou întrerupte de o voce şi îşi dădu seama că sora lui, Constance, i se alăturase.
— O, aici erai, Galahad, spuse ea.
în atitudinea ei nu exista nici o urmă din năduful pe care îl simţise cu puţină vreme în urmă, cînd plecase din apartamentul dinspre grădină. Două lucruri se combinaseră pentru a-i restabili calmul. Primul fusese reflecţia liniştitoare că recentul ei critic era un nătărău greu de cap, care din fire nu putea să recunoască o proză bună nici cînd i-o vîrai sub nas. Şi a doua că era pe cale să-l facă pe Galahad să se simtă foarte prost, o plăcere de care nu se putea bucura decît arareori.
— Te căutam, spuse ea. Mă întreb dacă-ţi aminteşti o conversaţie pe care am avut-o de curînd.
— Îmi aduc aminte că am schimbat o vorbă sau două despre finul meu, Johnny Halliday.
— Nu mă refeream la asta. Ci la Alaric.
— La Alaric? Am purtat vreo discuţie despre el? A, da, parcă-mi aduc aminte. Ziceai că speri să se însoare cu Vanessa Polk...
— Iar tu ai spus că e prea egocentric şi ţine prea mult la confortul său ca măcar să-şi pună problema să se recăsătorească. Ei bine, te-ar putea interesa să afli că i-a scris o scrisoare Vanessei în care o cere în căsătorie, iar Beach o duce la oficiul poştal din Market Blandings.
— Doamne apără-mă! Îţi baţi joc de mine?
— Nu.
— Chiar i-a scris păpuşicii s-o ceară în căsătorie?
— Da.
— De unde ştii?
— Mi-a arătat scrisoarea. Sigur o să-l accepte. Orice fată şi-ar dori să devină ducesă. Şi o să fie o partidă excelentă pentru Alaric.
— Pentru că ea e fiica lui J.B. Polk, marele magnat al finanţelor, plin de bani.
— Întocmai. Ei bine, Galahad, s-ar părea că nu i-ai apreciat caracterul atît de bine cum credeai.
— Aşa s-ar părea, nu?
— Întotdeauna ai fost prea sigur că dreptatea e de partea ta şi că toţi ceilalţi se înşală.
— Nu turna gaz pe foc. Ar fi prea devreme dacă m-aş duce să-l felicit pe Dunstable?
— Avînd în vedere cît de puţin probabil e ca Vanessa să-l refuze, nu văd de ce nu.
— Mă duc chiar acum. Ohoho! Auzi ceva?
— Nu.
— Eu da. Tropăitul picioarelor care mărşăluiesc şi o mie de glasuri bărbăteşti care cîntă „din palatele lui Montezuma". Cîtă dreptate a avut păpuşica Polk. Infanteria Marină a Statelor Unite a sosit.

Întins pe canapea şi urmărind cu privirea umbrele care treceau în zbor peste pajiştea de afară, ducele era în ceea ce practic s-ar numi o dispoziţie înfloritoare. Senin este cuvîntul pe care probabil îl căutăm. Se simţea senin.
Dar, cînd oareşce substanţă umană apăru în cadrul uşii de sticlă şi îşi dădu seama că era Gally, bunăvoinţa lui se diminuă vizibil. Nu ţinuse niciodată la acest tovarăş din tinereţe, aşa încît se zgîi la el cu privirea glacială a cuiva care arde de nerăbdare să ştie cărui lucru i se datorează faptul că-l onorează cu această vizită.
— M-am gîndit să trec pe-aici, spuse Gally.
— Zău?
— Să întreb ce-ţi mai face glezna.
— Zău?
— Cum îi merge ?
— Rău.
— Bine. Adică, îmi pare rău. Ce spune doctorul? Există vreun semn de cangrenă? Trebuie să fii atent să nu fie cangrenă. Îţi aduci aminte de un tip de pe vremuri pe nume Postlethwaite ? O pisică siameză l-a muşcat de picior, a făcut cangrenă şi a fost la un pas să dea ortul popii. Probabil o să vii cu argumentul că tu n-ai fost muşcat de picior de o pisică siameză şi
bineînţeles că e un argument bun, dar, chiar şi-aşa, niciodată nu poţi fi sigur. Ai o senzaţie ciudată de usturime? Febră mare? Pete care-ţi joacă-n faţa ochilor ? Dar, Doamne apără-mă, spuse Gally. N-ar trebui să-ţi vorbesc despre asta. Chestia importantă cînd eşti în vizită la un bolnav e să-ţi păstrezi o aparenţă voioasă, să fii prietenos şi vesel şi să-l faci să-şi uite necazurile. Ar trebui să te înveselesc cu ceva hazliu. Dar cu ce? Ha! Bineînţeles, da, cu păpuşica Polk. Asta o să te amuze. S-a dovedit că e o impostoare. Ce chestie ciudată cu Castelul Blandings, se pare că atrage impostorii aşa cum iarba-mîţei atrage pisicile, vin direct aici. Cînd doi sau trei impostori se strîng laolaltă, e doar o problemă de timp pînă cînd îşi zic între ei „Hai să dăm o tură pe la Blandings" şi-şi fac apariţia pe-aici. Te zguduie. Uneori mă întreb dacă Connie e chiar Connie. Cum putem fi siguri că nu e o spioană internaţională măiestrit deghizată să semene cu Connie? Singurul membru al faunei locale de care sînt sigur e Beach. El pare autentic. Revenind la cazul păpuşicii Polk...
Pe tot parcursul acestui discurs, ducele se zbătuse să vorbească, dar nu izbutise, în parte pentru că îi lipsea talentul special care-i trebuia cuiva pentru a spera să-l întrerupă pe Gally, însă, în primul rînd, din pricina unei restricţii la coardele vocale, care păreau să se fi înţepenit, împiedicîndu-l să vorbească. Acum reuşi să bîiguie ceva. Scoase vorbele şoptind răguşit, dar se auziră.
— Cum aşa? întrebă el. Cum aşa? îmi zici că Vanessa Polk nu e Vanessa Polk?
— Păi, da şi nu.
— Ce mama naibii vrei să spui, Da şi nu ?
— E niţeluş cam complicat, dar cred că-ţi pot explica. E chiar Vanessa Polk, dar nu, aşa cum

ne-a dat de-nţeles, fiica plutocraticului J.B. Polk. E odrasla sau progenitura lui P.P. Polk, unul dintre Polk-ii din Norfolk. Polk e un nume des întîlnit în Norfolk, aşa mi s-a spus. A fost valet.
— Ce?
— Sau gentlemanul personal al unui gentleman, dacă preferi. Mama ei a fost cameristă aici. Păpuşica e şi ea secretară. Te apucă rîsul, nu-i aşa, cînd te gîndeşti că tocmai Connie, nu altcineva, a fost trasă-n piept. O să-i fie învăţătură de minte să nu mai facă atîta tărăboi din pricina impostorilor pentru care garantează altcineva.
Ducele nu rîdea. Sunetul care îi scăpase semăna mai degrabă cu un horcăit muribund. Fălcile îi căzuseră, iar ochii ameninţau să se desprindă din orbitele lor.
— Threepwood!
— Da?
— Eu... eu...
— Da?
— Threepwood, i-am scris o scrisoare femeii ăleia în care o cer în căsătorie!
— Aşa mi-a zis şi Connie şi am fost încîntat. E un adevărat basm cu Cenuşăreasa micuţa şi modesta secretară se căsătoreşte cu măreţul duce, zise Gally. Fusese cît p-aci să spună „ducele cu ochii bulbucaţi", dar se gîndi că e mai diplomatic să-l înlocuiască cu celălalt atribut. N-o să regreţi niciodată, Dunstable. O să te alegi cu un premiu. Una dintre cele mai simpatice fete din cîte am cunoscut. N-ai fi putut avea un sprijin mai bun la bătrîneţe.
Ducele fornăi emoţionat.
— Doar nu crezi că am de gînd să mă însor cu ea, nu-i aşa?
— N-ai de gînd?
— Bineînţeles că nu.
— Dar ce-ai zice dacă te dă în judecată pentru încălcarea promisiunii de căsătorie?
— Nu trebuie să primească scrisoarea aia! Sună după Beach.
— De ce ?
— Poate că încă n-a plecat.
— Cu scrisoarea?
— Da.
— Dar nu-i la Beach. E la mine. Clarence îşi făcea griji din pricina faptului că ar fi trebuit să-l roage pe Beach să plece la plimbare cu razele ultraviolete ale soarelui atît de pîrjolitoare, aşa încît i-am spus că o duc eu. O am la mine.
Ducele expiră din adîncul plămînilor. Fălcile îşi reveniră la locul lor, iar ochii se întoarseră în orbitele lor.
— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne! Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, adăugă el cu o privire plină de venin. M-am cam pierdut cu firea.
— Ştiu. Dar a fost o distracţie pe cinste, nu-i aşa?
— Dă-mi-o!
— Sigur, dragul meu. De-asta am venit aici. Dar, înainte de ceremonia de predare, o să am de pus una sau două condiţii. Clarence mi-a spus că

plănuieşti să-l dai în judecată pentru că are trepte atît de alunecoase. Trebuie să o laşi baltă.
— Bineînţeles, bineînţeles, bineînţeles. La naiba cu Emsworth şi treptele lui. Dă-mi scrisoarea aia.
— Încă un aspect de compromis, dacă asta-i expresia. De asemenea, trebuie să te debarasezi de obiecţiile alea închipuite pe care le ai faţă de căsătoria dintre finul meu şi nepoata ta.
— Ce?
Gally era plin de înţelegere şi compasiune. Avea o voce foarte blîndă.
— Ştiu ce simţi. De fiecare dată cînd glezna te chinuie, gîndeşti lucruri urîte despre el şi nu mă miră. Dar asta e. Nu se poate face nimic în privinţa asta. Trebuie să înghiţi găluşca. Pentru că, dacă nu, scrisoarea asta va fi trimisă recomandat lui La Polk.
O tăcere, de obicei descrisă ca fiind apăsătoare, se aşternu peste apartamentul dinspre grădină. Ducele ar fi putut s-o întrerupă, acuzîndu-l pe Gally că este un şantajist josnic, şi se simţea foarte înclinat s-o facă, dar, exact cînd buzele începură să schiţeze cuvintele, prudenţa îi sugeră că-i mai bine să rămînă nerostite. Gîndul la procesul ăla de încălcare a promisiunii de căsătorie îl reţinea.
Ştia totul despre procesele de încălcare a promisiunii de căsătorie; şi el avusese unul în tinereţe. Îţi citesc scrisorile cu voce tare în sala de tribunal şi toţi cei prezenţi se tăvălesc de rîs ca nişte idioţi. Iar apoi apare totul în ziare a doua zi dimineaţă. Îl supăra să cedeze, dar mai bine asta decît să fie nevoit să stea şi să asculte cum un afurisit de avocat recită cu intonaţie fragmentul ăla cu turla bisericii şi norişorul. înghiţi în sec de cîteva ori şi, într-un final, izbuti să vorbească. Cînd o făcu, era morocănos.
— De ce dracu' vrea să se însoare cu ea?
— Dragostea, Dunstable, dragostea.
— N-are nici un sfanţ.
— Asta nu înseamnă nimic pentru cavaleri din ăştia ca de pe timpuri.
— El are bani ?
— Destui.
— Adică, nu se aşteaptă de la mine să-i întreţin?
— Doamne sfinte, nu. El se descurcă bine în barou şi a investit în galeria aia de unde ai
cumpărat tu tabloul. E o firmă foarte prosperă. Mereu apar gogomani cu carnetele lor de cecuri şi stilourile lor. Nu trebuie să te neliniştesti din cauza banilor lui Johnny. Deci ne-am înţeles?
— Presupun că da.
Dacă s-ar fi putut aduce o critică prestaţiei vocale a ducelui, pe cînd rostea cuvintele de mai sus, aceasta ar fi fost că îi lipsea orice urmă de căldură şi de entuziasm. Nu prea semănau cu mîrîitul unui lup cenuşiu american care şi-a rănit ţurloiul trecînd pe lîngă un bolovan, dar nici calde şi entuziaste nu erau. Însă Gally nu le găsi nici un defect.
— Bine, zise el. Excelent. Minunat. Atunci nu mai trebuie decît să încheiem formalităţile punînd totul în scris. Poţi să ţopăi într-un picior pînă la birou?
— Cred că da.

— Atunci ţopăie, spuse Gally.
Incă o zi de vară se apropia de sfîrşit, iar amurgul se pogorî încă o dată peste Castelul Blandings. împărăteasa se culcase. Şoferul Voules cînta la muzicuţă. Pisica de la grajduri se curăţa şi se aranja niţeluş înainte de a o porni în peregrinările ei nocturne. Iar în bucătărie doamna Willoughby, bucătăreasa, făcea ultimele retuşuri la budinca cu dulceaţă şi gem din belşug, pe care Beach urma s-o ducă în curînd în bibliotecă, unde Gally şi lordul Emsworth se delectau cu cina lor, compusă din bucate englezeşti simple şi gustoase. Acum, că rămăseseră singuri, spusese lordul Emsworth, era mai plăcut aici decît în salonul mare, unde se servise masa sub regimul lady-ei Constance, care acum se afla în mijlocul oceanului şi mai avea doar cîteva ore pînă cînd se întîlnea cu James Schoonmaker.
Parfumul de cocină şi de plante de tutun plutea prin fereastra deschisă, concurînd cu aroma pulpei de miel, cartofilor fierţi şi spanacului cu care debutase cina. Beach aduse budinca cu dulceaţă şi se retrase, iar lordul Emsworth scoase un oftat satisfăcut. Pe vremea lady-ei Constance, acesta i-ar fi făcut să pocnească nasturii cămăşii scrobite, dar acum doar îi mişcă puţin piepţii hainei lui de vînătoare, cu găuri la coate. Degetele de la picioare i se încovrigară voluptuoase în papuci.
— E foarte agreabil, Galahad, zise el, iar Gally îi împărtăşi sentimentul.
— Mă gîndeam la acelaşi lucru, Clarence. Fără Connie, fără Dunstable. Linişte, o linişte desăvîrşită, cînd cei dragi sînt departe, cum s-ar zice. îmi pare rău că plec.
— Presupun că trebuie, nu?
— M-aş mira ca mariajul să fie legal fără mine.
— Se căsătoreşte vreun cunoscut de-al tău?
— Finul meu.
— Nu l-am cunoscut, nu-i aşa?
— Ba sigur că da. Tipul care a căzut pe scară.
— A, da. Cu cine se însoară?
— Cu Linda Gilpin.
— Cine-i Linda Gilpin?
— Fata care l-a sărutat după ce-a căzut pe scară. Eu o să fiu cavalerul de onoare al lui Johnny.
— Cine...
— Da, văd că te zăpăcesc, Clarence. Johnny este finul meu. Totu-i limpede acum?
— Splendid, splendid. Finul tău, Johnny, se însoară cu Linda Gilpin.
— Ai zis-o în două vorbe. Iar eu trebuie să fiu acolo cînd se întruneşte plutonul de execuţie. Mai mult, Trout şi Vanessa Polk insistă să iau cina cu ei înainte să plece în luna de miere.
— Cine-i Trout?
— Tipul care s-a însurat cu Vanessa Polk.
— Cine-i Vanessa Polk?
— Fata care s-a măritat cu Trout. S-au căsătorit unul cu altul şi pleacă la Nassau în luna de miere.
— Acolo e cascada aia, nu-i aşa? Oamenii o traversează în butoaie, presupun că nu-i un lucru pe care multe cupluri de tineri şi-ar dori să-l

facă. Dar fără îndoială că domnul şi doamna Trout or să găsească un alt mod de a-şi petrece timpul. Vanessa Polk, zici? A fost pe-aici?
— Într-adevăr. Şi Trout la fel.
— Mi se părea mie că ştiu de undeva numele astea. Simpatică fată. Cu opinii foarte sănătoase despre porci. Sper că o să fie foarte fericită.
— Sînt convins că o să fie.
— Şi sper ca finul tău să fie foarte fericit.
— Nu-ţi face griji din pricina asta. îşi iubeşte păpuşica.
— Parcă ai spus că o cheamă Linda.
— Păpuşică e termenul generic. Apropo, Connie ţi-a făcut confidenţe cînd a fost aici?
— Nu prea.
— Atunci probabil că nu ştii cîte piedici serioase au trebuit înfruntate înainte ca fuziunea dintre Johnny şi Linda să se realizeze. O perioadă măricică de timp a fost foarte precară. Au apărut multe obstacole. A fost nevoie să depăşim multe puncte critice delicate. Doar la sfîrşit de tot li s-a dat undă verde. însă acum totul s-a terminat. Mă face să mă simt de parcă am asistat la finalul unei piese de teatru, una dintre poveştile alea fascinante şi rafinate, pe care francezii le născocesc atît de bine. Ştii la ce chestii mă refer uşor sentimentale, zîmbetul care vine după lacrimi. îmi iau cina. Furtuna s-a sfîrşit, am sufletul plin de soare. Beau un pahar cu vin şi meditez la ce s-a întîmplat. Iar acum mai e nevoie de ceva înainte de a trage cortina. Se cuvine un toast. Hai să bem în cinstea Clubului Pelicanilor, sub a cărui blîndă îndrumare am învăţat să-mi păstrez sîngele rece, să mă ţin tare şi întotdeauna să fiu puţintel mai ager în gîndire decît ceilalţi. Pentru Clubul Pelicanilor, spuse Gally, ridicîndu-şi paharul.
— Pentru Clubul Pelicanilor, zise lordul Emsworth, ridicîndu-l pe al său. Ce-i Clubul Pelicanilor, Galahad?
— Dumnezeu să te binecuvînteze, Clarence, zise Gally. Mai ia puţină budincă cu dulceaţă.